Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 12 JOULUKUU № 12

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

TILATTAVAKSI TARJOTAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1936

Kommunisti ilmestyy kerran kuukaudessa. Lehden tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, varsinkin Leningradin alueella ja Karjalassa sekä muualla asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille kahden maailman välistä taistelua, sosialistisen isänmaamme rakennustyön suuria kysymyksiä ja kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, taistelua sosialismin puolesta kapitalismia vastaan. Lehti tekee tunnetuksi kommunistisen puolueen politiikkaa ja historiaa, neuvostoisänmaamme teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, leninismin-stalinismin taistelua ideologisella rintamalla jne.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot.	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k.o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite:

Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

S. M. KIROV

S. M. KIROVIN MUISTOLLE

Joulukuun 1 päivänä v. 1934 vavahdutti kolkko viesti työtätekevien mieliä: Leninin punaisessa kaupungissa oli salamurhaajana hiipivä inha luokkaviholinen kaatanut erään kumouksellisen proletariaatin suurimpia poikia, Sergei Mironovitsh Kirovin.

Loistava on bolshevikkien historia, suuria ovat sen sankarit. Vuosisatoja ja taas vuosisatoja on elävä näiden sankareiden maine, punaisina ja yhä kirkastuvina liekkeinä ovat kansojen mielissä leimuavat bolshevismin urhojen ikielävät nimet, sytyttäen tulevaisuuden ihmisiä suuriin ajatuksiin ja suuriin tekoihin. Ja eräs kirkkaimpia, hehkuvimpia, innostavimpia näiden ikuisten nimien joukossa on aina oleva S. M. KIROVIN nimi.

Toveri Kirov antoi "koko kirkkaan elämänsä työväenluokan asialle, kommunismin asialle, ihmiskunnan vapauttamisen asialle" (Stalin). Koko hänen elämänsä varhaisesta nuoruudesta alkaen kului taisteluissa tämän asian puolesta. Hänen elämäntiensä oli leniniläisten, stalinilaisten bolshevikkien tie, vankiloiden ja karkoituspaikkojen, myrskyjen ja taisteluiden tie. Hän ei ollut niitä, jotka "kätkeytyvät kuormastoon", vaan vaikeuksia ja kuumia paikkoja pelkäämättä kulki hän aina taistelun etulinjoilla. Pyhä viha sortajia kohtaan vei häntä taisteluun, ja kumouksen suuri oppi, Leninin-Stalinin oppi, jonka aatteiden läpitunkema hän oli, oli hänelle erehtymätön tienviitta taistelussa. Kiihkeä hän oli vihassaan, ankara ja tinkimätön taistelussa, leppymätön vihollisille, leppymätön Leninin-Stalinin opin vääristelijöille ja häväisijöille, leppymätön kaikille niille, jotka pettivät ja kavalsivat työväenluokan asian. Mutta samalla hän ihmisenä oli ymmärtävä ja syvästi tunteva, herttainen ja sydämellinen toveri, työtätekevien läheinen ja vilpitön ystävä. Suuren opettajansa Stalinin tavoin oli hänelle ominaista lämmin huolenpito ihmisistä, työläisistä, kollektivisteista, kaikista rehellisistä työtätekevistä.

Toveri Kirov oli kaikessa leniniläisen, stalinilaisen bolshevikin esikuva. Hänessä yhtyivät kaikki ne suuret avut ja ominaisuudet, jotka antavat bolshevikkien parhaimmille yli aikojen elävän maineen. Hänen elämänsä, työnsä ja taistelunsa on kirja, josta oppivat ja ovat oppivat miljoonat.

Kun puhutaan Sergei Mironovitsh Kirovista, tulee väkisten mieleen hänen kasvojensa voittava hymy, joka kertoi hänen syvän-optimistisesta elämänkatsomuksestaan. Sekin oli hänellä eräs bolshevikkien ominaisuuksia. Bolshevismi, optimistisin ja elämänmyönteisin kaikista aatteista, oli hänelle valoisan elämänuskon ehtymätön lähde. Maanalaisuudessa, vankilassa, maanpaossa, kansalaissodan kuumina vuosina — aina väik-

kyi hänen ajatuksissaan kimmeltävä kuva vapautetun työtätekevän kansan suuresta keväästä, unelma ajasta, jolloin usvaisen yön häyryjen tavoin kaikkoaa pois riemuitsevan ihmisen edestä kapitalismin kirous, kuona ja saasta. Ja hänellä oli kallionvarma tae tuon unelmansa toteutumisesta — Leninin-Stalinin oppi. Se antoi hänelle sen varmuuden asiansa voitosta, sen syvän uskon elämään ja tulevaisuuteen, joka sai niin rohkaisevina ja sytyttävinä soimaan hänen sanansa taistelun vaikeina, raskaina hetkinä, jolloin monet horjuivat ja epäröivät.

Unelma toteutui. Koitti sosialismin suuren suvipäivän aamu, jonka ensimmäisen huikaisevan kajon ennätti toveri Kirov nähdä. Ja silloin puhkesi vanhan bolshevikin elämänilo syvän tunteen täyttämiin sanoihin: "Meillä on todellakin valtavat saavutukset. Piru vieköön, jos inhimillisesti sanoo, niin kovin haluttaa elää ja elää."

Ei suotta noita koruttomia sanoja nyt toisteta tuhansia kertoja. Ne ovat ihana runo, johon kätkeytyy aikamme, sosialismin ajan koko valtava suuruus. Ne eivät ilmaisseet vain lausujansa persoonallista, joskin suurta tuntemusta. Niihin sisältyy miljoonien ajatus, miljoonien, joille sosialismi on avannut tien tosi elämään, joille se on antanut halun elää ja mahdollisuuden iloita elämästä.

Mutta miljoonien uuteen elämänriemuun johdettujen ihmisten keskellä lymyää vielä vihollinen. Sen kuula tappoi Sergei Mironovitshin hänen unelmiensa täyttymyksen päivän kirkkaana koittaessa.

Vihollinen tiesi, kehen se luotinsa tähtäsi. Ampuessaan S. M. Kirovia se ampui työväenluokkaa, ampui puoluetta. Puolueemme murtamiseksi se kurjat kuulansa valoi. Zinovjevilaisten hylkiöiden vastakumouksellinen joukkio toivoi kyynteollaan synnyttävänsä hämminkiä puolueemme riveissä, hajaannusta ja epäjärjestystä proletariaatin diktatuurin valtavassa koneistossa.

Pettyi laskuissaan vihollinen. Eivät hetkeksikään järkkyneet puolueemme bolshevistiset rivit, ei pienimmältä osaseltaankaan höltynyt proletariaatin diktatuurin teräksinen kone. Vihollinen sai jälleen nähdä, että vahingoittamaton on bolshevistinen, stalinilaisen karaistuksen jalostama teräs. Mutta vihollisen katala teko oli miljoonille vavahduttavana varoituksena, kutsuen uuteen valppauteen. Se osoitti, mihin kaikkeen saattaa epätoivon sokeaksi lyöttämä vihollinen tarttua, ja varoitti siitä, ettei ole unohdettava vihollisen vielä elävän. Se on löydettävä naamioittensa takaa, kiskottava esiin lymypaikoistaan, paljastettava ja raivattava pois.

Ankarana laskeutui puolueen ja työväenluokan yksimielinen tuomio kurjan salamurhaajan ja hänen matalan tekonsa innoittajain ja järjestäjäin ylle. Laajojen työtätekeväin joukkojen avustamana on puolue tehnyt suurta työtä riviensä ja koko sovettiyhteiskunnan puhdistamiseksi kätkeytyneistä ja naamioituneista vihollisista. Se työ jatkuu vielä. Jouluk. 1 päivä v. 1934 on meille yhä järkyttävänä muistutuksena siitä, että hetkeksikään tylsistymättömän kumouksellisen valppauden on nyt oltava eräs bolshevikkien tärkeimpiä ominaisuuksia.

On kulunut vuosi S. M. Kirovin kuolemasta. Se on ollut sovettimaan työtätekevälle kansalle suurten voittojen vuosi. Hetki hetkeltä kiihtyen jatkuu toveri Kirovin sydänunelmien toteutuminen. Väkevänä pauhaa meillä elämän riemukas vuoksi, yhä ylemmä kohoaa sosialismin uljas rakennus. Stalinilaisen puolueen johdolla jännittyy miljoonien tahto, ajatus ja voima suureen työhön. Keväisen kymen tavoin paisuu mahtava stahanovilainen liike, jonka maine kiirii yli koko maailman ja jonka

epookkiatekevän merkityksen tov. Stalin historiallisessa puheessaan niin loistavasti määritteli. Joka päivä tuo uusia voittoja, viestejä uusista saavutuksista, luomistarmon ihmeistä ja sankariteoista. Vapautuneen kansan työn, tarmon ja nerouden edessä avautuvat runsauden lähteet; elämä pulppuaa yhä rikkaampana ja yltäkylläisempänä. "On tullut parempi elää, on tullut hauskempi elää!" Miljoonien rinnat täyttää ilo, ylpeys ja rakkaus — rakkaus sosialistiseen kotimaahan, vapaaseen sovettimaahan, joka ei tunne orjuutta eikä kapitalismin kauhuja. Ja miljoonien mielissä hehkuu kiihtävä ajatus: eteenpäin!

Niin — eteenpäin! Yhä nopeammaksi työmme voittoisa rytmi! Yhä kirkkaammin palakoon meissä bolshevistisen vihan ja valppauden tuli vihollisia kohtaan! Voittomme ovat paras muistomerkki toveri Kiroville. Ne jouduttavat yhä lähemmäksi sen hetken, jolloin toteutuu hänen suuri unelmansa koko maailmaan nähden, jolloin sielläkin, missä vielä vallitsee kapitalismin pimeys ja fasismin tappava yö, vapautunut ihminen voi sosialismin autereiseen aamuun astuen riemuiten sanoa:

"Niin haluttaa elää ja elää!"

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 12 (149) JOULUKUU 1935

TOV. STALININ PUHE STAHANOVILAISTEN ENSIMMÄISESSÄ YLEISLIITTOLAISESSA NEUVOTTELUSSA 17/XI V. 1935

I. STAHANOVILAISEN LIIKKEEN MERKITYS

TOVERIT! Stahanovilaisista on täällä, tässä neuvottelussa, puhuttu niin paljon ja niin hyvin, että minulle oikeastaan on jäänyt vähän sanottavaa. Kuitenkin, kun kerran minut on kutsuttu tribuunalle, on sanottava muutama sana.

Stahanovilaista liikettä ei saa pitää työläisten ja työläisnaisten tavallisena liikkeenä. Stahanovilainen liike — se on sellaista työläisten ja työläisnaisten liikettä, joka tulee sosialistisen rakennustyömme historiaan yhtenä sen kaikkein kunniakkaimmista sivuista.

Missä on stahanovilaisen liikkeen merkitys?

Ennen kaikkea siinä, että se ilmaisee sosialistisen kilpailun uutta nousua, sosialistisen kilpailun uutta, korkeinta etappia. Miksi uutta, miksi korkeinta? Siksi, että se, stahanovilainen liike, edullisesti erottautuu sosialistisen kilpailun ilmauksena sosialistisen kilpailun vanhasta etapista. Ennen, kolmisen vuotta sitten, sosialistisen kilpailun ensimmäisen etapin kaudella sosialistinen kilpailu ei ollut välttämättä sidottu uuteen tekniikkaan. Ja silloinhan meillä ei oikeastaan juuri ollutkaan uutta tekniikkaa. Mutta sosialistisen kilpailun nykyinen etappi — stahanovilainen liike, on päinvastoin välttämättä sidottu uuteen tekniikkaan. Stahanovilainen liike ei olisi ajateltavissakaan ilman uutta, korkeampaa tekniikkaa. Edessänne on tovereiden Stahanovin, Busyiginin, Smetaninin, Krivonosin, Proninin, Vinogradovien ja monien muiden kaltaisia ihmisiä, uusia ihmisiä, työläisiä ja työläisnaisia, jotka ovat täydellisesti vallanneet alansa tekniikan, satuloineet sen ja ajaneet eteenpäin. Tällaisia ihmisiä ei meillä kolmisen vuotta sitten ollut tai ei juuri ollut. Nämä ovat uusia, erikoisia ihmisiä.

Edelleen. Stahanovilainen liike — se on sellaista työläisten ja työläisnaisten liikettä, joka asettaa päämääräkseen nykyisten teknillisten normien voittamisen, voimassaolevien projektituotantokykyjen voittamisen, voimassaolevien tuotantosuunnitelmien ja balanssien voittamisen. Voittamisen — siksi, että ne, juuri nuo normit, ovat jo käyneet vanhoiksi meidän päivinämme, meidän uusille ihmisillemme. Tämä liike murskaa vanhat näkökannat tekniikasta, murskaa vanhat teknilliset normit, vanhat projektituotantokyvyt, vanhat tuotantosuunnitelmat ja vaatii uusien, korkeampien teknillisten normien, projektituotantokykyjen, tuotantosuunnitelmien laatimista. Sen kutsumuksena on aikaan saada

vallankumous teollisuudessamme. Nimenomaan tämän vuoksi se, stahanovilainen liike, on pohjaltaan syvästi vallankumouksellinen.

Täällä puhuttiin jo, että stahanovilainen liike uusien, korkeampien teknillisten normien ilmauksena on näyte siitä korkeasta työntuottavaisuudesta, jonka voi antaa ainoastaan sosialismi, ja jota kapitalismi ei voi antaa. Tämä on aivan oikein. Miksi kapitalismi murskasi ja voitti feodalismin? Siksi, että se loi korkeammat työntuottavaisuuden normit, se antoi yhteiskunnalle mahdollisuuden saada verrattomasti enemmän tuotteita kuin miten oli laita feodaalisten järjestysten aikana. Siksi, että se teki yhteiskunnan rikkaammaksi. Miksi sosialismi voi, sen täytyy ja se välttämättä voittaa kapitalistisen talousjärjestelmän? Siksi, että se voi antaa korkeammat työnäytteet, korkeamman työntuottavaisuuden kuin kapitalistinen talousjärjestelmä. Siksi, että se voi antaa yhteiskunnalle enemmän tuotteita, ja voi tehdä yhteiskunnan rikkaammaksi kuin kapitalistinen talousjärjestelmä.

Eräät ajattelevat, että sosialismi voidaan lujittaa ihmisten jonkinlaisen aineellisen tasottamisen tietä köyhän elämän pohjalla. Tämä on väärin. Tämä on pikkuporvarillinen käsitys sosialismista. Itseasiassa sosialismi voi voittaa ainoastaan korkean työntuottavaisuuden pohjalla, korkeamman kuin kapitalismin vallitessa, tuotteiden ja kaikenlaatuisten kulutustarvikkeiden yltäkylläisyyden pohjalla, yhteiskunnan kaikkien jäsenten varakkaan ja kulttuurisen elämän pohjalla. Mutta sitävarten, että sosialismi voisi saavuttaa tämän päämääränsä ja tehdä neuvostoyhteiskuntamme varakkaammaksi, — on maassa välttämättä omattava sellainen työntuottavaisuus, joka ylittää etumaisten kapitalististen maiden työntuottavaisuuden. Ilman tätä on turhaa ajatellakaan tuotteiden ja kaikenlaatuisten kulutustarvikkeiden yltäkylläisyyttä. Stahanovilaisen liikkeen merkitys on siinä, että se on sellaista liikettä, joka murskaa vanhat teknilliset normit riittämättöminä, kokonaisessa sarjassa tapauksia ylittää etumaisten kapitalististen maiden työntuottavaisuuden ja näinollen avaa käytännöllisen mahdollisuuden sosialismin edelleen lujittumiselle maassamme, mahdollisuuden maamme muuttumiselle varakkaimmaksi maaksi.

Mutta tähän ei rajoitu stahanovilaisen liikkeen merkitys. Sen merkitys on vielä siinä, että se valmistaa ehtoja sosialismista kommunismiin siirtymiselle.

Sosialismin prinsiippi on siinä, että sosialistisessa yhteiskunnassa jokainen työskentelee kykyjensä mukaan ja saa kulutustarvikkeita ei tarpeittensa mukaan, vaan sen työn mukaan, jonka hän on suorittanut yhteiskunnalle. Tämä merkitsee, että työväenluokan kulttuuristeknillinen taso ei yhä vieläkään ole korkea, henkisen työn ja fyysillisen työn välinen vastakohtaisuus on edelleenkin olemassa, työntuottavaisuus ei ole vielä niin korkea, jotta turvattaisiin kulutustarvikkeiden yltäkylläisyys, minkä vuoksi yhteiskunta on pakoitettu jakamaan kulutustarvikkeet ei yhteiskunnan jäsenten tarpeita vastaavasti, vaan heidän yhteiskunnalle suorittamaansa työtä vastaavasti.

Kommunismi merkitsee korkeampaa kehitysastetta. Kommunismin prinsiippi on siinä, että kommunistisessa yhteiskunnassa jokainen työskentelee kykyjensä mukaan ja saa kulutustarvikkeita ei sen työn mukaan, jonka hän on suorittanut, vaan kulttuurisesti kehittyneellä ihmisellä olevien tarpeitten mukaan. Tämä merkitsee, että työväenluokan kulttuuris-teknillinen taso on tullut kyllin korkeaksi murtaakseen hen-

kisen työn ja fyysillisen työn välisen vastakohtaisuuden perusteet, henkisen työn ja fyysillisen työn välinen vastakohtaisuus on jo hävinnyt, ja työntuottavaisuus on noussut niin korkealle asteelle, että se voi turvata kulutustarvikkeiden täydellisen yltäkylläisyyden, minkä johdosta yhteiskunnalla on mahdollisuus jakaa nämä tarvikkeet jäsentensä tarpeita vastaavasti.

Eräät ajattelevat, että henkisen työn ja fyysillisen työn välisen vastakohtaisuuden hävittäminen voidaan saavuttaa henkisen työn ja fyysillisen työn työntekijäin jonkinlaisen kulttuuris-teknillisen tasoittamisen tietä insinöörien ja teknikkojen, henkisen työn työntekijäin kulttuuristeknillisen tason alentamisen pohjalla keskinkertaisesti ammattitaitoisten työläisten tasolle. Tämä on aivan väärin. Näin voivat kommunismista ajatella ainoastaan pikkuporvarilliset lörpöttelijät. Itseasiassa henkisen työn ja fyysillisen työn välisen vastakohtaisuuden hävittäminen voidaan saavuttaa ainoastaan työväenluokan kulttuuris-teknillisen tason nousun pohjalla insinööri-teknillisen työn työntekijäin tasolle. Olisi naurettavaa ajatella, että tällainen nousu olisi mahdoton toteuttaa. Se on täysin toteutettavissa sovettijärjestelmän oloissa, missä maan tuotantovoimat on vapautettu kapitalismin kahleista, missä työ on vapautettu riiston ikeestä, missä työväenluokka on vallassa ja missä työväenluokan nuorella sukupolvella on kaikki mahdollisuudet turvata itselleen riittävä teknillinen sivistys. Ei ole mitään perusteita epäillä sitä, että ainoastaan tällainen työväenluokan kulttuuris-teknillinen nousu voi murtaa henkisen työn ja fyysillisen työn vastakohtaisuuden perusteet, että ainoastaan se voi turvata sen korkean työntuottavaisuuden ja kulutustarvikkeiden yltäkylläisyyden, mitkä ovat välttämättömiä sosialismista kommunismiin siirtymisen alkamiselle.

Stahanovilainen liike on merkittävä tämän yhteydessä siinä suhteessa, että se sisältää itsessään maamme työväenluokan nimenomaan tällaisen kulttuuris-teknillisen nousun ensimmäiset idut, totta kyllä, vielä heikot, mutta kuitenkin idut.

Tosiaan katsokaapa tovereita stahanovilaisia, mitä ihmisiä he ovat? He ovat pääasiassa nuoria tai keski-ikäisiä työläisiä ja työläisnaisia, kulttuurisia ja teknillisesti valmennettuja ihmisiä, jotka antavat tarkkuuden ja täsmällisyyden näytteitä työssään, jotka osaavat pitää arvossa aikatekijää työssä ja jotka ovat oppineet laskemaan aikaa ei ainoastaan minuuteissa, vaan myöskin sekunneissa. Enemmistö heistä on suorittanut niinkutsutun teknillisen minimin ja edelleen täydentää teknillistä sivistystään. He ovat vapaat eräiden insinöörien, teknikkojen ja taloustyöntekijäin konservatismista ja paikallaan seisomisesta, he kulkevat rohkeasti eteenpäin, murskaten vanhentuneet teknilliset normit ja luoden uudet, korkeammat, he tekevät korjauksia teollisuutemme johtajien laatimiin projektituotantokykyisyyksiin ja taloudellisiin suunnitelmiin, tämän tästä he täydentävät ja oikovat insinöörejä ja teknikkoja, usein he heitä opettavat ja sysäävät eteenpäin, sillä he ovat ihmisiä, jotka ovat täydellisesti vallanneet alansa tekniikan ja jotka osaavat puristaa tekniikasta sen maksimin, mitä siitä voidaan puristaa. Tänään stahanovilaisia on vielä vähän, mutta kuka voi epäillä, että huomenna heitä tulee olemaan kymmenen kertaa enemmän? Eikö ole selvää että stahanovilaiset ovat uudistajia teollisuudessamme, että stahanovilainen liike edustaa industriamme tulevaisuutta, että se sisältää itsessään työväenluokan tulevan kulttuuris-teknillisen nousun jyvän, että se avaa meille sen tien,

jolla ainoastaan voidaankin saavuttaa ne työntuottavaisuuden korkeimmat osoittimet jotka ovat välttämättömiä sosialismista kommunismiin siirtymiselle sekä henkisen työn ja fyysillisen työn vastakohtaisuuden hävittämiselle?

Tällainen, toverit, on stahanovilaisen liikkeen merkitys sosialistisen rakennustyömme asiassa.

Ajattelivatko Stahanov ja Busyigin tätä stahanovilaisen liikkeen suurta merkitystä, kun he ryhtyivät murskaamaan vanhoja teknillisiä normeja? Ei tietenkään. Heillä oli omat huolensa, — he pyrkivät siihen, että olisivat saaneet tuotantolaitoksen ulos repeämästä ja ylittäneet taloussuunnitelman. Mutta, pyrkiessään tähän päämäärään, heidän täytyi lyödä murskaksi vanhat teknilliset normit ja kehittää korkea työntuottavaisuus, joka ylittää etumaiset kapitalistiset maat. Olisi kuitenkin naurettavaa ajatella, että tämä seikka voisi vaikkapa vähässäkään määrin vähentää stahanovilaisten liikkeen suurta historiallista merkitystä.

Samaa voidaan sanoa niistä työläisistä, jotka ensimmäisinä organisoivat maassamme Työläisdeputaattien Sovetit v. 1905. He eivät tietenkään ajatelleet, että Työläisdeputaattien Sovetit tulevat olemaan sosialistisen järjestelmän perustana. He vain puolustautuivat tsarismilta, porvaristolta, muodostaen Työläisdeputaattien Sovetteja. Mutta tämä seikka ei ole vähääkään ristiriidassa sen epäilemättömän tosiasian kanssa, että Työläisdeputaattien Sovettien puolesta käyty liike, jonka leningradilaiset ja moskovalaiset työläiset aloittivat v. 1905, johti loppukädessä kapitalismin tuhoamiseen ja sosialismin voittoon maailman yhdessä kuudennessa osassa.

II. STAHANOVILAISEN LIIKKEEN JUURET

Me olemme nyt stahanovilaisen liikkeen kehdon ääressä, sen alkulähteillä.

Siispä merkittäköön eräitä stahanovilaisen liikkeen luonteenomaisia piirteitä.

Silmiin pistää ennenkaikkea se tosiasia, että se, tämä liike, alkoi jotenkin oma-alotteisesti, melkeinpä luonnonvoimaisesti, alhaalta, ilman minkäänlaista painostusta tuotantolaitostemme hallintojen taholta. Vieläkin enemmän. Tämä liike syntyi ja alkoi levitä vississä määrin vastoin tuotantolaitostemme hallintojen tahtoa, jopa taistelussa sitä vastaan. Tov. Molotov kertoi jo teille siitä, millaisia kärsimyksiä tov. Musinski, Arkangelissa työskentelevä raamisahuri, joutui kokemaan, kun hän talousjärjestöiltä salaa, kontrollööreiltä salaa laati uudet, korkeammat teknilliset normit. Itsensä Stahanovin kohtalo ei ollut parempi, sillä liikkuessaan eteenpäin hän joutui puolustautumaan ei ainoastaan eräitä hallintovirkamiehiä, vaan eräitä työläisiäkin vastaan, jotka pilkkasivat ja parjasivat häntä «uutuuksista». Mitä tulee Busyiginiin, niin on tunnettua, että hän «uutuuksiensa» takia oli vähällä saada maksaa työpaikan menettämisellä tehtaassa, ja vasta osastopäällikön, tov. Sokolinskin väliintulo auttoi häntä jäämään tehtaalle.

Kuten näette, joskin on ollut jonkinlaista vaikutusta tuotantolaitostemme hallintojen taholta, niin se ei ole tapahtunut stahanovilaisen liikkeen hyväksi, vaan sitä vastaan. Siis, stahanovilainen liike on syntynyt ja levinnyt alhaalta nousevana liikkeenä. Ja nimenomaan siksi, että se on

syntynyt oma-alotteisesti, nimenomaan siksi, että se nousee alhaalta päin, se on nykyajan kaikkein elinvoimaisin ja voittamattomin liike.

Edelleen tulee pysähtyä vielä yhteen stahanovilaisen liikkeen luonteenomaiseen piirteeseen. Se, tämä luonteenomainen piirre, on siinä, että stahanovilainen liike on levinnyt yli koko Liittomme ei vähitellen, vaan jollain ennennäkemättömällä nopeudella kuin hirmumyrsky. Mistä asia alkoi? Stahanov nosti hiilenkaivuun teknillistä normia viisi- tai kuusikertaisesti, ellei enemmänkin. Busyigin ja Smetanin tekivät samoin, toinen — konerakennusteollisuuden alalla, toinen — jalkineteollisuuden alalla. Sanomalehdet ovat tiedoittaneet näistä tosiasioista. Ja yhtäkkiä — stahanovilaisen liikkeen liekki syleili koko maata. Mistä tässä on kysymys? Mistä aiheutui tällainen nopeus stahanovilaisen liikkeen leviämisessä? Mahdollisesti Stahanov ja Busyigin ovat suuria organisaattoreita, joilla on suuret yhteydet SSSR:n alueilla ja rajoneissa, ja he itse ovat organisoineet tämän asian? Ei, tietenkään ei! Mahdollisesti Stahanov ja Busyigin tahtovat olla maamme suurmiehiä ja he ovat itse levittäneet stahanovilaisen liikkeen kipinöitä ympäri koko maata? Tämä on myöskin väärin. Te olette täällä nähneet Stahanovin ja Busyiginin. He esiintyivät neuvottelussa. He ovat yksinkertaisia ja vaatimattomia ihmisiä, ilman minkäänlaisia pyyteitä siihen, että saisivat hankituksi yleisliittolaismittaisen henkilön laakerit. Jopa minusta tuntuu, että he ovat jonkinverran hämmästyksissään siitä liikkeen laajuudesta, liikkeen, joka on levinnyt meillä vastoin heidän odotuksiaan. Ja kun tästä huolimatta tulitikku, jonka Stahanov ja Busyigin heittivät, osottautui olevan kylliksi, jotta koko tämä asia syttyi liekiksi, — niin tämä merkitsee, että stahanovilainen liike on täysin kypsynyt asia. Ainoastaan liike, joka on täysin kypsynyt ja odottaa sysäystä, riuhtautuakseen valloilleen, — ainoastaan tällainen liike on saattanut levitä näin nopeasti ja kasvaa niinkuin lumipallo.

Millä on selitettävissä, että stahanovilainen liike osottautui olevan täysin kypsynyt asia? Missä ovat syyt siihen, että se sai näin nopean leviämisen? Mitkä ovat stahanovilaisen liikkeen juuret?

Niitä, noita syitä, on ainakin neljä.

1) Stahanovilaisen liikkeen perustana on ollut ennenkaikkea työläisten aineellisen aseman perinpohjainen paraneminen. On tullut parempi elää, toverit. On tullut hauskempi elää. Ja kun on hauska elää, työ luontuu. Tästä korkeat valmistusnormit. Tästä työnsankarit ja sankarittaret. Tässä ennenkaikkea on stahanovilaisen liikkeen juuri. Jos meillä olisi kriisi, jos meillä olisi työttömyys — työväenluokan vitsaus — jos meillä olisi eläminen huonoa, surkeata, ikävää, niin mitään stahanovilaista liikettä meillä ei olisi (s u o s i o n o s o i t u k s i a). Meidän proletaarinen vallankumouksemme on maailmassa ainoa vallankumous, jonka on onnistunut näyttää kansalle ei ainoastaan poliittiset tuloksensa, vaan myöskin aineelliset tulokset. Kaikista työväen vallankumouksista me tiedämme ainoastaan yhden, joka jotenkuten saavutti vallan. Se oli Parisin Kommuuni. Mutta se oli olemassa lyhyen ajan. Totta kyllä, se yritti lyödä murskaksi kapitalismin kahleet, mutta se ei ehtinyt niitä murskaamaan, ja sitäkin vähemmän se ennätti näyttää kansalle vallankumouksen hyviä aineellisia tuloksia. Meidän vallankumouksemme on ainoa, joka on ei ainoastaan lyönyt murskaksi kapitalismin kahleet ja antanut kansalle vapauden, vaan on ennättänyt antaa kansalle vielä varakkaan elämän aineelliset ehdot. Tässä on meidän vallankumouksemme voima

ja voittamattomuus. Tietenkin on hyvä ajaa pois kapitalistit, ajaa pois kartanonherrat, ajaa pois tsaarin henkivartijat, ottaa valta ja saada vapaus. Tämä on erittäin hyvä. Mutta valitettavasti yksistään vapaus ei ole vielä läheskään riittävä. Jos ei riitä leipää, jos ei riitä voita, eikä rasva-aineita, jos ei riitä kangasta, jos asunnot ovat huonot, niin yksistään vapaudella et pitkälle mene. Erittäin vaikeata, toverit, on elää yksistään vapaudella (hyväksyviä huudahduksia, suosionosoituksia). Jotta voitaisiin elää hyvin ja hauskasti, on välttämätöntä, että poliittisen vapauden hyvyydet täydennettäisiin aineellisilla hyvyyksillä. Meidän vallankumouksemme luonteenomainen erikoisuus on siinä, että se on antanut kansalle ei ainoastaan vapauden, vaan myöskin aineelliset hyvyydet, myöskin varakkaan ja kulttuurisen elämän mahdollisuuden. Kas tämän vuoksi on meillä tullut hauska elää, ja kas tällaisella maaperällä stahanovilainen liike on kasvanut.

2) Toisena stahanovilaisen liikkeen alkulähteenä on meillä riiston olemattomuus. Ihmiset eivät tee meillä työtä riistäjille, ei tyhjäntoimittajien rikastuttamiseksi, vaan itselleen, omalle luokalleen, omalle neuvostoyhteiskunnalleen, jossa työväenluokan parhaat ihmiset ovat vallassa. Tämänpä vuoksi työllä on meillä yhteiskunnallinen merkitys, se on kunnian ja maineen asia. Kapitalismin vallitessa työllä on yksityinen, henkilökohtainen luonne. Jos olet valmistanut enemmän, saat enemmän ja elä itseksesi, niinkuin haluat. Kukaan sinusta ei tiedä eikä halua tietää. Kun sinä työskentelet kapitalisteille, sinä heitä rikastutat? Ja mitenkäs muuten? Sitä varten sinut on palkattukin, että sinä rikastuttaisit riistäjiä. Ellet suostu tähän — mene työttömien riveihin ja elää kituuta niinkuin osaat, — löydämme toisia, suostuvaisempia. Tämänpä vuoksi ihmisten työtä ei pidetä korkeassa arvossa kapitalismin vallitessa. On ymmärrettävää, että tällaisissa oloissa stahanovilaisella liikkeellä ei voi olla sijaa. Toisin on asia sovettijärjestelmän oloissa. Täällä on työihminen kunniassa. Täällä hän ei tee työtä riistäjille, vaan itselleen, omalle luokalleen, yhteiskunnalle. Täällä ei työihminen voi tuntea itseään hyljätyksi ja yksinäiseksi. Päinvastoin, työihminen tuntee meillä itsensä maansa vapaaksi kansalaiseksi, omanlaisekseen yhteiskunnalliseksi toimihenkilöksi. Ja jos hän työskentelee hyvin ja antaa yhteiskunnalle sen, mitä voi antaa, — hän on työn sankari, hän on maineen ympäröimä. On ymmärrettävää, että ainoastaan tällaisissa oloissa on stahanovilainen liike saattanut syntyä.

3) Stahanovilaisen liikkeen kolmantena alkulähteenä on pidettävä sitä, että meillä on uusi tekniikka. Stahanovilainen liike on elimellisesti sidottu uuteen tekniikkaan. Ilman uutta tekniikkaa, ilman uusia tehtaita, ilman uutta koneistoa stahanovilainen liike ei olisi voinut meillä syntyä. Ilman uutta tekniikkaa voidaan nostaa teknillisiä normeja 1—2 kertaisesti — ei enemmän. Kun stahanovilaiset ovat nostaneet teknillisiä normeja 5 ja 6 kertaisesti, niin se merkitsee, että he nojaavat kokonaisuudessaan ja täydellisesti uuteen tekniikkaan. Näinollen on siten, että maamme industrialisointi, tehtaittemme rekonstruointi, uuden tekniikan ja uuden koneiston omaaminen ovat olleet yhtenä syynä, joka on synnyttänyt stahanovilaisen liikkeen.

4) Mutta yksistään uudella tekniikalla et mene pitkälle. Voidaan omata ensiluokkainen tekniikka, ensiluokkaiset tehtaat, mutta ellei ole ihmisiä, jotka kykenevät satuloimaan tämän tekniikan, tekniikka jääkin teillä vain pelkäksi tekniikaksi. Jotta uusi tekniikka voisi antaa tulok-

sensa on omattava vielä ihmiset, työläisten ja työläisnaisten kaaderit, jotka kykenevät käymään tekniikan johtoon ja viemään sitä eteenpäin. Stahanovilaisen liikkeen syntyminen ja kasvu merkitsee, että meillä on jo syntynyt tällaiset kaaderit työläisten ja työläisnaisten keskuudessa. Pari vuotta sitten puolue sanoi, että rakennettuamme uudet tehtaat ja annettuamme tuotantolaitoksillemme uuden työkaluston, me olimme tehneet vasta puolet asiaa. Puolue sanoi silloin, että uusien tehtaiden rakentamisinnostusta on täydennettävä niiden valtaamisinnostuksella, että ainoastaan tätä tietä voidaan asia viedä loppuun asti. On silminnähtävää, että näiden kahden vuoden aikana on tapahtunut tämän uuden tekniikan valtaaminen ja uusien kaaderien syntyminen. Nyt on selvää, että tällaisia kaadereita meillä jo on. On ymmärrettävää, että ilman tällaisia kaadereita, ilman näitä uusia ihmisiä meillä ei olisi mitään stahanovilaista liikettä. Näinollen uudet ihmiset, työläisistä ja työläisnaisista, uudet ihmiset, jotka ovat vallanneet uuden tekniikan, ovat olleet sinä voimana, joka on muovannut ja sysännyt eteenpäin stahanovilaisen liikkeen.

Tällaiset ovat ehdot jotka ovat synnyttäneet ja sysänneet eteenpäin stahanovilaisen liikkeen.

III. UUDET IHMISET, UUDET TEKNILLISET NORMIT

Minä sanoin, että stahanovilainen liike ei ole kehittynyt asteettaisessa järjestyksessä, vaan purkautumisjärjestyksessä, murtaen jonkin padon. On ilmeistä, että sen on täytynyt voittaa eräitä esteitä. Jokin on sitä häirinnyt, jokin on sitä puristanut, ja niinpä, koottuaan voimia, stahanovilainen liike mursi nämä esteet ja tulvi yli maan.

Mistä tässä on kysymys, kuka sitten oikeastaan häiritsi?

Häiritsivät vanhat teknilliset normit ja ihmiset, jotka seisoivat näiden normien takana. Muutama vuosi sitten insinööri-teknilliset ja taloustyöntekijämme laativat määrätyt teknilliset normit sovellettuina työläistemme ja työläisnaistemme teknilliseen takapajuisuuteen. Siitä ajasta on kulunut muutamia vuosia. Ihmiset ovat tänä aikana teknillisesti kasvaneet ja valmentuneet. Mutta teknilliset normit ovat jääneet muuttumattomiksi. On ymmärrettävää, että nämä normit ovat nyt osottautuneet vanhentuneiksi uusille ihmisillemme. Nyt kaikki parjaavat voimassaolevia teknillisiä normeja. Mutta nehän eivät ole taivaasta pudonneet. Ja asia ei tässä ole lainkaan siinä, että nämä teknilliset normit olisi aikoinaan laadittu alennettuina normeina. Asia on ennenkaikkea siinä, että nyt, kun nämä normit ovat jo tulleet vanhentuneiksi, yritetään puolustaa niitä nykyaikaisina normeina. Takerrutaan työläistemme ja työläisnaistemme teknilliseen takapajuisuuteen, orientoidutaan tähän takapajuisuuteen, otetaan lähtökohdaksi takapajuisuus ja asia menee viimein siihen asti, että aletaan näytellä takapajuisuutta. Mutta kuinkas on, kun tämä takapajuisuus poistuu menneisyyteen? Tulemmeko me tosiaankin taipumaan takapajuisuutemme edessä ja tekemään siitä jumalankuvan, fetishin? Kuinkas on, kun työläiset ja työläisnaiset ovat jo ehtineet kasvaa ja teknillisesti valmentua, kuinkas on, kun vanhat teknilliset normit ovat lakanneet vastaamasta todellisuutta, ja työläisemme ja työläisnaisemme ovat jo ehtineet teoissa ylittää ne viisi- ja kymmenkertaisesti? Olemmekohan me milloinkaan antaneet uskollisuuden valaa takapajuisuudellemme? Nästävästi tätä ei ole meillä milloinkaan tapahtunut, toverit? (Y l e i s t ä n a u r u a.) Olemmekohan me pitäneet lähtökohtana sitä, että mei-

dän työläisemme ja työläisnaisemme ikuisesti jäävätkin takapajuisiksi? Tokkohan me olemme pitäneet tätä lähtökohtana? (Yleistä naurua.) Mistä sitten on kysymys? Eikö meillä tosiaankaan riitä rohkeutta murtaa joittenkin insinööriemme ja teknikkojemme konservatismia, murtaa vanhoja traditsioita ja normeja ja antaa työväenluokan uusille voimille liikkumistilaa?

Jutellaan tieteestä. Puhutaan, että tieteen osoitukset, teknillisten hakemistojen tiedot ja instruktsiot ovat ristiriidassa stahanovilaisten vaatimusten kanssa uusista, korkeammista teknillisistä normeista. Mutta mistä tieteestä tässä on puhe? Tieteen tiedot on aina tarkistettu käytännöllä, kokemuksella. Tiede, joka on katkaissut yhteyden käytännön kanssa, kokemuksen kanssa — mitä tiedettä se on? Jos tiede olisi sellaista millaiseksi eräät konservatiiviset toverimme sen kuvaavat, niin se olisi jo kauan sitten tuhoutunut ihmiskunnalta. Siksi tiedettä nimitetäänkin tieteeksi, että se ei tunnusta fetishejä, ei pelkää nostaa kättä ylielänyttä, vanhaa vastaan, ja tarkasti kuuntelee kokemuksen käytännön ääntä. Jos asia olisi toisin, meillä ei olisi yleensä tiedettä, ei olisi, sanokaamme, astronomiaa, ja me yhä edelleenkin nuhjaisimme Ptolemaioksen vanhentuneella järjestelmällä, meillä ei olisi biologiaa ja me yhä edelleenkin lohduttautuisimme legendalla ihmisen luomisesta, meillä ei olisi kemiaa ja me yhä edelleenkin nuhjaisimme alkemistien ennustuksilla.

Kas tämän vuoksi minä ajattelen, että meidän insinööriteknilliset ja taloustyöntekijämme, jotka ovat jo ehtineet melkoisesti jäädä jälkeen stahanovilaisesta liikkeestä, tekisivät hyvin, jos he lakkaisivat takertumasta vanhoihin teknillisiin normeihin ja uudestijärjestäytyisivät tositeolla, tieteen pohjalla uudelle, stahanovilaiselle ladulle.

Hyvä, sanotaan meille. Mutta mitäs tehdä teknillisten normien kanssa yleensä? Ovatko ne teollisuudelle tarpeellisia, vai voidaanko suoriutua kokonaan ilman mitään normeja.

Eräät sanovat, että me emme tarvitse enää minkäänlaisia teknillisiä normeja. Tämä on väärin, toverit. Vieläkin enemmän, — se on typerää. Suunnitelmallinen talous on mahdotonta ilman teknillisiä normeja. Sitäpaitsi teknillisiä normeja tarvitaan sitä varten, että jälkeenjääviä joukkoja vedettäisiin etumaisten tasolle. Teknilliset normit — ne ovat suuri säännöstelevä voima, joka organisoi tuotannossa laajat työläisjoukot työväenluokan etumaisten ainesten ympärille. Siis me tarvitsemme teknillisiä normeja, mutta ei niitä, jotka nyt ovat olemassa, vaan korkeampia.

Toiset sanovat että teknillisiä normeja tarvitaan, mutta ne on saatettava nyt heti niiden saavutusten tasolle, jotka Stahanovit, Busyiginit, Vinogradovat ym. ovat saavuttaneet. Tämä on myöskin väärin. Tällaiset normit olisivat epäreaalisia nykyajalle, sillä työläiset ja työläisnaiset, jotka ovat teknillisesti vähemmän valmentuneet kuin Stahanovit ja Busyiginit, eivät voisi täyttää näitä normeja. Me tarvitsemme sellaiset teknilliset normit, jotka olisivat jossain nykyisten teknillisten normien ja Stahanovien ja Busyiginien saavuttamien normien keskivaiheella. Ottakaamme esimerkiksi Maria Demtshenko, kaikille tunnettu viisisataisikko sokerijuurikasviljelyksessä. Hän on saavuttanut 500 ja useammankin sentnerin sokerijuurikassadon hehtaarilta. Voidaanko tämä saavutus tehdä satoisuusnormiksi koko sokerijuurikastaloudelle, sanokaamme, Ukrainassa? Ei, ei voida. Toistaiseksi on aikaista puhua siitä. Maria Demtshenko sai viisisataa ja enemmänkin sentneriä yhdeltä hehtaarilta,

mutta keskinkertainen sokerijuurikassato, esimerkiksi Ukrainassa tänä vuonna tekee 130—132 sentneriä hehtaarilta. Kuten näette, ero ei ole vähäinen. Voidaanko sokerijuurikassadolle antaa 400 tai 300 sentnerin normi? Kaikki asiantuntijat sanovat, että tätä toistaiseksi ei voida tehdä. On ilmeistä, että vuodelle 1936 on Ukrainassa annettava 200—250 sentnerin satoisuusnormi hehtaarilta. Ja tämä normi ei ole pieni, sillä sen täyttämistapauksessa se voisi antaa meille kaksi kertaa enemmän sokeria kuin v. 1935. Samaa on sanottava teollisuudesta. Stahanov on ylittänyt voimassaolevan teknillisen normin kai kymmenkuntakertaisesti tai jopa enemmänkin. Tämän saavutuksen julistaminen teknilliseksi normiksi kaikille porakoneella työskenteleville olisi järjetöntä. On ilmeistä, että on annettava normi, joka on jossain voimassaolevan teknillisen normin ja tov. Stahanovin toteuttaman normin keskivaiheilla.

Joka tapauksessa yksi on selvää: nykyiset teknilliset normit eivät enää vastaa todellisuutta, ne ovat jääneet jälkeen ja muuttuneet jarruksi teollisuudellemme, ja jotta teollisuuttamme ei jarrutettaisi, on ne välttämättä vaihdettava uusiin korkeampiin teknillisiin normeihin. Uudet ihmiset, uudet ajat, uudet teknilliset normit.

IV. LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

Mitkä ovat lähimmät tehtävämme stahanovilaisen liikkeen intressien näkökannalta?

Jottemme menisi liian laajalle, niin keskittäkäämme tämä asia kahteen lähimpään tehtävään.

Ensinnäkin, tehtävä on siinä, että autettaisiin stahanovilaisia kehittämään edelleen stahanovilaista liikettä ja levittämään sitä laajalle ja syvälle SSSR:n kaikille alueille ja kaikkiin rajoneihin. Tämä yhtäältä. Ja toisaalta — lannistettava kaikki ne taloudellisten ja insinööri-teknillisten työntekijöiden ainekset, jotka ovat sitkeästi tarrautuneet vanhaan, eivät halua kulkea eteenpäin ja systemaattisesti jarruttavat stahanovilaisen liikkeen kehittämistä. Jotta stahanovilainen liike saataisiin koko voimallaan levitettyä ympäri koko maatamme, tätä varten eivät yksistään stahanovilaiset tietenkään riitä. On välttämätöntä, että puoluejärjestömme yhtyisivät tähän asiaan ja auttaisivat stahanovilaisia viemään liikkeen loppuun asti. Tässä suhteessa Donin aluejärjestö on kiistämättä osottanut suurta initsiatiivia. Hyvin työskentelevät tässä mielessä Moskovan ja Leningradin aluejärjestöt. Mutta miten toiset alueet? Ne nähtävästi yhä vielä ovat «liikkeelle lähdössä». Esimerkiksi jostain syystä ei kuulu mitään, tai kuuluu hyvin vähän Uralilta, vaikka Urali on, kuten tunnettua valtava teollisuuskeskus. Samaa on sanottava Länsi-Siperiasta, Kusbassista, missä vielä, kaiken todennäköisyyden mukaan, ei ole ehditty «päästä liikkeelle». Muutoin voidaan olla epäilemättä, että puoluejärjestömme tarttuvat tähän asiaan ja auttavat stahanovilaisia voittamaan vaikeudet.

Mitä tulee asian toiseen puoleen — taloudellisten ja insinööri-teknillisten työntekijäin joukossa olevien uppiniskaisten vanhoillisten lannistamiseen, — niin tässä tulee asia olemaan jonkinverran mutkikkaampi. Ensikädessä täytyy vakuuttaa, kärsivällisesti ja toverillisesti vakuuttaa näille teollisuuden konservatiivisille aineksille stahanovilaisen liikkeen progressiivisuutta ja välttämättömyyttä uudestijärjestäytyä stahanovi-

laiselle ladulle. Mutta jos vakuutukset eivät auta, täytyy ryhtyä päättävämpiin toimenpiteisiin. Ottakaamme, esimerkiksi, Kulkulaitosasiain kansankomissariaatti. Tämän kansankomissariaatin keskuskoneistossa oli äskettäin olemassa professorien, insinöörien ja muiden asiantuntijain ryhmä — niiden joukossa oli myöskin kommunisteja — joka vakuutti kaikille sitä, että 13—14 kilometrin kommersinopeus tunnissa on raja, jota edemmäksi ei voi, on mahdoton mennä, ellei haluta joutua ristiriitaan «eksploatatsiotieteen» kanssa. Tämä oli verraten auktoriteettinen ryhmä, joka saarnasi katsantokantojaan suullisesti ja kirjallisesti, antoi ohjeita Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin vastaaville elimille ja yleensä oli "järjen hallitsija" eksploatatsiotyöntekijäin keskuudessa. Me, jotka emme ole asiantuntijoita, useiden rautatieasiain käytännön ihmisten ehdotusten pohjalla puolestamme vakuutimme näille auktoriteettisille professoreille, että 13—14 kilometriä ei voi olla raja, että asian määrätyllä organisoimisella voidaan laajentaa tätä rajaa. Vastaukseksi tähän tämä ryhmä sensijaan, että olisi kuunnellut kokemuksen ja käytännön ääntä ja tarkistanut suhteensa asiaan, ryhtyi taisteluun rautatiealan progressiivisia aineksia vastaan ja entistä enemmän voimisti konservatiivisten katsantokantojensa propagandaa. On ymmärrettävää, että meidän täytyi antaa näitä kunnioitettavia ihmisia hiukan hampaille ja kohteliaasti saattaa heidät ulos Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin keskuskoneistosta (suosionosoituksia). Ja mitäs? Meillä on nyt kommersinopeus 18—19 kilometriä tunnissa (suosionosoituksia). Minusta tuntuu, toverit että äärimmäisessä tapauksessa täytyy turvautua tähän metoodiin muillakin kansantaloutemme aloilla, tietenkin jos sitkeästi vastaanharovat vanhoilliset eivät lakkaa häiritsemästä ja heittelemästä keppejä stahanovilaisen liikkeen pyöriin.

Toiseksi tehtävä on siinä, että niitä taloustyöntekijöitä, insinöörejä ja teknikkoja, jotka eivät halua häiritä stahanovilaista liikettä, jotka ovat tälle liikkeelle myötämielisiä, mutta eivät ole vielä kyenneet uudestijärjestymään, eivät ole kyenneet asettumaan stahanovilaisen liikkeen johtoon, autettaisiin uudestijärjestymään ja asettumaan stahanovilaisen liikkeen johtoon.

Minun täytyy sanoa, toverit, että tällaisia taloustyöntekijöitä, insinöörejä ja teknikkoja meillä on paljon. Ja jos me autamme näitä tovereita, niin heitä tulee meillä epäilemättä olemaan vielä enemmän.

Minä ajattelen, että jos me tulemme täyttämään nämä tehtävät, stahanovilainen liike kehittyy koko voimaansa, valtaa maamme kaikki alueet ja rajonit ja näyttää meille uusien saavutusten ihmeitä.

V. PARI SANAA

Muutama sana tästä neuvottelusta, sen merkityksestä. Lenin opetti, että oikeita johtaja-bolsheviikkeja voivat olla ainoastaan sellaiset johtajat, jotka osaavat ei ainoastaan opettaa työläisiä ja talonpoikia, vaan oppia heiltä. Joitakin bolsheviikeista nämä Leninin sanat eivät miellyttäneet. Mutta historia näyttää, että Lenin osoittautui olevan oikeassa tälläkin alalla kaikilla sadalla prosentilla. Tosiaan — miljoonat työtätekevät, työläiset ja talonpojat tekevät työtä, elävät, taistelevat. Kuka voi epäillä sitä, että nämä ihmiset eivät elä tyhjän takia, että eläessään ja

taistellessaan nämä ihmiset kasaavat suunnatonta käytännön kokemusta? Voikohan epäillä sitä, että johtajia, jotka halveksuvat näitä kokemuksia, ei voida pitää oikeina johtajina? Siis meidän, puolueen ja hallituksen johtajien, täytyy ei ainoastaan opettaa työläisiä, vaan myöskin oppia heiltä. Että te, tämän neuvottelun jäsenet, olette täällä, neuvottelussa, jotain oppineet hallituksemme johtajilta — sitä en käy kieltämään. Mutta ei voi kieltää myöskään sitä, että mekin, hallituksen johtajat, olemme paljon oppineet teiltä, stahanovilaisilta, tämän neuvottelun jäseniltä. Siispä, kiitos teille, toverit, opetuksesta suuri kiitos! (*Myrskyisiä suosionosoituksia.*)

Lopuksi pari sanaa siitä, miten olisi merkittävä tämä neuvottelu. Me täällä puhemiehistössä neuvottelimme ja päätimme, että on jollain tavoin merkittävä tämä valtiovallan johtajien neuvottelu stahanovilaisen liikkeen johtajien kanssa. Ja niinpä me tulimme sellaiseen päätökseen, että 100—120 henkilölle teistä on esitettävä korkein palkinto.

Ääniä: Oikein. (*Myrskyisiä suosionosoituksia.*)

Stalin: Jos te hyväksytte, toverit, niin me sen asian teemme.

(*Stahanovilaisten neuvottelun osanottajat järjestävät myrskyisän riemukkaan kunnianosoituksen toveri Stalinille. Koko sali raikuu kättentaputuksista, voimakas «hurraa» tärisyttää salin holveja. Lukemattomat huudahdukset, joissa tervehditään puolueen johtajaa tov. Stalinia, kantautuvat kaikilta tahoilta. Kunnianosoitus päättyy mahtavaan «Internatsionaalen» laulamiseen — neuvottelun 3000 osanottajaa laulaa proletaarisen hymnin.*)

TOVERI STALININ PUHE ETURIVIN KOMBAINISTIEN NEUVOTTELUSSA JOULUK. 1 P:NÄ V. 1935

TOVERIT! Sallikaa ennenkaikkea tervehtiä teitä niiden saavutusten johdosta, joihin te olette päässeet sadonkorjuurintamalla. Saavutuksenne eivät ole vähäiset. Jos keskimäärin koko SSSR:ssä on kombainin suorittama työ kohonnut vuodessa kaksinkertaisesti, niin tämä saavutus ei ole vähäinen. Tämä saavutus on erittäin tärkeä meidän maamme oloissa, missä teknillisesti aseistettuja ihmisiä on yhä vielä vähän. Meidän maamme on aina ollut tunnettu teknillisesti aseistettujen kaadereitten puutteesta, varsinkin maanviljelyksen alalla. Kaadereitten teknillinen valmentaminen koko maan puitteissa — se on suuri asia. Se vaatii vuosikymmeniä. Ja jos me verraten lyhyessä ajassa olemme päässeet siihen, että eilisistä talonpoikien pojista ja tyttäristä olemme kasvattaneet erinomaisia kombainisteja, jotka ylittävät kapitalististen maiden normit, niin se merkitsee, että teknillisten kaadereitten kasvatusasia kulkee meillä eteenpäin seitsemän mailin askeleilla. Niin, toverit, saavutuksenne

ovat merkillepantavat ja vakavat, ja te täysin ansaitsette sen, että puolueen ja hallituksen johtajat tervehtisivät teitä (Suosionosoituksia).

Mutta nyt sallikaa siirtyä itse asiaan.

Meillä puhutaan usein, että olemme jo ratkaisseet viljaprobleemin. Tämä on tietenkin totta, jos otamme huomioon nykyisen elettävänämme olevan ajankohdan. Me korjaamme tänä vuonna enemmän kuin viisi ja puoli miljaardia puutaa viljaa. Sitä on täysin riittävästi väestön hyvin ravitsemiseksi ja vielä riittävien, kaikkien ennakolta aavistamattomien tapausten varalta tarpeellisten varastojen muodostamiseksi. Se tietenkään ei ole huonosti nykypäivään nähden. Mutta me emme voi rajoittua vain tähän päivään. Meidän on ajateltava myöskin huomispäivää, lähintä tulevaisuutta. Mutta kun tarkastelemme asiaa huomispäivän näkökannalta, niin saavutetut tulokset eivät voi meitä tyydyttää. Paljonko tarvitsemme viljaa lähimmässä tulevaisuudessa, sanokaamme kolmen—neljän vuoden kuluttua? Tarvitsemme vähintään 7—8 miljaardia puutaa viljaa. Kas kuinka ovat asiat, toverit. Siis meidän on jo nyt ryhdyttävä toimenpiteisiin, että viljan tuotanto meillä kasvaisi vuodesta vuoteen ja että me tuohon määräaikaan mennessä olisimme täysin valmiit tämän mitä tärkeimmän tehtävän täyttämiseen. Vanhaan aikaan, ennen vallankumousta, maassamme tuotettiin viljaa noin 4—5 miljaardia puutaa vuodessa. Riittikö tämä vilja vaiko ei — se on toinen kysymys. Joka tapauksessa kaikki olivat sitä mieltä, että riitti, koska joka vuosi vietiin ulkomaille n. 400—500 miljoonaa puutaa viljaa. Näin olivat asiat ennen. Toinen on asia nyt, meidän sovettioloissamme. Minä jo sanoin, että meidän on jo nyt valmistauduttava siihen, että lähimmässä tulevaisuudessa, kolmen-neljän vuoden kuluttua, kohottaisimme vuosittaisen viljatuotannon 7—8 miljaardiin puutaan. Ero, kuten näette, ei ole vähäinen. Tuossa neljä tai viisi miljaardia puutaa, ja tässä seitsemän-kahdeksan miljaardia puutaa viljaa.

Mistä tällainen ero? Miten on selvitettävissä tämä viljan kulutuksen valtava kasvu maassamme?

Tämä on selvitettävissä siten, että maamme ei ole enää se, mikä se oli entisenä, vallankumouksen edellisenä aikana.

Alkakaamme vaikkapa siitä, että meillä viime vuosien aikana ovat teollisuus ja kaupungit kasvaneet ainakin kaksinkertaisesti vanhaan aikaan verrattuna. Nykyään on meillä kaupunkeja, väestöä kaupungeissa, teollisuutta ja teollisuudessa työskenteleviä työläisiä ainakin kaksi kertaa enemmän kuin vanhaan aikaan. Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että olemme ottaneet pois maaseudulta useita miljoonia työtätekeviä, siirtäneet kaupunkiin, tehneet työläisiksi ja toimitsijoiksi ja nykyään he, yhdessä muiden työläisten kanssa, vievät teollisuuttamme eteenpäin. Se merkitsee, että jos muutamat miljoonat työtätekevät, jotka ennen olivat yhteydessä maaseudun kanssa, tuottivat viljaa, niin nyt he eivät vain ole tuottamatta viljaa vaan päinvastoin itse ovat sen tarpeessa, että heille tuotaisiin viljaa maaseudulta. Ja kaupungit meillä kasvavat ja viljankulutus yhä lisääntyy.

Tämä on ensimmäinen syy viljan kulutuksen kasvuun.

Edelleen vanhaan aikaan oli meillä teknillisiä viljelyskasveja vähemmän kuin nykyään. Me tuotamme nykyään puuvillaa kaksi kertaa enemmän kuin vanhaan aikaan. Mitä tulee pellavaan, sokerijuurikkaaseen ja muihin teknillisiin kasveihin, niin me tuotamme niitä verrattomasti

enemmän kuin vanhaan aikaan. Entä mitä tästä seuraa? Tästä seuraa se, että ihmiset, jotka työskentelevät teknillisten kasvien tuotannossa eivät voi riittävässä määrin harjoittaa viljan tuotantoa. Siis pitää olla suuret viljavarastot teknillisiä kasveja viljeleviä ihmisiä varten, jotta voitaisiin yhä enemmän lisätä teknillisten kasvien tuotantoa, puuvillan, pellavan, sokerijuurikkaan, auringonkukan ym tuotantoa. Ja teknillisten kasvien tuotantoa meidän on lisättävä yhä enemmän, jos haluamme viedä eteenpäin kevyttä teollisuuttamme ja ravintoaineteollisuuttamme.

Kas tässä toinen syy viljankulutuksen kasvuun.

Edelleen. Minä olen jo sanonut, että vanhaan aikaan tuotettiin meillä 4—5 miljaardia puutaa viljaa vuodessa. Tsaarin ministerit tavallisesti silloin puhelivat: «Itse emme ole kylliksi syövä, mutta viljaa tulemme viemään ulos». Ketä olivat ne ihmiset, jotka eivät syöneet kyllikseen? Tietenkään ne ei olleet tsaarin ministerejä. Kyllikseen syömättömät ihmiset — ne olivat 20—30 miljoonaa henkeä maaseutuköyhälistöä, joka todellakaan ei syönyt kyllikseen ja eli nälässä, jotta tsaarin ministereillä olisi mahdollisuus viedä viljaa ulkomaille. Näin oli vanhaan aikaan. Nyt on meillä aivan toinen aika. Sovettihallitus ei voi sallia, että väestö näkisi nälkää. On kulunut jo 2—3 vuotta, kun köyhälistöä meillä ei enää ole ollut, työttömyyttä ei ole tullut, nälännäkeminen on hävinnyt ja me olemme varmasti astuneet varakkuuden tielle. Te kysytte — mihin ovat joutuneet 20—30 miljoonaa henkilöä nälkäänäkevää köyhälistöä? He ovat siirtyneet kolhooseihin, asettuneet sinne ja menestyksellä rakentavat varakasta elämäänsä. Ja mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että me tarvitsemme nyt työtätekevien talonpoikien ravinnoksi paljon enemmän viljaa kuin vanhaan aikaan, sillä eilispäivän köyhillä, nykyisillä kolhoosilaisilla, jotka ovat asettuneet kolhooseihin, täytyy olla riittävästi viljaa, jotta voisivat rakentaa omaa varakasta elämäänsä. Te tiedätte, että heillä tätä on ja on oleva yhä enemmän.

Tällainen on kolmas syy viljankulutuksen valtavaan kasvuun maassamme.

Edelleen. Meillä nykyisin kaikki puhuvat, että työtätekevien aineellinen asema on huomattavasti parantunut, että on tullut parempi, hauskempi elää. Tämä on tietenkin totta. Mutta se johtaa siihen, että väestömme on alkanut lisääntyä paljon nopeammin kuin vanhaan aikaan. Kuolevaisuus on käynyt vähemmäksi, syntyväisyys suuremmaksi ja asukasluvun lisääntyminen tulee verrattomasti suuremmaksi. Se on tietenkin hyvä ja me tervehdimme sitä. (Iloista liikehtimistä salissa). Nykyään meillä joka vuosi asukasluvun kasvu on noin kolme miljoonaa henkeä. Se merkitsee, että joka vuosi saamme lisäkasvun koko Suomen mitassa (yleistä naurua). No, mutta se johtaa siihen, että on ruokittava yhä enemmän ihmisiä.

Kas tässä vielä yksi syy viljankulutuksen kasvuun.

Lopuksi vielä yksi syy. Minä puhuin ihmisistä ja heidän viljantarpeensa kasvusta. Mutta ihmisten elintarpeet eivät rajoitu yksinomaan leipään. He tarvitsevat vielä lihaa, rasva-aineita. Kaupunkien kasvu, teknillisten viljelysten laajeneminen, asukasluvun yleinen kasvu, varakas elämä, — kaikki tämä johtaa lihan, rasva-aineiden kulutuksen kasvuun. Siis välttämättä pitää olla hyvin järjestetty karjatalous ja siinä suuri määrä karjaa, pientä ja suurta, jotta olisi mahdollisuus tyydyttää väestön kasvavat tarpeet lihatuotteisiin nähden. Kaikki tämä on selvää. Mutta karjatalouden kasvua ei voida ajatella ilman suuria viljavarastoja karjaa varten.

Ainoastaan kasvava ja kehittyvä viljatalous voi luoda karjatalouden kasvulle välttämättömät olosuhteet.

Kas tässä teille vielä yksi syy viljankulutuksen valtavaan kasvuun meidän maassamme.

Tällaiset, toverit, ovat syyt, jotka ovat perinpohjin muuttaneet maamme ulkonäön ja jotka asettavat eteemme kiinteän tehtävän — kohottaa vuosittainen viljan tuotanto lähimmässä tulevaisuudessa 7—8 miljaardiin puutaan.

Voimmeko me täyttää tämän tehtävän?

Kyllä voimme. Tästä ei voi olla epäilystä.

Mitä tarvitaan tämän tehtävän täyttämiseksi?

Tätä varten tarvitaan ennenkaikkea, että vallitsevana talousmuotona maanviljelyksessä meillä ei olisi pientalous, vaan suurtalous. Miksi juuri suurtalous? Siksi, että vain suurtalous kykenee omaksumaan nykyaikaisen tekniikan, vain suurtalous kykenee riittävässä määrin hyväksikäyttämään nykyaikaisia agroteknillisiä tietoja, vain suurtalous kykenee kunnollisesti käyttämään lannoitusaineita. Kapitalistisissa maissa, missä maanviljelyksessä on vallitsevana muotona yksityinen pikkutalous, suurtaloudet muodostuvat pienen maanomistajaryhmän rikastumisen ja talonpoikain enemmistön häviön tietä. Tuhoutuneiden talonpoikain maat siellä tavallisesti siirtyvät rikkaiden maanomistajain käsiin, mutta itse talonpojat, jotta eivät kuolisi nälkään, menevät palkkalaisiksi näille maanomistajille. Me pidämme tätä tietä vääränä ja vahingollisena. Se on meille kelpaamaton. Me astuimme tämän vuoksi toiselle tielle, suurtalouksien muodostamisen tielle maanviljelyksessä. Me astuimme pientalonpoikaistalouksien yhdistämisen tielle suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, jotka muokkaavat maata kollektiivisella työllä ja käyttävät hyväksi kaikkia suurtalouden etuja ja mahdollisuuksia. Se on kolhoosien tie. Onko meillä nykyisin suurtalouden kolhoosimuoto vallitseva muoto maataloudessamme? Kyllä, on. Kolhooseissa meillä on nyt n. 90 % koko talonpoikaistosta. Siis suurtalous maanviljelyksessä, kolhoositalous vallitsevana muotona on meillä jo olemassa.

Tätä varten tarvitaan, toiseksi, että kolhooseilla, meidän suurtalouksillamme olisi riittävästi sopivaa maata. Onko sellaisia maita kolhooseillamme? Kyllä, on. Te tiedätte, että kaikki tsaarin, tilanherrain ja kulakkien maat on jo luovutettu kolhooseille. Te tiedätte, että nämä maat on jo ikiajoiksi kiinnitetty kolhooseille. Siis kolhooseilla on riittävästi sopivia maita sitä varten, että viljan tuotantoa voitaisiin kehittää täydessä laajuudessaan.

Tätä varten tarvitaan, kolmanneksi, että kolhooseilla olisi riittävästi tekniikkaa, traktoreita, maatalouskoneita, kombaineja. Itse ymmärrätte, että yksistään vain käsin tehdyllä työllä ei pitkälle päästä. Siis tarvitaan monipuolista tekniikkaa sitä varten, jotta kolhoosit voisivat kehittää viljan tuotantoa. Onko kolhooseilla tällaista tekniikkaa? Kyllä, on. Ja minkä pitemmälle aika kuluu, sen enemmän on niillä tätä tekniikkaa oleva.

Tätä varten, vihdoin, tarvitaan, että kolhooseissa olisi ihmisiä, kaadereita, jotka osaavat käyttää tekniikkaa, ovat perehtyneet tähän tekniikkaan ja oppineet satuloimaan sen. Onko kolhooseissa tällaisia ihmisiä, tällaisia kaadereita? Kyllä, on. Totta kyllä, vielä vähän, mutta kuitenkin heitä on. Tämä neuvottelu, jossa ovat läsnä parhaat kombainistit, miehet ja naiset, ja joka edustaa vain pientä osaa siitä kombainistien armeijasta,

joka on kolhooseissa, — tämä neuvottelu on todisteena siitä, että tällaisia kaadereita on kolhooseissa jo syntynyt. Tosin heitä, näitä kaadereita on vielä vähän ja siinä, toverit, on meidän päävaikeutemme. Mutta ei ole perustetta epäillä, etteikö näiden kaaderien määrä ole meillä kasvava ei vuosittain ja kuukausittain, vaan päivittäin ja tunneittain.

Täten käy selville, että meillä ovat kaikki välttämättömät ehdot sitä varten, että lähimmässä tulevaisuudessa saavuttaisimme 7—8 miljaardin puudan vuosittaisen viljatuotannon.

Kas tämän takia minä ajattelen, että kiinteä tehtävä, josta puhuin edellä, on ehdottomasti täytettävissä oleva.

Pääasia on nyt siinä, että panisimme painon kaadereihin, opettaisimme kaaderit, avustaisimme jälkeenjääviä perehtymään tekniikkaan, kasvattaisimme päivästä päivään ihmisiä, jotka kykenevät perehtymään tekniikkaan ja viemään sitä eteenpäin. Tässä on nyt pääasia, toverit.

Erikoista huomiota on kiinnitettävä kombaineihin ja kombainisteihin. Te tiedätte, että vastuunalaisin tehtävä viljataloudessa on korjuu. Korjuu on sesonkitehtävä eikä se pidä odottamisesta. Korjasi aikanaan — voitti, myöhästyi korjuutöissä — menetti. Kombainin merkitys on siinä, että se auttaa korjaamaan sadon aikanaan. Tämä on erittäin suuri ja vakava asia, toverit.

Mutta kombainin merkitys ei rajoitu tähän. Sen merkitys on vielä siinä, että se pelastaa meidät suurista häviöistä. Itse tiedätte, että leikkuukoneella korjattaessa on viljan häviö varsin suuri. Ensin on leikattava, sitten sidottava lyhteisiin, sitten kasattava aumoihin, sitten ajettava vilja puintikoneiden luo — kaikessa tässä on häviöitä ja häviöitä. Kaikki tunnustavat, että moisen korjuusysteemin vallitessa me kadotamme noin 20—25 % sadosta. Kombainin suurenmoinen merkitys on siinä, että se supistaa nämä häviöt mitättömään minimiin. Asiantuntijat sanovat, että leikkuukoneella korjattaessa, muiden ehtojen ollessa samanlaiset, saadaan hehtaarilta 10 puutaa pienempi sato kuin kombainilla korjattaessa. Jos lasketaan olevan 100 milj. hehtaaria viljakylvöjä, ja meillä, kuten tunnettua, niitä on paljon enemmän, niin häviöt leikkuukoneella korjattaessa tekevät miljaardin puutaa viljaa. Koettakaapa nyt järjestää sadonkorjuu näillä 100 miljoonalla hehtaarilla kombainin avulla, pitäen silmällä, ettei kombaini työskentele huonosti, — ja te voitatte kokonaisen miljaardin puutaa viljaa. Luku, kuten näette, ei ole vähäinen.

Kas miten suuri merkitys on kombainilla ja ihmisillä, jotka työskentelevät kombainilla.

Siksi ajattelen, että kombainin juurruttaminen maanviljelykseen ja monilukuisten mies- ja naiskombainistikaadereiden kasvattaminen on ensiasteinen tehtävä.

Juuri tämän takia minä, päättäen puheeni, haluaisin lausua toivomuksen, että mies- ja naiskombainistiemme lukumäärä ei kasvaisi päivittäin vaan tunnittain, että he, opiskellen kombainin tekniikkaa ja opettaen tähän toimeen tovereitaan, muodostuisivat lopulta todellisiksi voittajiksi maamme maataloudessa.

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoitukseksi. Hurraa huutoja. Huudahduksia salista: «Eläköön rakastettu Stalin!»).

Vielä pari sanaa, toverit. Me täällä puhemiehistössä olemme hiljakseen keskustelleet ja tulleet päätökseen, että tämän neuvottelun osanottajat

tulisi esittää palkittavaksi korkeimmalla palkinnolla, kunniamerkillä — hyvästä työstä. Tämän asian me ajattelemme toteuttaa, toverit, lähipäivinä.

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, hurraahuutoja, huudahduksia: «Kiitos toveri Stalinille!»).

TOV. STALININ PUHE TADZHIKISTANIN JA TURKMENISTANIN ETURIVIN KOLHOOSILAISTEN NEUVOTTELUSSA JOULUK. 4 P:NÄ 1935

TOVERIT! Tämän neuvottelukokouksen puhemiehistö antoi minun tehtäväkseni ilmoittaa teille kahdesta seikasta:

Ensiksikin siitä, että puhemiehistöllä on aikomus esittää kaikki tämän neuvottelun osanottajat palkittavaksi mainiosta työstään korkeimmalla palkinnolla — kunniamerkillä. (Jatkuvia, myrskyisiä suosionosoituksia. «Hurraa»-huutoja. Kuuluu huudahduksia: «Eläköön toveri Stalin!» Kauankestäviä kunnianosoituksia ja tervehdyshuudahduksia puolueen ja hallituksen jäsenille.)

Toiseksi siitä, että hallituksella on päätös antaa jokaiselle täällä edustettuna olevalle kolhoosille kuorma-auto sekä lahjoittaa neuvottelun jokaiselle osanottajalle patefooni levyineen (Suosionosoituksia) ja kello: miehille — taskukello ja naisille — rannekello (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Minulle huomautetaan joka puolelta, että minun pitäisi jotakin sanoa. Huudahduksia: Oikein! (Suosionosoituksia.)

Mitäpä sanon? Kaikki on sanottu.

On selvää, että puuvillaan nähden asiat teillä alkavat luistaa. Se näkyy kaikesta siitä, mitä täällä tapahtuu. Kolhoosit teillä kasvavat, on halua tehdä työtä, koneita annamme, lannoitusaineita saatte, kaikkea apua, mitä vain tarvitsette — toveri Molotov, Sovnarkomin puheenjohtaja jo sanoi sen teille — tullaan antamaan, joten puuvillaan nähden asiat teillä alkavat luistaa ja varakas elämä avautuu.

Mutta on, toverit eräs asia, paljon kalliimpi kuin puuvilla — se on maamme kansojen ystävyys. Tämä neuvottelukokous, teidän puheenne, teidän toimintanne kertoo siitä, että ystävyys suuren maamme kansojen välillä lujittuu. Tämä on erittäin tärkeää ja merkillepantavaa, toverit. Vanhaan aikaan, jolloin maatamme hallitsivat tsaari, kapitalistit, tilanherrat, oli hallituksen politiikka sellainen, että yksi kansa — venäläinen kansa — tehtäisiin hallitsevaksi ja kaikki toiset kansat — alistetuiksi, sorretuiksi. Tämä oli petomaista, susimaista politiikkaa. Lokakuussa vuonna 1917, jolloin meillä puhkesi suuri proletaarinen vallankumous, jolloin me kukistimme tsaarin, tilanherrat ja kapitalistit, sanoi suuri Lenin, opettajamme, isämme ja kasvattajamme, ettei tästälähin pidä olla

hallitsevia ja alistettuja kansoja, että kansojen on oltava samanarvoisia ja vapaita. Täten hän naulasi ruumiskirstuun vanhan tsaarinaikaisen, porvarillisen politiikan ja julisti uuden, bolshevistisen politiikan — maamme kansojen välisen ystävyyden politiikan, veljeyden politiikan.

Siitä on kulunut 18 vuotta. Ja katsokaa, meillä on jo hyviä tuloksia tästä politiikasta. Tämä neuvottelukokous on selvänä todisteena siitä, että entisestä epäluottamuksesta SSSR:n kansojen välillä on jo kauan sitten tehty loppu, että epäluottamus on vaihtunut täydelliseen yhteisymmärrykseen, että ystävyys SSSR:n kansojen välillä kasvaa ja lujittuu. Tämä, toverit, on kalleinta, mitä bolshevistinen kansallisuuspolitiikka on meille antanut.

Ystävyys SSSR:n kansojen välillä on suuri ja vakava saavutus. Sillä niin kauan kun tämä ystävyys on olemassa, ovat maamme kansat vapaita ja voittamattomia. Eivät ketkään, eivät sisäiset eivätkä ulkoiset viholliset ole meille vaarallisia niin kauan, kuin tämä ystävyys elää ja voimistuu. Tätä teidän ei tarvitse epäillä, toverit.

(Myrskyisä kunnianosoitus, kaikki nousevat seisomaan, huudahduksia: "Hurraa Stalinille!".)

Lenin v. 1905 kumouksesta

TYÖVÄENPUOLUE JA SEN TEHTÄVÄT NYKYISESSÄ TILANTEESSA

YLIOPPILAIDEN yleiset tehtävät Venäjän vapautusliikkeessä on jo useita kertoja selvitetty sosialidemokraattisessa lehdistössä, ja tässä artikkelissa emme niihin pysähdy. Sosialidemokraattisille ylioppilaille ei tarvitse todistaa ei työväenliikkeen pääosaa, talonpoikaiston liikkeen suunnatonta merkitystä eikä näiden kummankin edistämisen tärkeyttä intelligenttien taholta, jotka ovat ajatelleet loppuun saakka marxilaisen maailmankatsomuksen, ovat asettuneet proletariaatin puolelle ja ovat valmiit kehittämään itsestään työväenpuolueen todellisia jäseniä.

Me aiomme pysähtyä, vaikkapa vain lyhyesti, toiseen kysymykseen, jolla on nyt suurin käytännöllinen merkitys.

Missä on Venäjän suuren vallankumouksen nykyisen tilanteen erikoisuus?

Siinä, että tapaukset ovat täysin paljastaneet lokakuun 17 p:n manifestin koko harhakuvallisuuden. Perustuslailliset illusiot ovat hajonneet. Taantumus koko linjalla. Yksinvaltius on palautettu täydellisesti ja vieläpä «lisätty» paikallisten satraappien diktaattorioikeuksilla, alkaen Dubasovista ja päättyen alempiin poliiseihin.[1])

Kansalaissota kuohuu. Poliittinen lakko sellaisenaan alkaa tyhjentää voimansa, siirtyä menneisyyteen yli-elettynä liikkeen muotona. Pietarissa esim. näännytetyt ja voimattomiksi saatetut työläiset osoittautuivat kykenemättömiksi viemään läpi joulukuun lakkoa. Toisaalta liike kokonaisuudessaan, ollen tällä hetkellä

taantumuksen alas painama, on epäilemättä kohonnut paljon korkeammalle asteelle.

Moskovan sankarillinen proletariaatti on osoittanut aktiivisen taistelun mahdollisuuden ja on vetänyt siihen mukaan joukon sellaisia kaupunkiväestön kerroksia, joita on tähän saakka pidetty poliittisesti välinpitämättöminä, ellei taantumuksellisina. Mutta Moskovan tapahtumat[2]) olivat vain Venäjän kaikilla äärillä esiin puhjenneen «virtauksen» kaikkein esiinpistävimpinä ilmauksina. Esiintymisen uusi muoto oli sellaisten jättiläismäisten tehtävien edessä, joita ei tietystikään voitu ratkaista yhdellä kertaa. Mutta nämä tehtävät on nyt asetettu kirkkaasti ja selvästi koko kansan eteen, liike on kohotettu korkeammalle, on tiivistetty, karaistu. Tätä saavutusta ei mikään kykene ottamaan pois vallankumoukselta.

Dubasovilaiset tykit ovat ennennäkemättömässä laajuudessa vallankumouksellistuttaneet uusia kansanjoukkoja. Uudistettu karrikatuurinen Duuma on jo etukäteen otettu vastaan paljon suuremmalla vihamielisyydellä etumaisten taistelijain riveissä, verrattomasti suuremmalla skeptillisyydellä porvariston riveissä kuin entinen Bulyginin Duuma.

Mitä sitten nyt?

Olemme katsova todellisuutta suoraan kasvoihin. Nyt on edessä uusi työ viimeisten taistelumuotojen antaman kokemuksen omaksumiseksi ja muokkaamiseksi, työ voimien valmistamiseksi ja organisoimiseksi liikkeen tärkeimmissä keskuksissa.

Hallitukselle olisi kaikkein edullisinta tukahduttaa entiseen tapaan proletaarien erilliset esiintymiset. Hallitus tahtoisi heti antaa työläisille aiheen nousta taisteluun myöskin Pietarissa olosuhteiden ollessa näille mitä epäedullisimmat. Mutta työläiset eivät anna tämän provokatsion vaikuttaa ja osaavat pysyä omalla tiellään, seuraavan yleisvenäläisen esiintymisen itsenäisen valmistelun tiellä.

Voimia tällaiseen esiintymiseen on: ne kasvavat nopeammin kuin milloinkaan. Vain vähäinen osa niistä tuli vedetyksi joulukuun tapahtumain vyöryyn. Liike ei kehittynyt läheskään koko laajuuteensa ja koko syvyyteensä.

Katsokaapa vaikkapa vain porvarillis-maltillista ja mustasotnialaista lehdistöä. Ei kukaan, ei edes «Novoje Vremja», usko hallituksen kehuskeluun jokaisen uuden aktiivisen esiintymisen[3]) viipymättömästä tukahduttamisesta heti alkuunsa. Kukaan ei epäile sitä, että jättiläismäinen polttoaine, talonpoikaisto, leimahtaa todellisesti vasta kevääseen mennessä. Kukaan ei usko siihen, että hallitus todella tahtoisi kutsua koolle Duuman ja voisi sen kutsua koolle vanhan vainotoimenpiteiden, virastohitauden, kansliamaisuuden, oikeudettomuuden ja pimeyden järjestelmän vallitessa.

Ei vallankumouksellisten viehättyneisyys, joka on satakertaisesti vaarallinen sellaisessa kysymyksessä kuin kysymys ratkaisevasta esiintymisestä, vaan ilmeiset, vieläpä vallankumouksen vastustajain tunnustamat tosiseikat ovat todisteena siitä, että hallitus on saavuttanut Moskovassa «voiton», joka on tehnyt sen aseman vielä epätoivoisemmaksi kuin se oli ennen lokakuuta.

Talonpoikaiskapina kasvaa. Finanssiromahdus lähenee. Kultavaluutta tuhoutuu. Puolen miljardin ruplan puuttumista ei voida peittää edes Euroopan taantumuksellisen porvariston ollessa täysin valmis auttamaan itsevaltiutta. Sotajoukot, jotka ovat kelvolliset taistelemaan vallankumousta vastaan, on kaikki pantu liikkeeseen, mutta Kaukaasian ja Siperian «rauhoittaminen» yhä pitkistyy. Lokakuun 17 p:n jälkeen armeijassa ja laivastossa räikeästi esiintynyt kuohuminen ei tietystikään lakkaa väkivallan käyttämises-

tä vapauden puolesta taistelijoita vastaan kaikkialla Venäjällä. Sotavankien palaaminen ja Mandshurian armeijan palaaminen merkitsevät tämän kuohumisen kärjistymistä. Uusien sotajoukko-osastojen mobilisoiminen sisäistä vihollista vastaan synnyttää uusia vaaroja itsevaltiudelle. Kriisi ei ole ainoastaan jäänyt ratkaisematta, päinvastoin, Moskovan «voitto» on laajentanut ja kärjistänyt sitä.

Olkoot siis selvinä työväenpuolueen edessä sen tehtävät. Pois perustuslailliset illusiot! On koottava uusia proletariaattia lähellä olevia voimia. Vallankumouksen kahden suuren kuukauden (marraskuu ja joulukuu) «kokemus on koottava». On soveltauduttava jälleen palautettuun itsevaltiuteen, on osattava kaikkialla, missä pitää, jälleen kaivautua maanalaisuuteen. On määritellymmin, käytännöllisesti asetettava uuden aktiivisen esiintymisen suunnattomat tehtävät, valmistautuen siihen järkähtämättömämmin, systemaattisemmin, sitkeämmin, säästäen, mikäli mahdollista, lakkotaistelun näännyttämän proletariaatin voimia.

Laine seuraa lainetta. Pääkaupungin jäljessä maaseutu. Rajaseutujen jäljessä itse Venäjän sydän. Proletariaatin jäljessä kaupunkien pikkuporvaristo. Kaupungin jäljessä maaseutu. Taantumuksellisen hallituksen romahtaminen sen toteuttaessa mitä laajimpia tehtäviään on kiertämätön. Valmistautumisestamme v. 1906 kevääseen riippuu suuresti Venäjän suuren vallankumouksen ensimmäisen vaiheen lopputulos.

Lenin, kootut teokset, IX nide.
Kirjoitettu joulukuun lopussa v. 1905.
Painettu tammik. 17 (4) p:nä v. 1906 viikkolehdessä "Molodaja Rossija" n:o 1[4]).
Allekirjoitus: N. Lenin.

[1]) Lenin tarkoittaa keisarin omakätisesti allekirjoittamaa asetusta hallitsevalle senaatille jouluk. 12 (marrask. 29) p:ltä v. 1905, jonka asetuksen mukaan epäjärjestysten sattuessa "kenraalikuvernööreille ja kaupunginpäälliköille... myönnetään oikeus, jos he rauhan ja järjestyksen palauttamiseksi katsovat sen välttämättömäksi, omalla valtuudellaan julistaa osoitetut paikat voimistettuun ja erikoiseen suojelustilaan". Eräs niistä, jotka ensiksi käyttivät tätä oikeutta, oli Moskovan kenraalikuvernööri F. V. Dubasov, joka joulukuun 26 (13) p:nä v. 1905 julisti Moskovan kaupungin ja kuvernementin "erikoiseen suojelustilaan".

[2]) Tässä, kuten muissakin Koottujen teosten IX niteessä julkaistuissa kirjoituksissa, jotka on tarkoitettu julkista lehdistöä varten, Lenin aseellisen kapinan käsitteen merkitsemiseksi turvautuu synonymien käyttöön: tässä tapauksessa — "Moskovan tapahtumat", jolloinkin — "liikkeen päämuodot tällä hetkellä", mutta useimmiten "lokakuu, joulukuu" tai "marraskuu, joulukuu".

[3]) Tammik. 1 p:nä v. 1906 (jouluk. 10 p:n 1905) julkaistiin "Hallituksen tiedonanto", jossa hallitus, viitaten siihen, että "eräät vallankumoukselliset yhdistykset" valmistavat yleistä kapinaa, ilmoitti, "että se ei salli kapinoita ja epäjärjestyksiä ja on päättävällä tavalla tekevä lopun kaikista vallankumouksellisista valmisteluista ja kapinan sattuessa tukahduttava sen kaikin käytettävissään olevin keinoin".

Kommenteeraten "Hallituksen tiedonantoa" kirjoitti M. Menshikov artikkelissa "Levottomuus ja luottamus" "Novoje Vremjassa" N:o 10692 tammik. 2 p:nä 1906 (jouluk. 20 p:nä 1905): "Voidaan onnitella hallitusta päättävästä sävystä, mutta on ikävä, että sen varmuutta eivät tue mitkään perusteet. Sen aikomus "olla sallimatta" kapinaa kuulostaa platooniselta."

Samantapaisen arvion sai "Hallituksen tiedonanto" myöskin "Narodnaja Svobodassa". Viimemainitun toimitusartikkelissa "Uusia lupauksia", N:o 5, tammik. 2 p:nä 1906 (jouluk. 20 p:nä 1905) kirjoitettiin: "Hallituksen tiedonantoihin on lakattu uskomasta aikoja sitten, vieläpä herkkämieliset ja kaikkein herkkämielisimmätkin näkevät niissä vain lupauksia. Mutta monilukuisten tiedonantojen joukossa, joita hallitus on jakanut meille viime kuukausina, ei ole ollut nähtävästi ainoatakaan olemukseltaan siinä määrin sisällyksetöntä ja muodoltaan uhkaavaa kuin tänään julkaistu."

"Novoje Vremja" oli päivälehti, jota julkaistiin Pietarissa v:sta 1868 lähtien. V. 1876 lehti siirtyi A. S. Surovinin haltuun. Tästä lähtien "Novaja Vremjalla" oli vuosikymmenet taantumuksellinen asenne, ilmentäen etupäässä korkeinten virkamiespiirien katsantokantoja ja saaden eri muodoissa avustusta hallitukselta. Lehdessä työskentelivät

VALLANKUMOUKSEN OPETUKSET

ON KULUNUT viisi vuotta siitä, kun v. 1905 lokakuussa Venäjän työväenluokka antoi ensimmäisen mahtavan iskun tsaarin itsevaltiudelle. Proletariaatti nostatti niinä suurina päivinä miljoonia työtätekeviä taisteluun sortajiaan vastaan. Se valloitti itselleen vuoden 1905 muutaman kuukauden kuluessa sellaisia parannuksia, joita työläiset olivat kymmeniä vuosia turhaan odottaneet «päällystöltä». Proletariaatti valloitti koko Venäjän kansalle, vaikkakin vain lyhyeksi ajaksi, Venäjällä ennen näkemättömän paino-, kokoontumis- ja yhdistymisvapauden. Se lakaisi tieltään väärennetyn Bulyginin Duuman, puristi tsaarilta perustuslakia koskevan manifestin ja teki kerta kaikkiaan mahdottomaksi hallita Venäjää ilman edustuslaitoksia.

Proletariaatin suuret voitot osoittautuivat puolivoitoiksi, sentähden, että tsaarin valta ei tullut kukistetuksi. Joulukuun kapina päättyi tappioon, ja tsaarin itsevaltius alkoi riistää työväenluokan saavutuksista toisen toisensa jälkeen sitä mukaa kuin sen ryntäys heikkeni, joukkojen taistelu heikkeni. Vuonna 1906 työläisten lakot, talonpoikais- ja sotilaslevottomuudet olivat paljon heikommat kuin v. 1905, mutta olivat kuitenkin vielä hyvin voimakkaat. Tsaari hajoitti Ensimmäisen Duuman, jonka aikana alkoi jälleen kehittyä kansan taistelu, mutta ei heti uskaltanut muuttaa vaalilakia. Vuonna 1907 työläisten taistelu heikkeni yhä enemmän, ja tsaari, hajoitettuaan Toisen Duuman, suoritti valtiokaappauksen (kesäk. 3 p:nä v. 1907); hän rikkoi kaikki juhlallisimmat lupauksensa olla julkaisematta lakeja ilman Duuman suostumusta ja muutti vaalilakia niin, että enemmistö Duumassa varmasti tuli kartanonherroille ja kapitalisteille, mustasotnialaisten puolueelle ja niiden kätyreille.

Sekä vallankumouksen voitot että tappiot ovat antaneet suuria historiallisia opetuksia Venäjän kansalle. Juhlien vuoden 1905 viisivuotisjuhlaa koetamme selvittää itsellemme näiden opetusten pääsisällön.

E n s i m m ä i n e n j a p e r u s o p e t u s on se, että v a i n joukkojen vallankumouksellinen taistelu kykenee saamaan aikaan vähänkään vakavia parannuksia työläisten elämässä ja valtion hallinnassa. Ei mikään «myötätunto» työläisiä kohtaan oppineiden ihmisten taholta, ei mikään yksityisten terroristien sankarillinen taistelu voinut horjuttaa tsaarin itsevaltiutta ja kapitalistien kaikkivaltaa. Vain itse työläisten taistelu, vain miljoonain yhteinen taistelu pystyi tekemään tämän, ja kun t ä l l a i n e n taistelu heikkeni, niin heti alkoi sen pois ottaminen,

---

eri kausina: V. P. Burenin, S. N. Syromjatnikov, A. K. Skaljkovskij, M. O. Menshikov, V. V. Rozanov, A. A. Stolypin ym. Lokakuun vallankumouksen jälkeen lehti lakkautettiin.

[4]) "Molodaja Rossija" oli Pietarissa julkaistu yhteiskunnallis-poliittinen ja kirjallinen viikkolehti, sosdem ylioppilaiden julkinen äänenkannattaja. Viimemainittu seikka selittää sen, että Lenin alottaa artikkelinsa viittauksella "ylioppilaiden yleisiin tehtäviin".

Lehden julkaisemiseen piti, paitsi ylioppilaita, osallistua: Adamovitsh-Orlovskin (V. Vorovskin), G.. Aleksinskin, V. Bozarovin, A. Bogdanovin, J. Kamenjevin, A. Lunatsharskin, M. Olminskin, A. Potresovin (Staroverin), B. Radinin (Knunjantsin), P. Rumjantsevin, S. Strumilinin ja kirjailijoiden: M. Gorjkin, Skitaletsin, E. Tshirikovin ym. Ensimmäisen numeron piti ilmestyä joulukuun lopussa v. 1905, mutta tosiasiallisesti se ilmestyi vasta tammik. 17 (4) p:nä v. 1906. Seuraavana päivänä ilmestymisensä jälkeen lehti takavarikoitiin ja sen toimittaja, V. E. Lesnevskij, vedettiin edesvastuuseen ja myöhemmin vangittiin. "Molodaja Rossijan" toisen numeron julkaisemisyritys epäonnistui ja päättyi toimittajan, Voshnevskin vangitsemiseen. Sen jälkeen "Molodaja Rossija" lopetti ilmestymisensä.

mitä työläiset olivat valloittaneet. Venäjän vallankumous todisti oikeaksi sen, mistä lauletaan työläisten kansainvälisessä laulussa:

"Ei muuta johtajaa, ei luojaa
Kuin kansa kaikkivaltias,
Se yhteisonnen säätää, suojaa,
Se on turva tarmokas".

Toinen opetus on se, että ei riitä tsaarin vallan horjuttaminen, sen rajoittaminen. Se on hävitettävä. Niin kauan kuin tsaarin valtaa ei ole hävitetty, ovat tsaarin myönnytykset aina olevat epävakavia. Tsaari teki myönnytyksiä, kun vallankumouksen rynnäkkö voimistui, ja otti takaisin kaikki myönnytykset, kun rynnäkkö heikkeni. Vain demokraattisen tasavallan pystyttäminen, tsaarin vallan kukistaminen, vallan siirtyminen kansan käsiin voi vapauttaa Venäjän virkamiesten väkivallasta ja mielivallasta, mustasotnialais-lokakuulaisesta Duumasta, kartanonherrain ja kartanonherrain kätyrien kaikkivallasta maaseudulla. Jos talonpoikain ja työläisten hätä on nyt, vallankumouksen jälkeen, tullut vielä raskaammaksi kuin ennen, niin tämä on maksu siitä, että vallankumous oli heikko, että tsaarin valta ei tullut kukistetuksi. Vuosi 1905 ja sitten kaksi ensimmäistä Duumaa ja niiden hajoittaminen ovat suuresti opettaneet kansaa, ovat ennen kaikkea opettaneet yhteiseen taisteluun poliittisten vaatimusten puolesta. Kansa, heräten poliittiseen elämään, vaatii aluksi itsevaltiudelta myönnytyksiä: että tsaari kutsuisi koolle Duuman, että tsaari vaihtaisi entiset ministerit uusiin, että tsaari «antaisi» yleisen äänioikeuden. Mutta itsevaltius ei tehnyt eikä voinut tehdä tällaisia myönnytyksiä. Myönnytyspyyntöihin itsevaltius vastasi pistimillä. Ja silloin kansa alkoi tulla tietoiseksi taistelun välttämättömyydestä itsevaltaista valtaa vastaan. Nyt Stolypin ja musta, herrain Duuma vielä suuremmalla voimalla iskevät, voidaan sanoa, tätä käsitystä talonpoikain päähän. Iskevät ja saavat isketyksi.

Tsaarin itsevaltius on myöskin ottanut itselleen oppia vallankumouksesta. Se näki, että ei voida luottaa talonpoikain tsaariin uskomiseen. Se lujittaa nyt valtaansa liittoutumalla mustasotnialaisten kartanonherrain ja lokakuulaisten tehtailijain kanssa. Kukistaakseen tsaarin itsevaltiuden tarvitaan nyt paljon voimakkaampaa vallankumouksellisen joukkotaistelun rynnäkköä kuin vuonna 1905.

Onko tällainen paljon voimakkaampi rynnäkkö mahdollinen? Tähän kysymykseen vastaaminen johtaa meidät kolmanteen ja tärkeimpään vallankumouksen opetukseen. Tämän opetuksen sisältönä on se, että me olemme nähneet, miten toimivat Venäjän kansan eri luokat. Ennen vuotta 1905 monista näytti, että koko kansa yhtäläisesti pyrkii vapauteen ja haluaa yhtäläistä vapautta; ei ainakaan valtavalla enemmistöllä ollut mitään selvää käsitystä siitä, että Venäjän kansan eri luokat suhtautuvat eri tavalla taisteluun vapauden puolesta ja eivät pyri samanlaiseen vapauteen. Vallankumous hälvensi sumun. Vuoden 1905 lopussa ja sitten myöskin Ensimmäisen ja Toisen Duuman aikana Venäjän yhteiskunnan kaikki luokat esiintyivät avoimesti. Ne näyttivät itsensä käytännössä, paljastivat, millaiset ovat niiden todelliset pyrkimykset, minkä puolesta ne voivat taistella ja kuinka voimakkaasti, sitkeästi ja tarmokkaasti ne pystyvät taistelemaan.

Tehdastyöläiset, teollisuusproletariaatti kävi päättävintä ja sitkeintä taistelua itsevaltiutta vastaan. Proletariaatti alkoi kumouksen tammikuun yhdeksännellä päivällä ja joukkolakoilla. Proletariaatti vei taistelun loppuun saakka, nousten aseelliseen kapinaan vuoden 1905 joulukuussa, nousten puolustamaan ammuttavina olleita, pieksettyjä, rääkättyjä talonpoikia. Lakon tehneiden

työläisten lukumäärä vuonna 1905 oli noin kolme miljoonaa (ja yhdessä rautatieläisten, postipalveluskunnan j.n.e. kanssa luultavasti jopa neljä miljoonaa), vuonna 1906 — yksi miljoona, v. 1907 — ¾ miljoonaa. Tällaista lakkoliikkeen voimaa ei maailma vielä ollut nähnyt. Venäjän proletariaatti osoitti, millaiset suunnattomat voimat piilevät työläisjoukoissa, kun kypsyy todella vallankumouksellinen kriisi. Vuoden 1905 maailman suurin lakkoaalto ei vielä läheskään ammentanut loppuun proletariaatin kaikkia taisteluvoimia. Esimerkiksi Moskovan tehdaspiirissä oli 567 tuhatta tehdastyöläistä ja 540 tuhatta lakkolaista, mutta Pietarin — 300 tuhatta tehdastyöläistä ja 1 miljoona lakkolaista. Siis Moskovan piirin työläiset eivät vielä läheskään kehittäneet sellaista sitkeyttä taistelussa kuin pietarilaiset. Ja Liivinmaan kuvernementissa (Rigan kaupunki) 50 tuhatta työläistä kohti oli 250 tuhatta lakkolaista, se on jokainen työläinen oli keskimäärin enemmän kuin viisi kertaa lakossa vuonna 1905. Nyt ei koko Venäjällä mitenkään ole ainakaan vähempää kolmea miljoonaa tehdas-, vuori- ja rautatietyöläistä, ja tämä lukumäärä joka vuosi kasvaa; liikkeen voiman ollessa sellainen kuin Rigassa vuonna 1905, ne voisivat panna jalkeille 15 miljoonaisen lakkolaisten armeijan.

Tällaista rynnäkköä ei kestäisi mikään tsaarin valta. Mutta jokainen ymmärtää, että tällaista rynnäkköä ei voida saada aikaan keinotekoisesti, sosialistien tai etumaisten työläisten toivomuksen mukaan. Tällainen rynnäkkö on mahdollinen vain silloin, kun kriisi, kiihtymys, kumous valtaa koko maan. Valmistaakseen tällaista rynnäkköä on vedettävä mukaan taisteluun takapajuisimmat työläiskerrokset, on harjoitettava vuosia ja taas vuosia sitkeätä, laajaa, järkähtämätöntä propanganda-, agitatsio- ja organisatsiotyötä luoden ja lujittaen proletariaatin kaikenmuotoisia liittoja ja järjestöjä.

Taisteluvoiman mukaan Venäjän työväenluokka oli edellä kaikkia muita Venäjän kansan luokkia. Itse työläisten elinehdot tekevät heidät kykeneviksi taisteluun ja sysäävät taisteluun. Kapitaali kokoaa työläisiä suurina joukkoina suurkaupunkeihin, tiivistää ne yhteen, opettaa yhteistoimintoihin. Jokaisella askeleella työläiset törmäävät yhteen päävihollisensa — kapitalistiluokan kanssa. Taistellen tätä vihollista vastaan työläinen muuttuu sosialistiksi, tulee tietoiseksi koko yhteiskunnan täydellisen uudestijärjestämisen, kaiken kurjuuden ja kaiken sorron täydellisen hävittämisen välttämättömyydestä. Tullen sosialisteiksi työläiset rajattomalla urheudella taistelevat kaikkea sitä vastaan, mikä on poikkiteloin heidän tiellään, ja ennen kaikkea tsaarin valtaa ja maaorjanomistaja-kartanonherroja vastaan.

Talonpojat myöskin ryhtyivät kumouksessa taisteluun kartanonherroja vastaan ja hallitusta vastaan, mutta heidän taistelunsa oli paljon heikompaa. On laskettu, että tehdastyöläisistä osallistui kumoukselliseen taisteluun, lakkoihin — enemmistö (jopa 3/5), mutta talonpojista epäilemättä vain vähemmistö: luultavasti ei enempää kuin yksi viidesosa tai yksi neljäsosa. Talonpojat taistelivat vähemmän sitkeästi, enemmän hajanaisina, vähemmän tietoisesti, yhä vielä usein luottaen tsaari-isän hyvyyteen. Vuosina 1905—1906 talonpojat oikeastaan vain peloittelivat tsaaria ja kartanonherroja. Mutta niitä ei ole peloiteltava, ne on hävitettävä, niiden hallitus — tsaarin hallitus on lakaistava maan päältä. Nyt Stolypin ja musta, kartanonherrain Duuma koettavat muodostaa rikkaista talonpojista uusia huuttorikartanonherroja, tsaarin ja mustansotnian liittolaisia. Mutta mitä enemmän tsaari ja Duuma auttavat rikkaita talonpoikia tuhoamaan talon-

poikain joukkoja, sitä tietoisemmaksi tulee tämä joukko, sitä vähemmän sillä säilyy usko tsaariin, maaorjain usko, alaspainettujen ja pimeiden ihmisten usko. Vuosi vuodelta lisääntyy maaseudulla maataloustyöläisten lukumäärä, — he eivät voi etsiä pelastusta mistään muualta kuin liitosta kaupunkilaistyöläisten kanssa yhteistä taistelua varten. Vuosi vuodelta muodostuu maaseudulla yhä enemmän häviölle saatettuja, loppuun saakka kurjistuneita, nälkiintyneitä talonpoikia, — heistä miljoonat ja taas miljoonat lähtevät, kun nousee kaupunkien proletariaatti, päättävämpään, tiivistetympään taisteluun tsaaria ja kartanonherroja vastaan.

Vallankumoukseen otti osaa myöskin liberaalinen porvaristo, s.o. liberaaliset kartanonherrat, tehtailijat, advokaatit, professorit j.n.e. Heistä muodostuu «kansan vapauden» (k.-d., kadettien) puolue. He lupasivat paljon kansalle ja paljon melusivat lehdissään vapaudesta. Heillä oli enemmistö edustajia Ensimmäisessä ja Toisessa Duumassa. He lupasivat saavuttaa vapauden "rauhallista tietä", he tuomitsivat työläisten ja talonpoikain kumouksellisen taistelun. Talonpojat ja monet talonpoikaisedustajista ("trudovikeista") uskoivat näihin lupauksiin ja kulkivat nöyrästi ja kuuliaisesti liberaalien jäljessä, pysyen syrjässä proletariaatin kumouksellisesta taistelusta. Tämä oli talonpoikain (ja monien kaupunkilaisten) suurin virhe kumouksen aikana. Liberaalit toisella kädellään, ja silläkin vain hyvin-hyvin harvoin, auttoivat taistelua vapauden puolesta, mutta toisen kätensä aina ojensivat tsaarille luvaten hänelle säilyttää ja lujittaa hänen valtaansa, sovittaa talonpojat kartanonherrain kanssa, "vaimentaa" "hillittömät" työläiset.

Kun kumous kehittyi päättävään taisteluun tsaaria vastaan, vuoden 1905 joulukuun kapinaan, niin kaikki liberaalit halpamaisesti pettivät kansan vapauden asian, loittonivat taistelusta. Tsaarin itsevaltius käytti hyväkseen tätä liberaalien tekemää kansan vapauden asian petosta, käytti hyväkseen talonpoikain pimeyttä, jotka monessa kohdassa uskoivat liberaaleihin, ja murskasi kapinaan nousseet työläiset. Mutta kun proletariaatti tuli murskatuksi, niin mitkään Duumat, mitkään kadettien makeat puheet, mitkään heidän lupauksensa eivät pidättäneet tsaaria hävittämästä kaikkia vapauden jätteitä, palauttamasta itsevaltiuden ja maaorjanomistajakartanonherrain kaikkivaltaa.

Liberaalit osoittautuivat tulleen petetyiksi. Talonpojat saivat raskaan, mutta hyödyllisen opetuksen. Venäjällä ei ole oleva vapautta niin kauan kuin kansan laajat joukot uskovat liberaaleihin, uskovat "rauhan" mahdollisuuteen tsaarin vallan kanssa, pysyvät syrjässä työläisten vallankumouksellisesta taistelusta. Mikään voima maan päällä ei pysty estämään vapauden tuloa Venäjällä, kun nousee taisteluun kaupunkiproletariaatin massa, sysää syrjään horjuvat ja petturimaiset liberaalit, vie mukanaan maataloustyöläiset ja hävitetyn talonpoikaiston.

Ja että Venäjän proletariaatti nousee tällaiseen taisteluun, että se asettuu jälleen vallankumouksen johtoon, — siitä on takeena Venäjän koko taloudellinen tilanne, vallankumousvuosien koko kokemus.

Viisi vuotta sitten proletariaatti antoi ensimmäisen iskun tsaarin itsevaltiudelle. Venäjän kansalle välkähtivät ensimmäiset vapauden säteet. Nyt on taas palautettu tsaarin itsevaltius, taas hallitsevat ja vallitsevat orjaherrat, taas tapahtuu kaikkialla väkivaltaa työläisiin ja talonpoikiin nähden, kaikkialla vallitsee valtaelinten aasialainen tyhmä omavaltaisuus, ilkeämielinen kansan häväistys. Mutta raskaat opetukset eivät mene hukkaan. Venäjän kansa ei ole sama kuin se oli ennen vuotta 1905. Pro-

letariaatti on opettanut sen taistelemaan. Proletariaatti johtaa sen voittoon.

Lenin, Kootut teokset, XIV nide. "Rabotshaja Gazeta"[1]) N:o 1, marrask. 12 (lokak. 30) p:nä v. 1910.

[1]) "Rabotshaja Gazeta" oli suosittu bolshevikkien lehti ja ilmestyi Parisissa marrask. 12 (lokak. 30) p:stä v. 1910 elok. 12 (heinäk. 30) p:ään v. 1912, kaikkiaan ilmestyi 9 numeroa. Lehden perusti yksityinen ryhmä bolshevikkeja menshevikki-puoluelaisten kannattamana Köpenhaminan kansainvälisen sosialistikongressin aikana pidetyssä neuvottelussa, johon osallistuivat: Lenin, G. V. Plehanov, G. E. Zinovjev, L. B. Kamenjev, N. G. Poletajev ja I. I. Pokrovskij (duumaryhmän edustaja kongressissa) VSDTP:n Pragin konferenssissa tammik. v. 1912 julistettiin "Rabotshaja Gazeta" VSDTP:n KK:n viralliseksi äänenkannattajaksi. Toimitukseen kuuluivat Lenin, Zinovjev ja Kamenjev. Köpenhaminan neuvottelussa ajateltiin toimitukseen Plehanovia, joka suostui sillä ehdolla, että "Rabotshaja Gazetasta" tulee "Sotsial-Demokratin" julkaisu. Puolalaisten sosialidemokraattien, jotka vaativat "Rabotshaja Gazetan" muodostamista itsenäiseksi julkaisuksi, vastustuksen vuoksi ei tämä suunnitelma toteutunut. Lehdessä työskentelivät bolshevikit ja menshevikki-puoluelaiset. Plehanov antoi vain ensimmäiseen numeroon artikkelin "Meidän asemamme", ja kun maaliskuussa v. 1911 häntä kehoitettiin järjestämään Genevessä "Rabotshaja Gazetan" myötävaikutusryhmä, hän kieltäytyi siitä. "Rabotshaja Gazeta" kävi taistelua likvidaattoriutta ja sovittelevaisuutta vastaan, valaisi Venäjän puolue-elämän ja ulkomaiden sosdem liikkeen kysymyksiä ja antoi paljon tilaa työläisten kirjeille ja lyhyille tiedoituksille luokkataistelun kulusta. Helppotajuisuutensa vuoksi se sai suuren suosion Venäjän työläisten keskuudessa. Ulkomailla "Rabotshaja Gazeta" kohtasi epäsuosiota bolshevikki-sovittelijain, menshevikki-likvidaattorien ja trotskilaisten taholta. Erikoisesti hyökkäili sitä vastaan L. D. Trotskij: pian ensimmäisen numeron ilmestymisen jälkeen hän esiintyi (marrask. 26 p:nä) Wienin klubissa alustuksella kysymyksestä "Nykyinen työväenlehdistö", julistaen alustuksessaan "Rabotshaja Gazetan" "ahtaasti ryhmäkuntalaiseksi" lehdeksi ja esittäen resolutsion, jossa kehoitettiin Venäjän työläisiä kaikin tavoin vastustamaan tätä lehteä.

NLKNL:n Karjalan järjestö NKP(b):n Aluekomitean V pleenumin päätöksien valossa

M. JAAKKOLA

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean V pleenumi totesi, että «NLKNL:n Karjalan Aluekomitea on käytännöllisessä työssään toistanut entisen puoluejohdon virheitä ja erittäin heikosti selviytyy nuorison bolshevistisen kasvattamisen tehtävästä».

Tämä kritiikki on ehdottomasti oikea ja jotta tulevaisuudessa voitaisiin väistää tehdyt virheet, työskennellä paremmin nuorison kasvattamiseksi proletaarisen internatsionalismin ja sovettipatriotismin hengessä, on välttämätöntä hieman tarkemmin kajota kysymykseen ja tehdä eräitä yhteenvetoja.

NLKNL:n Karjalan Aluekomitean johdon (sihteeri tov. Matilainen) suurin poliittinen virhe sisältyy leniniläis-stalinilaisen k a n sallisuuspolitiikan vääristelyyn. Se ei ymmärtänyt sovelluttaa toveri Stalinin antamaa ohjetta ja NLKNL:n KK:n XI pleenumin päätöstä nuorison kasvattami-

sesta Sovetti-Karjalan oloihin, ei ymmärtänyt, että nuorison kasvatus täällä on yhdistettävä taisteluun päävaarana olevaa paikallista natsionalismia vastaan. NLKNL:n Karjalan Aluekomitea käytännöllisessä työssään toisti entisen puoluejohdon poliittisia virheitä, «ei johtanut taistelua paikallisen natsionalismin ilmiöitä vastaan, sivuutti useita leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan väaristelytapauksia ja useissa tapauksissa hämäsi ne (metsäteknikumin, toisen keskikoulun, Anohinin nim. om. kirjapainon asiat), ei paljastanut luokkavihollisten ja vastavallankumouksellisten toimintaa eikä näiden esimerkkien avulla kasvattanut nuorisoliittolaisjoukkoja, ei kohottanut heidän luokkavalppauttaan».

Nuorisoliiton Aluekomitealle signalisoitiin röyhkeiksi käyneiden natsionalististen ainesten toiminnasta, mutta niihin ei kiinnitetty bolshevistista huomiota. Niin oli tylsistynyt luokkavalppaus, niin oltiin rauhottuneita, että unohdettiin nuorison kasvatus luokkataistelukysymyksenä, ei osattu erillisistä kysymyksistä tehdä poliittisia johtopäätöksiä.

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean V pleenumi osoitti, että koko Karjalassa on ollut yleistä venäjänkielen aliarvioiminen ja ilmeinen ignoreeraus, mikä on jarruttanut kansallisten kaaderien kasvua. Proletaarisen vallankumouksen suuren kielen, Leninin-Stalinin kielen aliarviointia on eniten esiintynyt juuri nuorison keskuudessa. Entisen puoluejohdon natsionalistinen asenne kielikysymyksessä ilmenee myöskin johtavien nuorisoliittotyöntekijäin puheissa ja käytännöllisessä työssä: Kalevalan rajonikomitean entinen sihteeri Filimon Niikkanov vaati NLKNL:n Karjalan Aluekomitean useissa pleenumeissa tulkkia, vaikka itse hyvin hallitsee venäjänkielen. Tässä ei vielä kaikki. Kun ilmestyi H. Raution surullisen kuuluisa kirja «Suomenkielen runtelijoita vastaan», niin Niikkanov piti «teoreettisena» lähteenä natsionalistisessa toiminnassaan tuota kirjaa, joka sisältää porvarillista natsionalismia ja perusajatukseltaan on kaukana leniniläis-stalinilaisesta kielikysymyksen oikein selostamisesta. «Minä tein kaikkeni puhtaan suomenkielen juurruttamiseksi nuorison keskuuteen», sanoi Niikkanov NLKNL:n Karjalan Aluekomitean IX pleenumissa. Mitä tulee suomenkielen rikastuttamiseen proletaarisen vallankumouksen tuomilla uusilla sanoilla (esim. sovetti, kolhoosi, udarnikka jne), niin siinä natsionalistit (Niikkanov, A. Kirillov) käyttivät hyväkseen Raution kirjaa, jossa opetetaan karsinoimaan suomenkieli ja annetaan aatteellisia aseita kielen «runtelijoita» vastaan. Niikkanov ja kaikki hänen kanssaan samoin ajattelevat laskivat, että Kalevalan rajonin nuoriso tarvitsee vain «puhtaan suomenkielen», ja sen vuoksi hän löi laimin venäjänkielen, Leninin-Stalinin kielen opiskelun järjestämisen nuorison keskuudessa. Tästä on seurauksena se, että Kalevalan, Kiestingin, Repolan ja Rukajârven rajoneissa nuoriso hyvin heikosti hallitsee venäjänkieltä eikä voi jatkaa opintojaan venäjänkielisissä korkeakouluissamme.

NLKNL:n Rukajärven rajonikomitean sihteeri, tov. Antti Kirillov, meni niin pitkälle, että kieltäytyi täyttämästä venäjänkielellä kirjoitettua NLKNL:n Aluekomitean direktiiviä ja palautti kirjelmän takaisin. Tämä oli mitä viheliäisin natsionalistinen teko, mutta ei mikään satunnainen ilmiö. Nyt on myöhemmin selvinnyt, että paikalliseen natsionalismiin kallistuneet P. Mäkinen ja E. Leino (Rukajärveltä) ovat kauan aikaa olleet sillä kannalla, että venäjänkielisiä ohjekirjelmiä muka ei tarvitse ottaa vastaan. Omaa kantaansa he puolustavat vetoamalla siihen, että «keskuksesta» (lue Petroskoista) tuli aikaisemmin sellaiset ohjeet, jotka kielsivät ottamasta virastoilta vastaan venäjänkielisiä kirjelmiä. Mitä

oikeutta on kommunisteilla ja nuorisoliittolaisilla ryhtyä toteuttamaan silmät ummessa kaikkea sitä mitä käteen annetaan? Mitä oikeutta oli ryhtyä toteuttamaan sellaista TT T:n Karjalan elinten "direktiiviä", joka on suunnattu leniniläis-stalinilaista kansallisuuspolitiikkaa vastaan? Eikö kommunistien ja nuorisoliittolaisten, jotka saivat alue-elimiltä tuollaisen kirjelmän, velvollisuus olisi ollut ryhtyä paljastamaan niitä, jotka tietoisesti tai tiedottomasti kylvivät natsionalismia riveihimme? Jokaisen olisi pitänyt se tehdä.

Antti Kirillovin käytännöllisessä työssä ilmenee natsionalismiin kallistuminen siinäkin, että hän on kokonaan unohtanut nuorisoliittotyön järjestämisen venäläisen nuorison keskuudessa. Rajonikomitealla on ollut sellainen käsitys Karjalan ulkopuolelta värvättyihin työläisiin nähden, että «nehän ovat rajonissa vain väliaikaisesti, joten mitään laajempaa työtä heidän keskuudessaan ei kannata yrittää». Sitäpaitsi rajonikomitea laski sesonkityöläisiksi myöskin vakituiset autonkuljettajat, metsätyökaaderit ja rajonin keskuksessa eri virastoissa työskentelevät venäläiset. Tämän seikan juuret juontuvat virheellisestä kaaderipolitiikasta, jota toverit Rovio ja Gylling useita vuosia ajoivat. Mistä tässä on kysymys? Paitsi sitä, että yleensä kaaderikysymyksessä nojauduttiin suomalaisten ammattitaitoisten työläisten suppeaan ryhmään, asetettiin esteitä venäläisten ja muihin kansallisuuksiin kuuluvien työtätekevien Karjalaan värväämiselle. Mistä oli kotoisin sellainen «laki», että Karjalaan voitiin ottaa vastaan siirtolaisina ainoastaan tverin-karjalaisia ja Leningradin alueen suomenkielisiä? Jos siirtolaisina olisi halunnut tulla Karjalaan tatareja, Ala-Volgan saksalaisia jne. niin heitä ei olisi otettu vastaan. Tällainen epäbolshevistinen politiikka ei voinut olla johtamatta harhaan ennen kaikkea nuorisoliittotyöntekijöitä.

Kansallisuuspolitiikan väärin ymmärtämisen ja heikon kansainvälisen kasvatuksen vuoksi nuoriso alkoi käytännössä eristäytyä kansallisuuksittain, karsinoitua. Selvimmin se ilmenee tansseissa, leikeissä ym riennoissa. Jos venäläinen poika soittaa haitarilla, niin tanssivat vain venäläiset, ja jos suomalainen soittaa, niin tanssivat vain suomalaiset. Jos esitetään venäjänkielistä ohjelmaa, niin sitä ovat katsomassa vain venäläiset, jos esitetään suomenkielistä ohjelmaa, niin katsomassa ovat vain suomalaiset (Rukajärvellä). Kansallista eristäytyneisyyttä ja nurkkakuntalaisuutta vastaan on käytävä säälimätöntä taistelua, sillä eri kansallisuuksien työtätekevien veljellisessä yhteistyöskentelyssä, veljellisessä taisteluliitossa on Sovettivaltamme voima. Kuka tavalla tai toisella rikkoo tätä kansallisuuksien veljesliittoa, hän on Sovettivaltamme vastustaja, hän on proletaarisen vallankumouksemme vihollisten asioilla. Kenelle muille kuin fasisteille, työväenluokan verivihollisille on eduksi eri kansallisuuksien eristäminen? Luokkavihollinen näkee, että kansallisuuksien veljesliittoon perustuu Sovettien voima ja kaikissa sovettivastaisissa vehkeilyissään luokkavihollinen suuntaakin kyntensä juuri tähän, synnyttääkseen eripuraisuutta kansallisuuksien kesken. Kansallisten tasavaltojen ja alueiden nuorisolle voidaan opettaa taito nähdä luokkavihollisen vehkeily vain sen kautta, että kansallisen nuorison keskuudessa yhä enemmän selostetaan Leninin ja Stalinin oppeja kansallisuuskysymyksestä, tuodaan esille eläviä esimerkkejä ennen unhoitettujen vähemmistökansallisuuksien kulttuurisesta ja taloudellisesta noususta, kerrotaan heille siitä, että proletaarisen vallankumouksen edut eivät vaadi toisten kansojen sortamista toisten taholta, eivät vaadi sitä, että toinen kansallisuus olisi etuoikeutetussa ja toinen alistetussa asemassa. Nuorisollemme on opetet-

tava se korvaamaton perintö, jonka Sergei Mironovitsh Kirov jätti meille. Kirov jätti meille suuren perinnön myöskin siinä, miten pitää käytännössä toteuttaa leniniläis-stalinilaista kansallisuuspolitiikkaa. Tutustukaa hänen toimintaansa Astrakanissa ja Vladikavkaasiassa, jossa voiton proletariaatille takasi leniniläis-stalinilaisen k a n s a l lisuuspolitiikan oikein toteuttaminen.

Karjalan puoluejärjestön elämässä tapahtuneiden viimeisten tapahtumien yhteydessä on ilmestynyt yksityisten tovereiden keskuudessa seuraavia mielialoja: nyt, muka, alkaa suomalaisten vainoaminen. Nämä puheet ovat natsionalististen mielipiteiden ilmenemistä, haluttomuutta käsittää virheiden olemusta. Pääisku on suunnattava paikalliseen natsionalismiin, joka on päävaara, ja koko ajan sitkeästi iskettävä tätä. Jos niiden esimerkkien jälkeen, joita tt. Tshudov ja Irklis esittivät selostuksissaan, joku vielä sanoo, että päävaarana ei ole paikallinen natsionalismi, se ei ole bolshevikki, se ei voi olla puolueen tai nuorisoliiton jäsen. Suomalaisten kommunistien ja nuorisoliittolaisten pitää olla ensimäisissä riveissä taistelussa paikallista natsionalismia vastaan.

Mutta tätä ei käsitetty. Siitä oli seurauksena, että muutamissa tapauksissa luokkaviholliset porvarillis-natsionalistiset ainekset onnistuivat käyttämään nuorisoa taistelussa puoluetta vastaan. Erikoisen voimakkaita nämä porvarillis-natsionalististen mielipiteiden vaikutteet ovat olleet opiskelevan nuorison keskuudessa. Natsionalistit lietsoivat kansallista eripuraisuutta kouluissa, ne sysäsivät nuorisoa karjalaisten sukunimien muuttamiseen suomalaisiksi, jarruttivat venäjänkielen opetusta kouluissa, syövyttivät nuorisossa kansallista rajoittuneisuutta, pidättäen nuorison kasvua, osallistumista sovettikulttuuriin.

K a l e valan rajonin järjestössä useamman vuoden olivat nuorisojärjestön johdossa natsionalistiset ainekset (Niikkanov, J. Antipin). Tämän järjestön riveihin pääsi fasisti-Suomen agentteja. Siellä erikoisen voimakkaasti tekivät työtään porvarilliset natsionalistit. Siellä rajonin entinen nuorisoliittoaktiivi joutui rajantakaisten luokkavihollisten kelkkaan järjestämällä irstailun, moraalisen ja poliittisen rappeutumisen pohjalla syntyneen «yhdistyksen», jonka aktiivisimpia innoittajia olivat Filemon Niikkanov, Eemeli Lindström, Santeri Juhonpoika Remsu, Antti Timonen ym. Mutta NLKNL:n Karjalan Aluekomitean johto, tov. Matilainen ja instruktori tov. Trifonov, jotka siellä kävivät, eivät paljastaneet virheitä järjestön työssä, vaan heidän esityksistään NLKNL:n AK:n byro, sensijaan, että olisi tehnyt bolshevistiset johtopäätökset J. Antipinin vapauttamisesta Kalevalan rajonikomitean sihteerin tehtävästä (hänen osallistumatta byron istuntoon), jonkin ajan kuluttua komensi hänet Tunkuan rajonikomitean sihteeriksi.

NLKNL:n Karjalan Aluekomitean IX pleenumissa useat toverit osoittivat, että nuorisoaluekomitealla ei ole ollut bolshevistista periaatteellisuutta työssä, kaaderien kasvattamisessa. Itsekritiikki ei ollut arvossa. Aluekomitean johto (tt. Matilainen, Sergejev) ei ole pitänyt heikkouksista puhumisesta. Se on johtanut liialliseen itserakkauteen, itserauhottumiseen ja luokkavalppauden t y l s i s t ymiseen. AK:n johto oli joukoista irrallaan. Sen eri osastot huonosti tuntevat tilannetta alaisissaan järjestöissä, vähän ovat niissä käyneet.

Myös NLKNL:n Petroskoin kaupunkijärjestön johto (sihteeri tov. Dildenkin) oli rauhottunut. Se ei antanut tarvittavaa arvoa paikallisten järjestöjen signaaleille. Ei tuntenut järjestöjen tekemiä törkeitä vääristelyjä. NLKNL:n kaupunkikomitean tieten saattoi natsionalistinen fyyskulttuuri-instruktori Sulo Kokko

kaksi vuotta II keskikoululla ja sitten tänä syksynä Pedinstituutilla rankaisematta sovelluttaa fyyskulttuurikasvatuksessa fasistisia metoodeja.

Suuria virheitä nuorisoliittojärjestöissä tehtiin siinäkin, että uusien jäsenien hyväksymisessä ei läheskään riittävästi tarkastettu henkilöä. Tämän vuoksi on Karjalan nuorisoliittojärjestön riveihin päässyt luokkavieraita ja vastavallankumouksellisia aineksia. Sokeasti otettiin nuorisoliittoon henkilöitä, jotka eivät ole sovetti-isänmaamme kansalaisia (Amerikasta, Kanadasta ja Suomesta tulleita) ja jotka vielä lyövät arpaa, jäädäkö SSSR:n tai mennäkö takaisin Amerikkaan.

Mistä sitten johtuivat nuorisoliittotyön poliittiset virheet? Syy on siinä, että NLKNL:n Karjalan Aluekomitean johdon luokkavalppaus oli tylsistynyt. Kun Aluekomitea ei kyennyt natsionalististen mielipiteiden ilmiöistä tekemään selviä, yleisiä poliittisia ja periaatteellisia johtopäätöksiä, niin nuorisoliiton alemmat elimet (rajonikomiteat, komiteat) useissa tapauksissa eivät vain olleet ryhtymättä ratkaiseviin toimenpiteisiin porvarillis-natsionalististen mielipiteiden ilmiöiden murskaamiseksi, vaan eivät niitä edes huomanneetkaan. Esim. venäjänkielen aliarviointia on ilmennyt jo useina vuosina, mutta eipähän kenenkään päähän pälkähtänyt ajatus, mistä tuollainen on kotoisin. Puhuttiin puolueemme linjasta, mutta käytännössä ei nähty, miten puolueemme täysin oikeata linjaa vääristeltiin. Mutta nyt, kun katselemme asiaa niiden kysymyksien valossa, joista toverit Tshudov ja Irklis selostivat, niin tyhmäkin huomaa, miten törkeän virheen sosialistista isänmaatamme kohtaan ja henkilökohtaisesti itseään kohtaan tekee se, joka ei halua opiskella suurta vallankumouksen kieltä.

Toisena syynä on se, että nuorisoliiton aluekomitean johto sokeasti luotti aluepuoluekomitean entiseen johtoon, suhtautumatta kriitillisesti.

Kolmanneksi, NLKNL:n aluekomitea käytännöllisessä työssään pyrki eristäytymään NLKNL:n Leningradin Aluekomiteasta, ei täyttänyt sen tekemiä päätöksiä.

Neljänneksi, aluekomitean työntekijöillä olivat käytännössä vanhat työmetoodit. Elävä, konkreettinen ohjaus vaihdettiin kansliasta ohjaamiseen, joka johti nuorisojoukoista eristäytymiseen.

Samoin nuorisolehdet, «Komsomolets Karelija» ja «Nuori Kaarti» eivät suoriutuneet tehtävistään, eivät arvostelleet nuorisoliiton aluekomitean työtä, eivät paljastaneet aluekomitean johdon ja eri työntekijäin virheitä. Tämän johdosta NLKNL:n Karjalan Aluekomitean IX pleenumi velvoitti «Komsomolets Karelijan», «Nuoren Kaartin» ja «Kipinän» toimitukset perusteellisesti uudestijärjestämään työnsä niin, että lehdet muodostuisivat bolshevistisiksi aseiksi, jotka paljastavat kaikenlaisia luokkavihollisten esiintymisiä, että ne olisivat teräviä taisteluaseita taistelussa paikallisen natsionalismin, joka on tällä hetkellä päävaara, ja suurvaltalaisen shovinismin ilmiöitä vastaan.

NLKNL:n Karjalan Aluekomitean IX pleenumi alisti ankaran itsekritiikin alaiseksi koko nuorisoliittojärjestön työn, teki bolshevistiset johtopäätökset poliittisten virheiden ja leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan vääristelyjen poistamiseksi, nuorison kasvattamiseksi sovettipatriotismin ja proletaarisen internatsionalismin hengessä. Karjalan nuorisoliittojärjestö onkin reippaasti alkanut käytännössä toteuttaa NKP(b):n AK:n V pleenumin päätöksiä. Nuorisoliittolaisten ja koko työtätekevän nuorison poliittinen aktiivisuus ja luokkavalppaus on voimistunut NKP(b):n AK:n V ja NLKNL:n AK:n IX pleenumien päätöksien käsittelyn kautta. Myöskin paikalliset puolue-

järjestöt ovat alkaneet entistä suurempaa huomiota kiinnittää nuorisoliittotyön parantamiseen. Kaikki tämä puhuu siitä, että NLKNL:n Karjalan järjestö on ymmärtänyt virheensä ja haluaa mitä lyhimmässä ajassa, NKP(b):n Karjalan Aluekomitean johdolla, toveri Irklisin ohjauksella, tehdä Karjalan nuorisoliittojärjestöstä "kulttuuristen poliittisesti kehittyneiden, marxilaisesti valmennettujen, luokkakaraistuksen saaneiden, vallankumouksemme nuorten, teknillisesti lukutaitoisten kaaderien kasvatuksen" koulun. Ja kun on hyvä halu tämä tehdä, niin ei ole mitään epäilystä, etteikö Karjalan nuorisoliittojärjestö NLKNL:n Leningradin Aluekomitean välittömällä ohjauksella, puolueemme johdolla täyttäisi kunnialla vastuunalaista paikkaansa SSSR:n luoteisella raja-alueella.

*

Pari sanaa vielä Karjalan Aluekomitean V pleenumin päätöksien merkityksestä ei vain tovereille Karjalassa, vaan Leningradin ja sen alueen suomenkielisille. Karjalassa on V pleenumin päätös tullut puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen käytännölliseksi taisteluohjelmaksi. Mutta V pleenumin päätöksien p o l i i t t i n e n m e r k i t y s ei suinkaan rajoitu vain Karjalaan. Jokapäiväisessä käytännöllisessä työssä on myöskin Leningradin ja sen alueen suomenkielisen työtätekevän väestön mieleen painettava välttämättömyys taistella paikallista natsionalismia vastaan, omahyväistä nurkkakuntalaisuutta vastaan omissa riveissä. On tietysti selvää, että NKP (b):n Leningradin Aluekomitea toveri Zhdanovin johdolla oikein toteuttaa puolueemme päälinjaa. Siitä ei voi olla epäilystä. Leningradin puoluejärjestö on tällä kertaa yhtenäisempi, lujempi kuin koskaan ennen. Samalla ei voi olla hitustakaan epäilystä siitä, etteikö se vastaisuudessakin olisi eräs Leninin-Stalinin puolueen etumaisimpia joukko-osastoita. Jokaisen kommunistin ja nuorisoliittolaisen velvollisuus on joka päivä huolehtia puolueemme taistelukuntoisuudesta, armotta paljastaa kaikki puolueen viholliset, työväenluokan viholliset.

Mutta on sanottava, että suomenkielisten keskuudessa Leningradissa ja sen alueella on ilmestynyt eräitä kansallisen rajoittuneisuuden oireita, joita vastaan on taisteltava ennenkaikkea suomalaisten kommunistien ja nuorisoliittolaisten. Siitä on jo vähän kirjoitettu «Vapaudessa» ja «Nuoressa Kaartissa». On kirjoitettu siitä, että valtion kustannusliike «Kirjan» Leningradin osaston työssä heijastuvat NKP(b):n Karjalan Aluekomitean entisen johdon tekemät poliittiset virheet. «Kirjan» entinen natsionalistinen johto (T. Törmälä) on pienemmässä tai suuremmassa määrässä jättänyt jälkensä Leningradin osastoon. Tämän on todennut «Kirjan» Leningradin osaston puoluejärjestö, tämän on todennut omalta kohdaltaan myös nuorisoliittojärjestö. Todeta on osattu, mutta perusteellista, bolshevistista itsekritiikkiä ei ole tehty. Niinpä kaikki se, mitä on tästä puolue- ja nuorisoliittokokouksissamme puhuttu, on vielä vain puhetta. Onhan tosiasia se, että «Kirjassa» ei ole riittävästi kasvatettu kaadereita paikallisesta suomenkielisestä väestöstä, erikoisesti lehtityön alalle. Jos on ollut kysymyksessä jonkin paikallisen suomalaisen ottaminen toimitustyöhön, niin siihen on suhtauduttu epäröiden, mutta ulkomailta tulleisiin on luotettu miltei sokeasti (epäröiminen tov. M. Raiserin toimitustyöhön vetämisessä; tälläkään hetkellä "Kirjan" kirjallisuuden toimituksessa ei ole yhtään paikallista suomenkielistä; huomattavalla osalla «Kirjapajan» työläisistä ei ole asuntoa kaupungissa).

Täten myöskin Leningradin ja sen alueen suomenkielisten kommunistien ja nuorisoliittolaisten sietää tar-

kastaa työtään juuri niiden periaatteellisten kysymysten valossa, joista toverit Tshudov ja Irklis selostuksissaan Karjalan Aluekomitean V pleenumissa puhuivat.

Kansallisen rajoittuneisuuden pienimmätkin oireet on lyötävä alas sovettivastaisina ilmiöinä, esiintyköönpä se rajoittuneisuus missä muodossa tai kenen taholta tahansa. Kaikin keinoin on lujitettava eri kansallisuuksien työtätekeväin joukkojen veljesliittoa, sillä "eivät ketkään, eivät sisäiset eivätkä ulkoiset viholliset ole meille vaarallisia niin kauan, kuin tämä ystävyys elää ja voimistuu". (Stalin, Tadzhikistanin ja Turkmenistanin kolhoosilaisten neuvottelussa).

Agraarikriisi ja erikoislaatuinen depressio*)

R. LEVINA

Rinnastakaamme vehnäleivän keskimääräisiä vähittäismyyntihintoja Englannissa kotimaisen vehnän keskimääräishintojen vaihteluun (ottamatta huomioon vehnän viljelyksestä maksettavaa viljelyspalkkiota, jota eivät saa läheskään kaikki farmarit). Jos laskemme vuoden 1929 hinnat sadaksi, niin vähittäismyyntihinnat tekivät:

V:n 1930 ensinelj.	V:n 1931 ensinelj.	V:n 1932 ensinelj.	V:n 1933 ensinelj.	V:n 1934 ensinelj.	V:n 1935 ensinelj.
97,3	77,2	76,3	79,1	81,8	84,5

Tuottajain saamat keskihinnat olivat vastaavasti seuraavat:

83,8	49,7	55,4	49,4	41,5	44,3

Mitä osoittaa näiden kahden numerorivin rinnastelu?

Ensinnäkin, että leivän hintojen indeksi on melkein puolet korkeampi kuin farmarien vehnästään saama hinta (lähtökohdan ollessa molemmissa sama), toisin sanoen, että kuluttajain riisto ei tapahdu tuottajan eduksi. Toiseksi, samaan aikaan, kun leivän vähittäismyyntihinnat, jotka alenivat vuoteen 1932 saakka, ovat pulan syvimmän pohjan sivuutettuaan vuodesta 1933 lähtien vuosi vuodelta jatkuvasti kohonneet, ei tuottajain viljastaan saama hinta osoita läheskään samanlaista kasvua ei v. 1933 eikä v. 1934.

Vuonna 1935 tapahtunut vehnän hintojen vähäinen nousu johtui kokonaisuudessaan vuoden 1934 kadosta. "Morning Post" julkaisi 18/IV v. 1935 laskelman kuluttajain maksamien ja tuottajain saamien hintojen välisestä erostа. Tämän laskelman mukaan osoittautuivat leipänä myydyt jauhot 2,3 kertaa kalliimmaksi sitä hintaa, minkä itse tuottaja niistä saa; naudanlihasta kuluttaja maksaa 2 kertaa enemmän kuin mitä tuottaja siitä saa; maidosta 2,5 kertaa enemmän; sianlihasta 2 kertaa enemmän jne.

Samaten Amerikan Yhdysvalloissa on hintojen nousu perin vähän vaikuttanut parantavasti farmaritalonpoikain asemaan, sillä farmarien osuus vähittäismyyntihinnoista on ta-

*) Kirjoituksen alkuosa julkaistu "Kommunistin" 11 numerossa.

vattoman alhainen. Niinpä farmarien saama hintaosuus vehnäleipänaulalta aleni 19 %:sta v. 1929 ensineljänneksellä 10,6 %:iin v. 1932 ensineljänneksellä; vuoden 1933 ensineljänneksellä se laskee 8,6 %:iin, kunnes vuoden 1934 ensineljänneksellä jälleen kohoaa 14,9 %:iin. Siis selvää on, että leivän vähittäismyyntihintojen nousu toi farmareille tuottajina kovin vähän hyötyä, samalla kun se toisaalta lujasti puristaa heitäkin, muiden tavarain ostajina.

Farmarien myymästään naudanlihasta saamien hintojen suhde vähittäismyynnissä vallitseviin hintoihin on samoin tavattoman alhainen. Vuoden 1929 ensineljänneksellä oli farmarien saama osuus naudanlihan vähittäismyyntihinnoista 36,3 %, v. 1930 — 34,5 %, v. 1931 — 30,9 %, v. 1932 — 28,4, v. 1933 — 26,5 v. 1934 — 28,8 % ja v. 1935 (tiedot kahdelta ensi kuukaudelta) — 34,6 %. Myöskin lihan hintojen nousu on kerrassaan mitättömästi heijastunut itsensä tuottajan tuloissa. V. 1934—35 tapahtunut rehun hintojen jyrkkä kohoaminen nielee kokonaan sen, minkä lihanhintain kohoaminen on farmareille antanut.

Kaiken lisäksi

"kuivuudesta kärsimään joutuneilla seuduilla on enemmistöllä farmareista kovin vähän karjaa myytäväksi, eivätkä he niin ollen voi käyttää näitä korkeita hintoja hyväkseen. Hallituksen tietojen mukaan oli huhtik. 1 p:nä v. 1935 jyväviljelysvyöhykkeellä 11 valtiossa markkinoita varten lihotettavaksi asetettu karjamäärä 36 % pienempi kuin viime vuonna. Kansasin valtiossa on suuren sarvikarjan lukumäärä 35 %, Etelä-Dakotassa 40 % ja Nebraskan valtiossa 42 % vuoteen 1934 verrattuna" [1]).

"New York Times" korostaa, aivan avomielisesti, että suurimmalla osalla farmaritalonpoikaistosta ei ole mahdollisuutta hyötyä hintojen kohoamisesta.

Talonpoikain tuotteistaan saamien hintojen ja vähittäismyynnissä vallitsevien hintojen rinnastelu osoittaa, että talonpoikaistolla on vain mitättömän vähäisessä määrässä tilaisuus hyötyä vähittäismyyntihintojen noususta koituvista eduista ja että itsensä tuottajain saama osa vähittäismyyntihinnoista on äärettömän alhainen.

Tämän tuottajain saamien ja kuluttajain maksamien hintojen välisen valtavan ja yhäti kasvavan eron kahmivat taskuihinsa välittäjäkeinottelijat ja monopooliset välittäjäyhtiöt.

Talonpoikaisto menettää paljon tämän vähittäismyyntihintojen kohoamisen kautta. Melkein kaikissa kapitalistimaissa on ratkaisevana talousmuotona maanviljelyksessä kauppatavaratalous pitkälle ulottuvine ja haarautuvine työnjakoineen maataloustuotannon eri piirien kesken. Siksi vähittäismyyntihintojen kohoaminen koskee kipeästi talonpoikia, jotka samalla esiintyvät ostajina. Ja ensi kädessä joutuu siitä kärsimään keski- ja pientalonpoikaisto, jonka on pakko velkojen, verojen ja kaikenlaisten maksujen ahdistamana työntää kaikki tuotteensa (eikä vain tavaratuotteensa) markkinoille heti, kun sato on korjattu; ja myöhemmin sen on taas itse pakko ostaa elintarpeita toimeen tullakseen.

Näistä tuloksista, joita tämä porvariston uusi päällehyökkäys työväenluokan kimppuun on tuottanut, ovat kieltämättä kyenneet hyötymään ensitilassa juuri rikkaat talonpojat ja suurtilalliset, joilla on hallussaan suuret varastot maataloustuotteita ja jotka ovat vähemmän riippuvaisia välittäjistä ja jälleenmyyjistä, mitkä kahmivat huomattavimman osan näistä kohonneista hinnoista. Monissa maissa on tämä vähittäismyynnissä vallitsevien hintojen kohoaminen suoranaisena seurauksena niistä suunnattomista avustuksista ja hyvityspalkkioista, joita farmarien, junkkerien ja tilallisten kapitalistiset huippukerrokset ovat saaneet ja jotka raskaana taakkana sälytetään kuluttajien kan-

[1]) "New York Times", 1/VI v. 1935.

nettavaksi. Tämä hyökkäys on platformuna kaupunkien ja maaseudun riistäjäluokkien yhdistymiseksi. Mutta talonpoikaiston laajat kerrokset, koko keski- ja pikkutalonpoikain valtava joukko kärsii enemmän tappiota kuin hyötyy tästä vähittäismyyntihintojen kohoamisesta.

Hintakiskonnan kasvu on myös työtätekevän talonpoikaiston laajojen joukkojen elintasoa vastaan kohdistuvan jatkuvan hyökkäyksen muoto. Tämän vuoksi taloudelliset edellytykset proletariaatin hegemonialle maaseudun proletaarisiin ja puolproletaarisiin väestökerroksiin nähden eivät suinkaan vähene, vaan päinvastoin kasvavat.

DEPRESSIO JA MAATALOUDESSA TUOTETTAVIEN RAAKA-AINEIDEN TEOLLINEN KULUTUS

Miten erikoislaatuiseen depressioon siirtyminen on vaikuttanut maataloudesta saatavien raaka-aineiden kulutukseen teollisuudessa?

Vuonna 1929 kulutti pääasiallisesti maataloudesta saatavia raaka-aineita käyttävä teollisuus Amerikan Yhdysvalloissa 41,1 % kaikesta muokkaavan teollisuuden käyttämästä raaka-ainemäärästä; sen valmistaman tuotemäärän arvo oli 35,5 % kokonaistuotannosta ja maksettu palkkamäärä 26,8 % muokkaavan teollisuuden koko palkkasummasta. Samoin muissakin maissa on maataloudessa tuotettavia raaka-aineita muokkaavan teollisuuden ominaispaino verraten huomattava.

Muokkaavan teollisuuden tuotannon kasvun täytyi epäilemättä ilmetä myöskin maataloudesta saatavien raaka-aineiden teollisen kulutuksen kasvussa. Niinpä vissinlainen vilkastuminen autoteollisuudessa ja kautsukin kulutuksen laajentuminen useilla muillakin aloilla toi heti mukanaan kautsukin teollisen kulutuksen kasvun. Kysynnän kasvu aiheutti kautshukin tuotannon kasvun v. 1933 ja erikoisestikin v. 1934, saaden se v. 1934 jo keinotteluluonteen, sillä kautshukkiyhtiöt pyrkivät varaamaan itselleen mahdollisimman suuret varastot kautsukkia ennenkuin ehtii astua voimaan (kesäkuun 1 p:stä v. 1934) kansainvälinen sopimus tuotannon supistamisesta.

Tarkkailkaamme kautsukkitalouden perusosoitinten dynamiikkaa.

Maailman kautsukkituotannon (viennin netto), kulutuksen, tuonnin ja varastojen indeksit (v. 1929 otettuna 100:ksi)

	v. 1930	v. 1932	v. 1933	v. 1934
Tuotanto [1])	95,0	81,7	97,9	118,6
Kulutus [2])	88,0	82,6	98,3	118,8
Varastot [3])	137,7	179,0	187,2	205,8

[1]) Viennin netto.
[2]) Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin ja kautsukkia tuottavien maiden kulutus ja muiden ostajamaiden tuonnin netto (ilman Neuvostoliittoa).
[3]) Vuoden lopulla.
Lähteet: "Bulletin of rubber growers association", 1934. "London and Cambridge Economic Service", 1931-1934. "Board of Trade Journal", 1930-1934. "Statistical Bulletin of the International Rubber Regulation Committee", May, 1935.

Kautshukin hintojen alkaessa vuoden 1932 toisella vuosipuoliskolla nousta, kasvoi sen tuotanto v. 1933 tuntuvasti ja v. 1934 jo ylitti pulanedellisen tason. Sen kulutuksen huomattavaan kasvuun on vaikuttanut sotavarastojen muodostaminen. Vuosien 1933 ja 1934 kuluessa oli kautshukin hinnoissa havaittavissa kasvusuunta, vähäisin heilahteluin puoleen ja toiseen.

Lähimpänä perspektiivinä on suhteellisen ylituotannon uusi kasvu, realisoimatta jääneiden varastojen uusi kasvu. Sopimus tuotannon ja viennin supistamisesta ei ole toistaiseksi johtanut odotettuihin tuloksiin. Ei ole saatu tuotantoa sovitetuksi kysynnän rajoihin, ei varastoja vähenemään eikä myöskään hintoja pysymään sellaisella tasolla, joka takaisi kautshukkiyhtiöille odotetut voitot. Vuonna 1935 hinnat jälleen jonkinverran alentuivat.

Amerikan kumitehtailijain vastarintaan ja regeneroidun kautshukin tuotannon kehittymiseen liittyy useissa maissa siirtomaiden kautshukinviljelijäin vastarinta. Siirtomaiden alkuasukaspikkuviljelijät jatkoivat kautshukin tuottamista silloinkin, kun sen hinnat olivat huomattavasti alempana tuotantokustannuksia (erikoisestikin Hollannin Intian niillä seuduilla, joissa kautshukki on ainoa viljelyslaji). Hintatason pyrkiessä nousemaan saattaa tuotannon väkipakolla kieltäminen ja supistaminen johtaa vakaviin poliittisiin selkkauksiin. Kriisin köyhdyttämä ja näännyttämä siirtomaiden talonpoikaisto voimistaa kautshukin tuotantoa, yrittäen sitä tietä pelastua nälkäkuolemalta ja saada siirtomaaveronsa maksetuksi.

Kautshukin hintojen kohoaminen on perin vähän vaikuttanut alkuasukastalonpoikaiston tuloihin, sillä he, päinvastoin kuin eurooppalaisille kuuluvat suuret kautshukkiyhtiöt, joutuvat maksamaan kautshukin viennistä korkeita vientitulleja. Nämä vientitullit ovatkin ainoa keino kotimaisen tuotannon rajoittamiseksi.

Täten ei siis kautshukin kysynnän ja teollisen kulutuksen kasvu, joka aiheutti hintojen jossain määrin kohoamisen, luonut edellytyksiä kasaantuneiden varastojen ehdyttämimiseksi. Ei edes tuotannon supistamisesta solmittu kansainvälinen sopimuskaan ole parantanut tilannetta. Varastot kasvavat nopeammin kuin kulutus. Niinpä vuoden 1934 lopussa varastot ylittivät kaksinkertaisesti kriisinedellisen tason ja olivat huomattavasti suuremmat kuin erikoislaatuiseen depressioon siirryttäessä. Kautshukin välittömien tuottajain asema ei ole erikoislaatuiseen depressioon siirryttäessä paljoakaan parantunut.

Mitä muutoksia on tapahtunut puuvillan tuottajain asemassa? Mitä erikoislaatuiseen depressioon siirtyminen antoi heille?

Depressioon siirtyminen aiheutti puuvillan teollisen kulutuksen kasvun. Vuosina 1933-34 se jälleen saavutti pulanedellisen tason. Rinnan teollisen kulutuksen kasvun kanssa kasvoi myöskin puuvillan ulkomaille vienti.

Maailman puuvillatuotannon, -kulutuksen, -viennin ja -varastojen indeksit (ilman Neuvostoliittoa)
(V. 1929 = 100)

Vuoden alku 1/VIII	Tuotanto	Kulutus [1]	Vienti [2]	Amerikkal. puuvillan varastot [3]	Kaikkien puuvillalajien varastot [4]
Vuosina 1932—1933 . .	88,9	98,3	106,7	195,7	111,4
Vuosina 1933—1934 . .	95,1	100,5	108,6	177,2	113,8

[1]) Puuvillan teollinen kulutus tehtaissa.
[2]) Puuvillan vienti Amerikan Yhdysvalloista, Brasiliasta, Britannian Intiasta ja Egyptistä.
[3]) Tässä on otettu huomioon kaikki varastot, paitsi Euroopan ja Aasian tehtaissa olleita varastoja (sesonkivaihtelut pois erotettuina) taulukossa osotetun vuoden lopussa.
[4]) Tehtaissa olleet puuvillavarastot taulukossa osotetun vuoden lopussa.
Lähteet: "Wirtschaftdienst" N:ot 33,37,

Kuitenkin puuvillavarastot kasvavat tehtaillakin. Amerikkalaisen puuvillan varastot supistuivat sen yhteydessä kun sitä tungetaan syrjään maailman markkinoilta ja sen tuotanto samalla on supistunut. Amerikkalaisen puuvillan osuus maailman tuotannossa on laskenut 63,6 %:sta, minkä se käsitti v. 1931-1932, 55 %:iin v. 1932-1933, 50 %:iin v. 1933-1934 ja (ennakkotietojen mukaan) 43 %iin v. 1934-1935. Hallituksen raha-avustuksella tapahtuva kylvöalojen supistaminen on alentanut puuvillan saannin 13.047.000 tukusta v. 1932-33 9.636.000 tukkuun v. 1933-34. Viimeisten kahden vuoden aikana tapahtunut puuvillatuotannon supistuminen Amerikan Yhdysvalloissa, joka on tärkein puuvillaa ulkomaille vievistä maista, sekä suunniteltu puuvillaviljelysten edelleen supistaminen — 25 %:lla vuonna 1935 vuosien 1928-1932 keskimääräisiin kylvöaloihin verrattuna — on epäilemättä vaikuttava maailman puuvillavarastoihin.

Amerikkalaisen puuvillan varastojen väheneminen ja puuvillan hintojen kohoaminen eivät suinkaan paranna välittömien puuvillatuottajain asemaa. Puuvillaplantaashien isäntien ja maanomistajain, jotka ovat vuosien 1933-1935 kuluessa saaneet noin 300 milj. dollaria avustusta valtiolta, asema on tuntuvasti parantunut, samaan aikaan kun Etelän köyhät vuokralaiset ja velkaantuneet pikkupalstalaiset eivät ole saaneet mitään puuvillatuotannon supistusavustuksesta. Vuokralaiset ja pikkupalstalaiset hoitavat ja muokkaavat 71 % Etelän puuvillafarmeista. Kylvöalojen supistaminen ja valtion harjoittama maiden itselleen vuokraaminen, ottaakseen ne siten pois viljelyksestä, on aiheuttanut neekerien ja valkoihoisten pikkupalstalaisten joukkohäädöt maatilkuiltaan. Solmittujen kontrahtiehtojen mukaan avustus (4,5 senttiä kultakin englannin naulalta puuvillaa) jakautuu siten, että vuokralainen saa siitä puoli senttiä ja maanomistaja puoli senttiä ynnä lisäksi 3,5 senttiä maakoron muodossa, toisin sanoen hän saa 4 senttiä. Tästä avustuksesta saamaansa osaa vuokraviljelijät nimittävät «köyhäin avuksi». Niinpä «Nation» tämän johdosta kirjoittaa: «Maanomistaja vain voittaa kun sensijaan vuokraviljelijä vain kärsii tappiota tuotannon supistamisesta. Noin kolmas osa kaikista työttömistä maataloustyöläisistä puuvillanviljelysvyöhykkeillä on seurauksena kylvöalojen supistumisesta».

"Maatalouden hallintaelimet, — kirjoittaa sanomalehti «New-York Times» numerossaan huhtikuun 15 p:ltä, 1935, — ovat tehneet perin vähän suojellakseen vuokraviljelijöitä maanomistajain ahneudelta ja omanvoiton pyyteiltä, ja vuokraviljelijät ovat edelleenkin jääneet täydellisesti heidän mielivaltansa alaisiksi... «AAA» ei ole tuottanut heille mitään hyötyä. Valtion avustustoimenpiteet ovat monille heistä merkinneet työttömyyttä, tulojen supistumista ja elintason alenemista, jos yleensä voidaan nimittää elämäksi sitä puolinälkäistä oloa, jossa he ovat jo pitkän aikaa kituneet.»

Amerikan puuvillatuotannon supistuminen on vaikuttanut maailman varastoihin: ne eivät ole suurestikaan paisuneet.

Samanaikaisesti edistää hintojen kohoaminen tuotantoa niissä maissa, missä restriktsiot [1]) eivät ole voimassa.

1934. "Revue Internationale d'Agriculture" N:o 10, 1931, 1932, 1933, 1934. "London and Cambridge Economic Service", 1930-1934. "International Cotton Bulletin", 1930—1934. "Vierteljahrshefte zur Konjunkturforschung", H. 3, 1934, S. 126; Index N:o 3, 1935, p. 48.

[1]) **Restriktsiot ovat rajoitussopimuksia (esimerkiksi sopimuksia tuotannon, viennin ym. rajoittamisesta).**

Mutta tekstiiliteollisuuden kroonillinen depressiotila, joka yhdistyy työtätekevien maksukykyisen kysynnän liian vähäiseen kasvuun, on puuvillan teollisen kulutuksen laajentumista rajoittava este.

Tekstiiliteollisuudessa v. 1933 ilmennyt vähäinen vilkastuminen oli luonteeltaan väliaikaista: menekki tukkesi vain pahimmat vajavaisuudet kulutuksessa.

Amerikan Yhdysvalloissa oli puuvillan teollinen kulutus 1935 toukokuussa 50.000 tukkua pienempi kuin toukokuussa v. 1934. Tällä työsesongilla, viimeisten 10 kuukauden aikana (elokuusta v. 1934 toukokuuhun 1935) on puuvillan teollinen kulutus ollut 456.000 tukkua pienempi kuin samojen kuukausien aikana edellisenä vuonna. Samoin myöskin puuvillan myynti Amerikan Yhdysvalloista samalta aikajaksolta käsitti vain 4.175.000 tukkua, silloin kun se samalta aikajaksolta v. 1933-1934 teki 6.769.000 tukkua. ("New-York Times" huhtik. 15 p:nä v. 1935.).

Puuvillan tuonti Euroopan mantereelle elokuusta v. 1934 helmikuuhun 1935 oli 26 % alhaisempi kuin vastaavana aikajaksona v. 1933-1934.

Tuonti on alentunut pääasiallisesti Saksan, Ranskan ja Italian osalta ja osittain on alentunut myöskin tuonti Tshekko-Slovakiaan, Puolaan ja Hollantiin. ("Foreign Crops and Markets", kesäk. 27 p:nä 1935.).

Mahdotonta ei ole myöskään varastojen edelleen karttuminen vuoden 1935 kuluessa.

Ylipäänsä on depressioon siirtyminen jossain määrin kohottanut maataloudesta saatavien raaka-aineiden teollista kulutusta. Mutta tämä kasvu on ollut perin vähäistä ja kovin epävarmaa, ilmeten siinä usein rakoiluja. Kysynnän ja hintojen kohoaminen aiheuttaa raaka-aineiden tuotannon laajentumisen. Varastot kasvavat. Yleismaailmallisten osoittimien kasvu kuittaa tuotannon supistumisen ja varastojen supistumisen yksityisissä maissa. V i i m e i s t e n v u o d e n-k a h d e n a i k a n a h a v a i t t a v i s s a o l l u t m a a t a l o u d e l l i s t e n r a a k a-a i n e i d e n t e o l l i s e n k u l u t u k s e n k a s v u t ö r m ä ä m a k s u k y k y i s e n k y s y n n ä n p u u t t u m i s e e n. M a a t a l o u d e s t a s a a t a v i e n r a a k a-a i n e i d e n t u o t a n n o l l e m e r k i t s e e t ä l l a i n e n v a k a v a n k o n j u n k t u u r i n p u u t t u m i n e n u u s i e n e d e l l y t y k s i e n k a s a a n t u m i s t a e n t i s t ä p a l j o n s y v e m m ä l l e j a t e r ä v ä m m ä l l e r a a k a-a i n e k r i i s i l l e.

(Jatk.)

Kymmenen kuukautta

A. MENDELSON

HUOMATTAVINTA ja tärkeintä toisen viisivuotissuunnitelman kolmannen vuoden kansantaloussuunnitelman toteuttamisessa on stahanovilainen liike. Stahanovilaisen liikkeen suunnattoman kasvun merkeissä kehittyy taistelu kuluvan vuoden viimeisen neljänneksen suunnitelman täyttämisen puolesta. Sosialistisen rakennustyön nykyiselle etapille ominaiset piirteet ovat kerääntyneet tähän liikkeeseen kuin polttopisteeseen. Erikoisella voimalla se tuo ilmi joukoissa kasvavan rakkauden vapautettuun, sosialistisesti järjestettyyn työhön, joka voi luoda ja todellakin luo ihmeitä.

Stahanovilainen liike on teoissa ilmaistu näyte siitä, miten sosialistisessa rakennustyössä realisoidaan käytännössä toveri Stalinin tunnusta "kaaderit ratkaisevat kaiken". Tulee esiin suunnattomia reservejä. Useiden suurten tuotantolaitosten johtajat ja työläiskollektiivit sekä kansantalouden eri alat ottavat itselleen velvollisuuden täyttää toisen viisivuotisplaanin neljässä vuodessa. Nämä velvollisuudet pohjautuvat lujalle perustalle, niihin rajattomiin mahdollisuuksiin, joita stahanovilainen liike avaa ja jotka muuttuvat päivä päivältä yhä enemmän todellisuudeksi.

*

Vuoden 1935:n jokainen kuukausi lujittaa edellisen kauden saavutuksia ja kehittää niitä. Tästä todistavat kaunopuheisesti suunnitelman täyttämisen osoittimet sellaisilla ratkaisevilla kansantalouden aloilla, kuin teollisuus, maatalous ja rautatielaitos.

Yleisliittolaisen ja paikallisen teollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi lokakuussa syyskuuhun verrattuna 13,4 %. Viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna kasvoi yleisliittolaisen ja paikallisen teollisuuden kokonaistuotanto kuluvan vuoden kymmenen kuukauden aikana 21,3 %. Tuotantovälineiden tuotanto kasvoi samana aikana 24,4 %, ja kulutustavaroiden tuotanto 16,3 %. Molempien alaosastojen faktillisesti saavuttama kasvuvauhti ylittää vuositehtävässä suunnitellun vauhdin. Muistaaksemme, kuinka kauas olemme viime vuosina kulkeneet, esitämme seuraavat kaunopuheiset numerot. Suurteollisuuden tuotannon laajuus ylittää kuluvan vuoden lokakuussa suurteollisuuden tuotannon laajuuden v. 1928 nelinkertaisesti; tuotantovälineiden tuotannon kasvussa tämä koeffisientti on 5,13 ja kulutustarpeiden tuotannossa se on 3,34.

Kuluvan vuoden kymmenenä kuukautena on yleisliittolainen ja paikallinen teollisuus täyttänyt 84,6 % vuosisuunnitelmastaan. Kymmenessä kuukaudessa valmistetun kokonaistuotannon osuus oli faktillisissa vuotuisissa yhteenvedoissa edellisinä vuosina seuraava: v. 1931 — 79,7 %, v. 1932 — 81,6 %, v. 1933 — 79,2 % ja v. 1934 — 80,6 %. Emme ainoanakaan edellisenä vuotena ole olleet marraskuun alkaessa näin lähellä vuosisuunnitelman täyttämistä. Vaaditaanko selvempää todistusta siitä, että päätämme tämän vuoden ylittämällä vuosisuunnitelman?

Eräs suunnitelman menestyksellisen täyttämisen tärkeimpiä tuloksia on raaka-aineella varustelun huomattava paraneminen, erikoisesti raskaassa teollisuudessa. Suuri osa on tässä kulkulaitoksen työn paranemisella. Tosin kyllä on yhä vieläkin valituksia vajavaisesta ja ei riittävän korkealaatuisesta raaka-aineesta. Mutta kokonaisuudessaan otettuna ei raaka-aine kuitenkaan ole ollut ahtaana kohtana teollisuuden toiminnassa.

Mustassa metallurgiassa teräksenvaluun kasvu sivuuttaa raudanvaluun kasvun: + 30,0 % kymmenessä kuukaudessa terästä ja + 20,5 % rautaa. Seurauksena on, että lokakuussa oli keskimääräinen vuorokautinen valuraudan sulatus 34300 tonnia ja teräksen sulatus 37300 tonnia. Marraskuun ensi puoliskolla teräksen ja valuraudan sulatuksen vuorokautinen keskimäärä uudestaan jonkin verran läheni teräksen sulatuksen alentuessa juhlapäivien takia,

mutta jo kolmantena viisipäivänä oli entinen suhde palautunut korkeammalla tasolla: valuraudan ja teräksen sulatus keskimäärin vuorokaudessa oli marraskuun kolmantena viisipäivänä 36000 ja 38200 tonnia.

Lämmitysaineiden alalla on edelleen alhainen kasvu naftateollisuudella, + 4,5 % kuluvan vuoden kymmenenä kuukautena verrattuna samaan aikaan viime vuonna. Kivihiiliteollisuudella, jossa stahanovilainen liike sai alkunsa, on alkavan edistyksen osoittimet. Hiilentuotannon kasvun vauhti lokakuussa (+ 19,8 %) on korkeampi kuin minään edellisenä kuluvan vuoden kuukautena. Edellisinäkin vuosina on tapahtunut hiilensaannin sesonkimaista lisääntymistä syyskuusta alkaen. Tämän vuoden erikoisuus on siinä, että tämän lisääntymisen vauhti ylittää huomattavasti edellisten vuosien sesonkikasvun vauhdin.

Työn tuottavaisuuden kasvu raskaan teollisuuden eri aloilla oli kymmenenä kuukautena 17,2% verrattuna samaan aikaan viime vuonna, ja lokakuussa tämä kasvu oli verrattuna viime vuoden lokakuuhun 20,0 %. Kevyessä teollisuudessa oli työn tuottavaisuuden kasvu verrattuna viime vuoden lokakuuhun 6,2 %. Puutavarateollisuuden kansankomissariaatin alalla oli työn tuottavaisuuden kasvu kymmenenä kuukautena 11,3 %.

*

Maataloudessa päättyvät syystyöt menestyksellisesti. Vuosi on kulunut kolhoosien organisatooris-taloudellisen lujittumisen ja sovhoosien taloudellisen mahdin kasvun merkeissä. Sen tuloksena meillä ovat maataloustöiden suoritusajat lyhyemmät kuin edellisinä vuosina ja työn laatu on parempi. Sovhoosit ovat kuluvana vuonna huomattavasti kasvaneet niin plaanin täyttämiseen kuin laadullisiin osoittimiin nähden. Niinpä esimerkiksi Ukrainassa on vilja- ja juurikasvien sato sovhooseissa huomattavasti korkeampi kuin kolhooseissa.

Kuluvana vuonna on otettu huomattava askel eteenpäin teknillisten kasvien alalla. Puuvillaa oli kuluvan vuoden lokakuun 10 p:nä koottu 64,7 % enemmän kuin viime vuonna samaan aikaan. Likipitäen samassa määrin on lisääntynyt sokerijuurikkaan kokoaminen viime vuoteen verrattuna. Puuvillan ja sokerijuurikkaan laatu on parantunut jyrkästi. Perunoita oli korjattu lokak. 5 p:nä viime vuoteen verrattuna 22,4 % enemmän.

Maataloutta lujitettaessa traktoreilla ja maatalouskoneilla on mekanisoiduin keinoin suoritetun työn määrä huomattavasti kasvanut. Niinpä KTA:ain traktoreilla suoritettu työ maanmuokkauksessa (ilman puintia) oli kyntöalaksi muunnettuna vuoden 1934:n kuluessa kaikkiaan 62,5 milj. ha, mutta kuluvana vuonna 1 p:nä lokak. 92 miljoonaa ha, kesantojen kyntösuunnitelma on ylitetty 16,9 %:lla, viljakasvien korjuu niitä korjaavilla traktorikoneilla 3,4 %:lla, viljakasvien korjuusuunnitelma kombaineilla 36,5 %:lla, auringonkukan korjuu kombaineilla 85,2 %:lla j.n.e.

*

Kapitaalisijoitusten vuosiplaanista on kymmenen kuukauden aikana täytetty 65,5 %. Tulos on korkeampi kuin viime vuonna, jolloin plaani täytettiin 63,5 %:lla, mutta ei kuitenkaan vielä riittävä, sillä viimeiselle neljännekselle tulee liian suuri kuormitus. Muita kansankomissariaatteja edellä on Rautatieliikenteen keskushallinto, joka oli 1 p:nä lokak. täyttänyt tierakennusplaaninsa 83,2 %:lla, ja kilometreissä 86,0 %:lla. Kulkulaitosasiain kansankomissariaatilla oli plaani samaan aikaan täytetty 75,3 %; viimeisellä paikalla on Yhteysasiain kansankomissariaatti — 50,2 %.

Paljon huonommin ovat asiat toteuttaessa plaania hyödyksikäyttöön saattamisessa. Ennakkotietojen mukaan, jotka käsittävät 845 rakennustyömaata 1.069:stä, on kymmenen kuukauden plaani täytetty kaikkiaan vain 51,2 %:lla. Aivan epätyydyttävästi ovat asiat rakennustöiden hintojen alentamiseen nähden. Orientoivat laskelmat osoittavat, että ensimmäisellä neljänneksellä rakennustöiden hinnat kohosivat; sama prosessi oli havaittavissa ensi vuosipuoliskolla kokonaisuudessaan, ja vasta kymmenen kuukauden yhteenvedot osoittavat jonkinlaista, hyvin vähäistä alenemis-

ta. Epätyydyttävästi ovat asiat myöskin rakennusmekanismien hyväksikäytössä. Tästä kertovat erikoisesti tiedot ekskavaattorien työstä. Ekskavaattorien puhdas työaika oli kolmella järjestöllä — Raskaan teollisuuden kansankomissariaatin, Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin ja Maa-asiain kansankomissariaatin trusteilla — syyskuussa keskimäärin 25,2 %, vaihdellen Maa-asiain kansankomissariaatin trustien 30,4 %:n ja Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin trustien 16,7 %:n välillä; muu aika tulee seisokeille työaikana ja koko työvuoron kestäville seisokeille. Seisokkien syyt ovat pääasiallisesti järjestelyluontoisia.

Rakentajien edessä on tehtävä vetää jälkeenjäänyt rintamansa kansantalouden johtavien alojen etulinjoille sekä määrällisissä että laadullisissa osoittimissa.

*

Rautatieliikenteen keskimääräinen vuorokautinen kuormitus lisääntyi lokakuussa edelleen 0,7 %:lla syyskuuhun verrattuna ja oli se 75200 vaunua. Vuorokauden keskimääräinen kuormitus oli lokakuun ensimmäisinä 17 päivänä 76200 vaunua. Vuorokauden kuormituksen ollessa vuosisuunnitelmassa 63,0 vaunua, oli faktillinen kuormitus kymmenen kuukauden aikana 66,7 tuhatta vaunua, tehden se 19,9 % enemmän kuin kuormitus samaan aikaan viime vuonna. Lokakuun suunnitelma on ylitetty 3,0 %:lla.

Rautatielaitos lisää työtään järjestelmällisesti, ilman repeämiä, kuukausi kuukaudelta, lähentyen varmasti toveri Stalinin sille asettaman tehtävän ratkaisemista, 80 tuhannen vaunun lastaamista joka päivä.

Tavaroiden kuljetussuunnitelma jokiteitä on marraskuun 1 p:nä ylitetty 6,4 %:lla; viimevuotinen kuljetus on ylitetty 26,7 prosentilla.

*

Eletty kausi on kulunut tavaravaihdon jatkuvan kasvun merkeissä. Ennen kaikkea ovat kasvaneet tavaravaihdon varastot. Jyväviljoja oli marrask. 10 p:ään mennessä kertynyt 15,0 % enemmän kuin viime vuonna, sokerijuurikasta 54, %, puuvillaa 63,0 %, auringonkukkaa 27,4 %, mahorkkaa 42,6 %, villaa 27,2 %, siannahkoja 48,9 % j.n.e. Epäkeskitetyt hankinnat ovat kymmenen kuukauden aikana kasvaneet 45,1 %:lla verrattuna samaan aikaan viime vuonna.

Korttien poistaminen sai aikaan lihan, lihatuotteiden, voin, sillien y.m. vähittäiskaupan huomattavan kasvun. Kaikkien näiden tuotteiden realisointi ylittää suunnitelmat. Samanaikaisesti kaupunkien toreilla myytävien maataloustuotteiden hinnat järjestelmällisesti alenevat; poikkeuksena ovat vain maidon ja munien hinnat, joihin nähden havaitaan jonkinlaista sesongista johtuvaa nousua.

*

Kuluvan vuoden plaanin täyttämisellä on se luonteenomainen piirre, että kansantalouden eri aloilla suoritettujen töiden kasvuun verrattuna on työläisten lukumäärän kasvu huomattavasti pienempi. Suurteollisuuden työläisten lukumäärä kasvoi kymmenenä kuukautena 8,1 %:lla, yleisliittolaisen ja paikallisen teollisuuden kokonaistuotannon kasvu oli tänä aikana 20,8 %. Rautatielaitoksen työntekijäin lukumäärä tämän vuoden syyskuussa ylitti viime vuoden työläisten lukumäärän 12,2 %:lla, mutta laitoksen työ, ilmaistuna vuorokauden keskimääräisessä kuormauksessa, ylitti viime vuotisen 32,0 %:lla. Samaten tehtiin sovhooseissa tänä vuonna enemmän työtä kuin viime vuonna, mutta työläisten lukumäärä oli kymmenen kuukauden aikana 4,0 % viime vuotista alhaisempi. Kapitaalisijoitusten määrä on yhtä suuri kuin viime vuonna, mutta perusrakennustöissä käytettävien työläisten lukumäärä on ollut 16,9 % pienempi viime vuotista työläisten lukumäärää.

Kuukauden keskimääräinen työpalkka suurteollisuudessa kuluvan vuoden kymmenen kuukauden aikana ylittää 26,0 %:lla viime vuotisen työpalkan samalta ajalta.

*

Kotimainen kaupanvaihto lisääntyy järjestelmällisesti heinäkuusta alkaen ja saa-

vuttaa maksiminsa lokakuussa. Balanssin positiivinen saldo oli lokakuussa 17,8 miljoonaa ruplaa ja koko aikana 101,4 miljoonaa ruplaa.

*

Kansantaloussuunnitelman täyttämisen perusosoittimien koko kompleksi kertoo kansantalouden vakavasti kasvavasta edistymisestä. Stahanovilaisen liikkeen kertaamina ovat kymmenen kuukauden yhteenvedot vakuutena kuluvan vuoden plaanin tärkeimpien tehtävien ylittämisestä. Muodostuu erinomainen pohja taistelun laajentamiseksi toisen viisivuotisen neljännen vuoden plaanin täyttämisen puolesta.

N. J. Marr ja suomalais-ugrilainen kielitiede

K. L.

KULUVAN joulukuun 20 pnä tuli kuluneeksi vuosi suuren neuvostotiedemiehen, maailman huomattavimman kielitieteilijän, akateemikko Nikolai Jakovlevitsh Marrin kuolemasta.

*

On paikallaan ja ansionmukaista luoda lyhyt katsaus tämän suuren tiedemiehen elämäntyöhön, hänen luomansa kieliteorian pääsisältöön ja sen merkitykseen, varsinkin nykyään, sosialismin rakentamiskaudella.

Nikolai Jakovlevitsh Marr syntyi tammikuuun 7 pnä v. 1864 Kutaisissa (Länsi-Grusia). Suurimmaksi osaksi luontaisen lahjakkuutensa vuoksi onnistuu Marrin saada perusteellinen valmennus kielitieteen alalla. V. 1901 hänet nimitetään professoriksi ja v. 1909 valitaan akateemikoksi. Marrin tieteellinen tutkimustyö alkaa viime vuosisadan loppupuolella ja on se jo alusta pitäen ristiriidassa indo-eurooppalaisen porvarillisen kielitieteen kanssa, sillä kansallisesta piiristä lähteneenä hän kiinnittää ennen kaikkea huomiota vähemmistökansallisuuksien kieliin, Kaukaasian eri kansallisuuksien kieliin ja tällä pohjalla joutuu taistelemaan suurvenäläistä shovinismia vastaan kielitieteen alalla. Myöhemmin Marrin kieliteorian ja indo-eurooppalaisen kielitieteen väliset ristiriidat kärjistyvät siinä määrin, että ne johtavat hänet — Marrin — täydelliseen eroon porvarillisesta kielitieteestä, marxismiin-leninismiin myöskin kielitieteessä.

Marrin tieteellinen työ heijastaa pääpiirteissään grusialaisen talonpoikaiston — Marrille läheisen ympäristön — proletariaatin johdolla käymää taistelua riistojärjestelmää vastaan.

Vasta Lokakuun vallankumous antoi Marrille täydet tieteellisen tutkimustyön mahdollisuudet. Vasta Lokakuun vallankumouksen jälkeen, proletariaatin diktatuurin kaudella Marrin tutkimustyön tulokset ruumiillistuvat, toteutuvat käytännössä, jokapäiväisessä yhteiskunnallisessa elämässä. Marrin tutkimustyö ja sen tulokset ovat täydellisessä sopusoinnussa kommunistisen puolueen ja neuvostovallan kansallisuus- ja kielipolitiikan kanssa.

Täten on selvitettävissä myöskin Marrin suorittama suuri yhteiskunnallinen työ. V. 1929 Marr valitaan Kommunistisen Akatemian jäseneksi, samoin Neuvostoliiton Tp. KK:n kandidaatiksi. V. 1930, NKP(b):n XVI edustajakokouksen jälkeen, Marr astuu kommunistisen puolueen riveihin. Monipuolisesta ja ansiokkaasta tieteellisestä

työstään hänet palkitaan lokakuussa v. 1933 Leninin kunniamerkillä.

Marrin tieteellinen ura alkaa kaukaasialaisten kielten tutkimisesta, kielten, joita porvarilliset — indo-eurooppalaiset — kielitieteilijät eivät tutkimusmetoodinsa ja tieteensä luokkaluonteen takia voineet selittää eivätkä laskea kuuluvaksi ainoaankaan niistä kieliryhmistä, joita he olivat tutkimuksensa tuloksena luoneet. Porvarillinen kielitiede ei myöskään osoittanut Kaukaasian eri kielien välistä yhtäläisyyttä ja eroavaisuutta, sillä se olisi ollut vahingoksi tsarismin kansallisuuspolitiikalle.

Marr sitävastoin tutkimuksensa tuloksena osoittaa ja selittää kaukaasialaisten kielien väliset yhtäläisyydet ja eroavaisuudet, samoin niiden suhteen n.s. indo-eurooppalaisiin kieliin ja antaa näille kielille yhteiseksi nimeksi jafettilaiset kielet (sillä seemiläiset ja haamilaiset kielet olivat jo olemassa). Tästä hänen teoriansa saa nimekseen j a f e t t i l a i n e n t e o r i a.

Nykyään jafettilaisella teorialla ei enää ymmärretä oppia, teoriaa, joka tutkii kaukaasialaisia kieliä, vaan sillä ymmärretään yleistä kieliteoriaa, joka materialistisella, peruskysymyksissään marxilais-leniniläisellä pohjalla tutkii kieltä, kielten lakeja yleensä. Jafettilainen teoria yleisenä kielitieteenä on peruskysymyksissään muodostunut marxilais-leniniläiseksi kielitieteeksi.

Miten on selitettävissä se, että "jafettilainen teoria" on muodostunut yleiseksi, marxismille-leninismille kaikkein läheisimmäksi kieliteoriaksi? Siten, että kielten tutkiminen oli asetettu aivan uudelle, materialistiselle pohjalle; siten, että sen (jafettilaisen teorian) luoja ei rajoittunut vain n.s. kulttuuristen kielten, kirjoituksen ja kirjallisuuden omaavien kielten tutkimiseen, vaan ulotti työnsä myöskin elävän kielen tutkimiseen; siten, että sen luoja tieteellisen työnsä myöhemmällä kaudella tietoisesti perustuu Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin oppiin yhteiskunnasta, ihmisestä ja sen kielestä ja ajattelusta, omaksuu dialektisen materialismin metodin.

Mainitsemme muutamia niistä kysymyksistä, jotka Marr on asettanut ja selittänyt.

Marr ei käsitä ja käsittele kieltä jonkinlaisena jumalan luomana tai vaistomaisista äännähdyksistä jollakin ihmeellisellä tavalla syntyneenä ilmiönä, vaan yhteiskunnallisena ilmiönä, ideologisena päällysrakenteena, jonka synty ja kehitys, sisältö ja muoto ovat täydellisesti riippuvaisia yhteiskunnan ja sen pohjalla ihmisen ajattelun ja ajattelutavan kehityksestä. Konkreettisella kieliaineistolla on Marr todistanut edelläesitetyn kysymyksen.

Silloin kun porvarillinen, siis myöskin suomalais-ugrilainen, kielitiede käsittelee kieltä irrallisena sen yhteiskunnallisesta perustasta, irrallisena sisällöstä, ajattelusta, kiinnittäen huomion ainoastaan kielen muotoon ja rajoittaen kielen selityksen vain muotojen selittämiseen, käsittelee Marr kielen kiinteässä yhteydessä ajattelun kanssa; hän käsittelee kielen ja ajattelun yhtenäisyyttä, joiden eri osien käsitteleminen irrallisina toisistaan johtaa idealismiin ja siis kielitieteessä — formalismiin.

Tällä pohjalla Marr käsittelee kielitieteen kaikki eri kysymykset, alkaen kielen synnystä ja lopettaen yksinkertaisimpiin kieliopillisiin kategorioihin.

Edelliseen kysymykseen läheisesti liittyy kysymys kielen synnystä ja kehityksestä; samoin monikielisyydestä.

Porvarillinen kielitiede ei ole ratkaissut kysymystä kielen synnystä. Lukuunottamatta muutamia porvarillisen kielitieteen edustajia ja näiden epäonnistuneita yrityksiä kielen synnyn selvittämiseksi ei porvarillinen kielitiede laske kielen synnyn selvittämistä ollenkaan tehtäviinsä kuuluvaksi. Kun porvarillinen kielitiede puhuu kielen historiasta ja kehityksestä, rajoittuu se ainoastaan kielimuotojen, oikeammin kielen äänteiden historiaan ja tässäkin suhteessa suurimmaksi osaksi vain n.s. kulttuuristen kielten äännehistoriaan. Eri sukulaiskielten muotoja ja äänteitä toisiinsa vertailemalla se asettaa tehtäväkseen kantakielen luomisen, kantakielen, josta muka kaikki sukulaiskielet ovat polveutuneet. Näin siis porvarillinen kielitiede selittää monikielisyyden ja kielten sukulaisuuden niiden polveutumisella kantakielestä, jonka kaiken pohjalla on porvarillisen kielitieteen tukipylväs — rotuteoria.

Näin siis yhdet kielet ovat elinvoimaisia, kehityksen eteenpäin viejiä, mutta toiset eivät voi kohota korkeammalle kehitysasteelle ja tämän vuoksi ovat "tuomitut" häviämään. Samanlainen suhde muka vallitsee saman kielikunnankin sisällä. Koska eri kielet ja murteet muodostuvat juuri näiden haarautumisen kautta jostakin suuremmasta kielestä, kantakielestä, ei niillä, haarautuneilla pikkukielillä, ole minkäänlaisia kehitysmahdollisuuksia, vaan pitää tämän suuremman kielen, n.s. emäkielen "auttaa", "sulauttamalla" pikkukielet itseensä.

Näin "helpolla" pääsee porvarillinen kielitiede kielen synnyn ja kehityksen selvittämisestä. Ja se pysyy lujasti kiinni tässä teoriassaan, sillä onhan se imperialismin tärkein taisteluase kielitieteessä. Rotuteoriaan perustuva kantakieliteoria palvelee imperialismin siirtomaa- ja riistopolitiikkaa.

Sama kantakieliteoria on suomalaisugrilaisenkin kielitieteen tukipylväs vielä tänäkin päivänä, ja palvelee se "Suur-Suomi" aatetta sekä teoriassa että käytännössä.

Aivan päinvastoin selittää kysymyksen Marr. Marxismin klassikkojen oppiin perustuen on Marr selittänyt kielen yhteiskunnallisessa työprosessissa ja tällä pohjalla siis yhteiskunnallisista tarpeista syntyneeksi. Tämän hän on todistanut hyvin runsaalla konkreettisella kieliaineistolla. Marr ei ole voinut sivuuttaa kielen syntyä ja sen selittämistä, sillä eihän voida oikein selittää mitään kielellistä ilmiötä tuntematta sen luonnetta ja alkuperää. Marr ei käsittele kielen syntyä irrallisena ihmisen ajattelun synnystä, vaan yhtenäisyytenä. Kielen historia on Marrilla samalla ihmisen ajattelumuotojen historiaa, jotka ovat täydellisesti riippuvaisia yhteiskuntamuotojen historiasta.

Kielen kehityksen — siis maailman eri kielien kehityksen — hän selittää yhtenäisenä prosessina, ja yhtäläisyydet — sukulaisuuden — eri kielien välillä siten, että eri kieltä puhuvat heimot ovat taloudellispoliittisella pohjalla joutuneet kiinteään yhteyteen keskenään, ovat joutuneet yhdessä luomaan kulttuuria ja kieltä. Marr ei kiellä kielten sukulaisuutta, mutta ei myöskään selitä sitä jostakin luullotellusta kantakielestä polveutumisella, vaan yhteiskunnallisella pohjalla, ja on siis kielten sukulaisuuskin eri kehitysasteilla erilaista. Samoin sen, että maailman eri kielet eivät ole samalla kehitysasteella, selittää Marr yhteiskunta-poliittisista syistä johtuvaksi eikä porvariston luoman rotuteorian avulla.

Näin siis Marrin luoma kieliteoria, uusi kielitiede on täydellisessä sopusoinnussa kommunistisen puolueen ja neuvostovallan kansallisuus- ja kielipolitiikan kanssa, silloin kun kantakieliteoria palvelee porvariston etuja.

Tämä seikka selvittääkin sen, että erilaiset ukloonit kommunistisen puolueen kielipolitiikassa — niin suurvenäläinen shovinismi kuin paikallinen natsionalismikin — ovat teoreettisesti tavalla tai toisella olleet kiinteässä yhteydessä indo-eurooppalaisen porvarillisen kielitieteen kanssa, olipa kysymys mistä kielestä hyvänsä.

Edelleen Marr marxismin-leninismin pohjalla osoittaa, että luokkayhteiskunnassa kieli on luokkakieltä ja kukin kansallinen kieli ennenkaikkea vallassaolevan luokan kieltä.

Kielestä ja kielessä käy luokkataistelu, joka parhaiten heijastuu sanastossa, koska sanasto läheisemmin kuin mikään muu kielen osa tulkitsee kielen sisällön ideologian. Tästä johtuu, että marxismin klassikot, samoin myös Marr, kiinnittävät erikoista huomiota kielen sanojen, sanaston ja terminologian käyttöön, joka on erittäin tärkeä seikka proletariaatin taistelussa porvaristoa ja kapitalististen ainesten jätteitä vastaan sosialismin rakentamisen ja marxilaisen maailmankatsomuksen puolesta.

Jos kieliteorian kannalta tarkastaa suomalaisia oloja ja suomenkielen oloja, niin tekee johtopäätöksen, että niissä suuresti vallitsee porvarillinen suomalais-ugrilainen kantakieliteoria. Eri henkilöiden ja järjestöjen taholta kielikysymyksessä tehdyt virheet perustuvat osaksi nojautumiseen porvarilliseen kantakieliteoriaan. Näin on asianlaita eri suomalaisten kielien välisten suhteiden ymmärtämisessä ja selittämises-

sä, sanastotyön ja termien käytön alalla, näin on myöskin kielen opetuksen alalla. Koulujemme kielen oppikirjoissa — mikä on erittäin tärkeä kysymys — ei ole yritettykään tehdä eroa porvarillisesta kielitieteestä ja käyttää hyväksi uuden kieliteorian saavutuksia.

Emme ole käyttäneet hyväksemme Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin tutkimuksia kielikysymysten alalla, emme myöskään uuden kieliteorian saavutuksia. Tämä jälellejääneisyys on poistettava viivyttelemättä ja aivan perusteellisesti.

Uskonnosta

M. LINDBERG

"Uskonto on opiumia kansalle. Uskonto on eräs laji henkistä sikunaa, johon pääoman orjat upottavat ihmismuotonsa, vaatimuksensa saada edes jotenkin vakavan inhimillisen elämän". Lenin.

KAIKKI uskonto — sanoo Engels — on vain niiden ulkoisten voimien kuvitelmallista heijastelua ihmisten päissä, jotka voimat hallitsevat heidän jokapäiväistä elämäänsä, heijastelua, jossa maalliset voimat ottavat yliluonnollisten voimien muodon. Historian alkuaikoina ovat tällaisia heijastuvia voimia ensin luonnonvoimat, näiden rinnalla alkoivat vaikuttaa yhteiskunnalliset voimat, jotka olivat ihmisiä vastassa yhtä vieraina ja alussa yhtä sietämättöminä ja hallitsivat ihmisiä näköjään yhtäläisellä luonnonvälttämättömyydellä kuin luonnonvoimatkin.

Riistäjäluokat ovat aina yrittäneet uskonnon avulla todistella valtansa oikeudellisuuden. Sen avulla ovat saaneet siunauksen mitä raaimmat toisten ihmisten orjiksi alistamiset, petomaiset teurastukset, rääkkäykset ja kahleisiin kytkemiset. Jumalan armosta oli orjanomistajalla oikeus piestä orjaansa, kytkeä hänet käsistä ja jaloista kahleisiin, ja tappaa hänet, jos hän vastusti isäntäänsä. Jumalan pelossa oli orja velvollinen uhraamaan kaiken elinvoimansa maallisen isäntänsä hyväksi.

Eräs katolisen kirkon perusisiä, "pyhä" Augustinus, kirjoittaa... "Jumala on järjestänyt kirkkonsa sillä tavoin, että jokaista järjestettyä valtaa maailmassa kunnioitettaisiin, useasti semmoistenkin ihmisten kautta, jotka ovat parempia kuin itse tämä valta. Ensimmäinen ja päivittäinen esiintyvä ihmisen valtasuhde toiseen ihmiseen on herran valtasuhde orjaan. Melkein jokaisessa talossa on tämmöistä valtaa. On herroja ja orjia, ne ovat vain eri nimityksiä. Ja mitä sanoo apostoli opettaessaan orjia olemaan herralleen alamaisia? — "Palvelijat, totelkaa ruumiillista herraanne hengessä". Tämä on todellinen herra, ikuinen herra. Ne toiset ovat maallisia herroja, ajan tavan mukaan. Kun sinä tiellä vaellat, kun sinä elämässä elät, ei Kristus tahdo tehdä sinua korskeaksi. Sinulla on ollut onni tulla ristityksi ja kuitenkin on herrasi ihminen. Sinä et ole hänen orjansa, vaan sen orja, joka sinut on käskenyt sinä olemaan, Kristus ei ole tehnyt vapaista ihmisistä orjia, vaan huonoista orjista hyviä orjia. Miten suuressa määrässä ovatkaan rikkaat kiitollisuuden velassa Kristukselle, joka tuo hyvän järjestyksen heidän koteihinsa — ". Edelleen hän sanoo "lohduttaakseen" orjia "... — orjan kopissa täytyy olla rauha ja järjestys, sillä kodin rauha muodostaa valtion rauhan ja järjestyksen..." Siunatakseen hirveimmätkin väkivallanteot hän sanoo "... — kun piispat ovat puhuneet, ei asiassa ole enää tutkittavaa, vaan ylivoiman on väkivalloin tukahdutettava harhaoppi".

Kirkolle turvattiin mitä moninaisimmat talonpoikain riistämismuodot, kuten kymmenykset talonpoikain tuloksista, maksut sadon puolesta rukoilemisesta, tautien "parantamissaarnoista", sielumessuista jne. loppumattomiin.

Levittämänsä uskonnon avulla juovutti kirkko opiumin tavoin yhteiskunnan tietoisuutta. Pidättääkseen kurjuuden alapuolelle painetut talonpojat kuuliaisina ja alistuvaisina ohjaa kirkko heidän ajatuksensa

maailman todellisuudesta haudan takaiseen "siunattuun vanhurskaaseen elämään". Jatkuvasti teroitettiin talonpojalle, että vanhurskaaksi ja onnellisen jumalanvaltakunnan jäseneksi voi tulla vain kärsimyksien, nöyrtymisen, kieltäymyksien, kärsivällisyyden ja kuuliaisuuden kautta, sanalla sanoen talonpoikaa kasvatettiin mitä täydellisimmän alistumisen ja kuuliaisuuden hengessä.

Toisaalta ei ole unohdettava kirkon suoranaista ja petomaista väkivaltaa, jota toteutettiin lukemattomien piinapenkkien kautta, joissa osaansa tyytymättömät talonpojat kokivat rääkkäystä ja useissa tapauksissa kuoleman. Esimerkiksi Venäjällä kreikkalais-katolisen kirkon suorittamat rääkkäysmurhat nousevat 10 miljoonaan. Leningradin uskonnonvastaisessa museossa on nähtävänä inkvisiittorin käyttämiä lukuisia rääkkäysvälineitä.

Kirkolle koetettiin antaa "pyhä" vaikuttava leima, se sisustettiin mitä juhlallisimmin, maalauksilla, koristuksilla, juhlavalaistuksilla, soittolaitteilla y.m. Epäilemättä tällaisella juhlallisuudella oli vaikutuksensa talonpoikaan, joka omassa elämässään näki vain orjankahleensa.

Samalla kirkonmenot järjestettiin siten, että ne eivät vain millään muotoa olisi joutuneet edistämään talonpojan kehitystä. Sitä osoittaa se, että kirkoissa saarnat piti suorittaa latinankielellä, puhumattakaan kirjoista. Kirkon käskykirjeissä sanottiin: "Kiellämme maallikkojen omistamasta vanhan ja uuden testamentin kirjoja... kiellämme omistamasta näitä kirjoja käännettyinä kansankielelle — ". Paavi Innocentius III lähetyskirjeessään "kaikille uskollisille kristuksessa" kirjoittaa. "Salaisia uskon selvyyksiähän ei saa kaikkialla ja kaikille esittää, koska kaikki eivät niitä käsitä... ja siksi on sanottu jumalallisessa laissa, että jos eläin koskee vuorta, kivet hänet tappavat. Niinpä yksinkertainen ihminenkään älköön rohjetko koskea pyhän kirjan korkeuksia."

Tuotantovoimien kehittäminen olisi vaatinut tieteiden kehittämistä, mutta tätä ei vaatineet feodalismin edut, sillä sen talous perustui välittömästi maaorjatalonpojan riistoon.

Feodalismin uumenissa syntynyt porvaristo alkoi kehittyessään kehittää myös tieteitä. Tieteen alat, jotka feodalismin kausi oli tyrehdyttänyt, nousevat jälleen. "Ruvettiin jälleen harrastamaan astronomiaa, mekaniikkaa, fysiikkaa, anatomiaa, fysiologiaa. Teollisen tuotantonsa kehittämiseksi tarvitsi porvaristo tiedettä, joka tutkisi aineiden ominaisuuksia ja luonnon toimintaa. Siihen saakka oli tiede kirkkoon nähden vain kuuliainen palvelija, jonka ei sallittu astua yli uskonnon asettamien rajojen: lyhyesti sanoen, se oli kaikkea muuta kuin tiedettä. Nyt julisti tiede kapinan kirkkoa vastaan, ja porvaristo, tarvitessaan tiedettä, yhtyi tähän kapinaan." (Engels.)

Kirkko mobilisoi kaiken voimansa tieteitä vastaan. Sellainen tiedemies kuin filosofi Bruno poltettiin Roomassa. Samoin espanjalainen lääkäri Servet, joka suoritti huomattavia tieteellisiä tutkimuksia, keksi ensimmäisenä n.s. pienen verenkierron, joutui inkvisitsion vainoomana pakenemaan Geneveen, jossa Calvin hänet poltatti. Kymmenittäin nerokkaita tiedemiehiä, jotka uskalsivat kohottaa äänensä tieteen puolesta sitä vainoavaa uskontoa vastaan, sai päättää päivänsä polttoroviolla.

Tieteiden kehittäminen oli välttämätöntä tuotantovoimien kehittämiseksi, joiden kehittämistä vaativat nousevan porvariston luokkaedut, siksipä sen etumaisimmat edustajat joutuivat kaikkea kehitystä vastustavan uskonnon kanssa ristiriitaan.

Samalla näemme porvariston eräillä edustajilla alunalkaen selvät osoitukset siitä, että porvaristo on tarvitseva uskontoa. M.m. Ranskan porvariston edustaja filosofi Voltaire, joka jyrkästi esiintyi katolista kirkkoa vastaan, sanoi: "Jos ei olisi jumalaa, niin se pitäisi keksiä... roskaväkeä täytyy pitää kovassa kurissa. Yksinkertainen kansa on aina tylsä ja raaka. Ne ovat härkiä, jotka tarvitsevat iestä, ajajaa ja ruoskaa... Kun roskaväki alkaa ajatella, silloin kaikki joutuu perikatoon"...

Ranskan suuri vallankumous — josta Engels sanoo, että se "oli porvariston kolmas nousu, mutta se oli ensimmäinen, joka oli tyyten heittänyt pois uskonnollisen vaipan", — ei suinkaan heittänyt uskontoa lopullisesti syrjään. Napoleon Bonaparte, suurporvariston ja kulakiston etujen ilmaisija, julisti päästyään Ranskan keisariksi, uskonnon vahvimmaksi kilvekseen. "Uskonnossa, — sanoi Napoleon, — kiinnittää minun mieltäni se, että se kohottaa taivaaseen kaiken tasa-arvoisen aatteen, joka ehkäisee rikkaita hallitsemasta köyhiä... Santarmineni ja pappeineni kykenen kaikkeen... Papisto on santarmiston henki ja siksi se on paljon hyödyllisempi kuin Kant y.m. filosofit." Napoleonin määräyksestä valmistetussa katekismuksessa sanotaan: "Palvella imperiumia on samaa kuin palvella jumalaa." Marx sanookin, että: "pappien valta on napoleonilainen idea".

Ranskan vallankumouksessa esiintynyt joukkojen suuri vallankumouksellisuus pelotti toisten maiden porvaristoa. Erikoisesti Englannin porvaristo nähdessään Pariisin joukkojen vallankumouksellisen nousun, kävi kauhuissaan lujasti vaalimaan uskontoa. Lisäksi karttaliike osoitti sille omassa

maassaan kansanjoukkojen vallankumouksellista voimaa. Tämä vei porvaristoa yhä enemmän pitämään kansanjoukkoja aisoissa moraalisin keinoin ja tässä "ensimmäiseksi ja tärkeimmäksi moraaliseksi keinoksi, jolla kansaa vakuutetaan, jäi — uskonto. Tämän takia pappisenemmistöt kouluhallinnoissa, tämän takia porvariston kasvava itseverotus kaikenlajista hurskasta demagogiaa varten juhlallisista menoista pelastusarmeijaan asti." (Engels.)

Kun työväenluokka uhkasi kapinoillaan porvaristoa, kun se oli tullut "myrkytetyksi" sosialistisilla aatteilla, aloitti porvaristo jumalankuvien kuuraamisen, äskeiset jumalankieltäjät muuttuivat vanhurskaiksi. "Ranskan porvarit luopuivat perjantaisin lihansyönnistä ja Saksan porvarit hikoilivat kirkkotuoleissaan koko loputtoman protestanttisen saarnan ajan. He olivat joutuneet pahaan pulaan materialismeineen. "Uskonto on säilytettävä kansalle" — se oli viimeinen ja ainoa keino yhteiskunnan pelastamiseksi täydellisestä perikadosta." (Engels.)

Samoin kuin uskonnolla todisteltiin feodaalinen monarkia ainoaksi oikeaksi jumalanvallan maalliseksi edustajaksi, samoin sillä todistellaan porvarilliset vallat aina fasistista diktatuuria myöten.

Uskonto antoi parhaat "lakipykälät" Suomen lahtaristolle v. 1918 sen teurastaessa 30 tuhatta työläistä, jotka olivat sankarillisesti nousseet taistelemaan työtätekevien vapauden puolesta. Papit esiintyivät raivokkaimpina työläisteurastusten järjestäjinä ja veriorgioihin yllyttäjinä.

Kun tämän päivän fasistit Suomessa valmistavat ryöstösotaa Neuvostoliittoa vastaan, siteeraavat he Lutherin lausetta: "Meidän elämämme täytyy olla sotaa, sillä sotalaumojen herra on meidän jumalamme; sen tähden täytyy meidän toisella kädellä tehdä työtä ja toisella pitää miekkaa."

Vaikka Lutherilta löytyykin nykyiselle porvaristolle suoranaisia tunnuksia petomaisempiinkin pyövelitekoihin saakka, niin se ei kuitenkaan vielä ole sitä "oikeata jumalansanaa", joka ilman paikkailuja ja korjailuja riittäisi. Niinpä me näemmekin porvariston kaikkialla luokkataistelun eri etapeilla rukkaamassa uskontoa. Otamme esimerkkejä vaikka Suomesta. Suomen porvaristo, päästyään "itsenäisen" Suomen johtoon, käy myös kiireen kaupalla antamaan uskonnolle linjaa. M.m. piispa (silloinen kirkkoherra, nykyinen piispa) Kaila v. 1919 elokuussa Westerbygaardissa (Tanska) pidetyssä pappien kokouksessa alustaa suomalaisten puolesta kysymyksen: "Kirkkomme ja uuden ajan vaatimukset", jossa hän osoittaa kuinka on välttämätöntä tehdä muutoksia uskontoon, kuinka nykyinen aika asettaa kirkolle erikoisia vaatimuksia, koska "elämme luokkavastakohtien kautta. . . jokapäiväisessä elämässä kohtaavat rikas ja köyhä toisensa vastustajina". . .

Siksi hän esittääkin uskonnon esityksen muuttamista tilanteen tasalle: "Tämä hellenismin, skolastiikan ja luterilaisen puhdasoppineisuuden huolellisesti valmistama puku on vähitellen kulunut ja sen sijalle täytyy välttämättä saada toinen". .

Samalla hän osoittaa kuinka tässä puvun muutossa on oltava tarkka, esittäen virheellisiksi sellaiset esitykset, että uskonnosta olisi poistettava kaikki ihmeet ja salaperäiset ainekset. Hän sanoo että "uskonto ja ihmeet kuuluvat yhteen". Ja jatkaa: "Sitäpaitsi tässä suhteessa on olemassa kohta, jolla on kristinuskolle perustava merkitys, nimittäin kristuksen ylösnousemus. Jos kieltää luonnon ihmeet, täytyy kieltää myös ylösnousemus". . .

Niinpä niin, milläpä muulla sen kristuksen ylösnousemisen, enemmän kuin sen maassa olemisenkaan voisi todistella ja "pätevästi" selvittää kuin juuri "kaikki voipain ihmeiden" avulla. "Ihmeiden" avulla se käy niin vaivattomasti ja sujuvasti, ettei tarvitse mitään todisteluja, vain julistus: "Taivas aukeni ja kristus hyppäsi taivaaseen" — jumalan työthän ovat käsittämättömiä. . .

Lisäksi Kaila osoittaa, että aikamme ihmisillä on vielä niin paljon taipumuksia kaikkeen mystilliseen, että ihmeiden selvitys käy vielä täydelleen päinsä.

Kaila osoittaa, kuinka papin on oltava selvällä luokkalinjalla, hän sanoo, että "luokkataistelulla on niin perinpohjainen merkitys kirkolle, että tulevan papin pitäisi ehdottomasti tutustua työväenkysymykseen. . . papin on välttämätöntä tietää luokkavastakohtien synty". . .

Suomen piispat ja papit ovatkin tarkoin ajaneet kapitalismin etuja, he eivät ole olleet vain siunaamassa porvariston kaikkia veritekoja, työtätekevien talonpoikain mailtaan häätöjä, joukkokurjuutta ja työttömyyttä, vaan myös niitä kaikkia toimeen panemassa. Tarvitsee vain mainita sellaiset nimet kun piispa Ingmann ja pappi Kares, joiden fasistiset "urotyöt" ovat kaikkien tiedossa. He olivat aktiivisimpia fasistimarssin ja muilutusliikkeen innoittajia, muilutusliikkeen, jonka seurauksena satoja työläisiä raahattiin asunnoistaan metsänkorpiin rääkättäviksi ja tuhottaviksi, osan heistä tultua heitettyä Neuvostoliittoon vastoin kaikkia valtiollisia tapoja, kansainvälisistä laeista puhumattakaan.

Mitkään luokat, paitsi proletariaatti, eivät ole voineet paljastaa uskonnon lähtöjuuria, sillä silloin ne olisivat joutuneet paljastamaan omat riistomuotonsa. Ne ei-

vät ole voineet taistella uskontoa vastaan hävittääkseen uskonnon, sillä se olisi merkinnyt riiston ja luokkien hävittämistä.

Ainoastaan proletariaatti voi paljastaa uskonnon lähtöjuuret ja ainoastaan proletariaatti kykenee taistelemaan uskontoa vastaan hävittääkseen sen, sillä proletariaatti asettaa tehtäväkseen riiston, luokkien sekä niitä synnyttävien syiden hävittämisen.

Marxilainen uskonnonvastainen taistelu asettaa tehtäväkseen, että on "materialistisesti selvitettävä uskonto ja uskonnon lähde joukkojen keskuudessa. Taistelu uskontoa vastaan ei saa rajoittua abstraktisideologiseen saarnaamiseen, ei mataloitua saarnaksi, se on saatettava yhteyteen konkreettisen, käytännöllisen luokkaliikkeen kanssa, joka on kohdistettu uskonnon yhteiskunnallisten juurien poistamiseen". (Lenin.)

SSSR:ssä, jossa toisen viisivuotissuunnitelman tehtävissä on asetettu luokkien ja niitä synnyttävien syiden poistaminen, vastavallankumoukselliset yrittävät nostaa uskonnon mahdin toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamista vastaan. He sepittävät sarjoittain sosialistisen rakennustyön vastaisia taistelukäskyjä, kuten esimerkiksi nimenylistäjä-lahkolaisten vastavallankumouksellisen joukkion johtajan Grigorovitshin säätämät kaksitoista käskyä, joissa asetetaan konkreettiset tehtävät vastavallankumoukselliselle työlle. Samoin he levittävät katalia huhuja. Esimerkiksi Kelton k-n alueella viime vuonna kevätkylvöjen aikana levitettiin m.m. sellaisia huhuja, että jumala, kostoksi bolsheviikeille, on sytyttänyt Laatokan palamaan ja sieltä leviää tuli ja polttaa kaikki kollektiivitaloudet, joten on turhaa enää kevätkylvöjen suoritus, on vain rukoiltava jumalaa, että se säästäisi edes hengen.

Tällainen huhu näytti tietysti kaikista järkevistä ihmisistä aivan naurettavalta. Mutta vielä naurettavimpia juttuja on kaikissa uskonnollisissa kirjoissa. "Kaikkivoivan" jumalan teoksi selitetään niissä paljon kummallisimpia tekoja kuin Laatokan palaminen.

Toinen huhu, jota samaan aikaan ja saman k/n alueella levitettiin, oli: "Nyt aivan heti syttyy sota ja siinä tulevat kaikki kolhoosilaiset tapetuksi, siis parasta on olla liittymättä kolhooseihin, ettei joutuisi jumalan koston alaiseksi."

Puolue on selvästi osoittanut kaikille, että SSSR:ää ympäröivät kapitalistit joka hetki valmistavat ryöstösotaa Neuvostoliittoa vastaan, mutta jotta eivät talonpojat joutuisi kapitalistien teurastettavaksi ja heidän orjikseen, niin juuri siksi on välttämätöntä liittyä kolhooseihin ja tehdä niistä niin voimakkaita linnakkeita, etteivät niitä kykene murskaamaan mitkään kapitalistien hyökkäykset.

Vastavallankumouksellisiin tekoihin mobilisoiminen tapahtuu uskonnon varjolla lukemattomien eri muotojen kautta. Eräs laajasti käytetty muoto on uskonnollisten pyhien järjestäminen. Kaikkien uskonnollisten pyhien tarkoituksena, annettakoonpa niille minkälainen muoto tai nimi tahansa, on uskonnollisten tunteiden ruokkiminen ja uskonnollisten käsitteiden syövyttäminen sekä niiden vaikutuksen alaisina saada jälkeenjääneet ainekset suorittamaan sosialistisen rakennustyön vastaisia tekoja. Erikoisen juhlallinen vaikutus koetetaan antaa joululle.

Pienemmälläkin historiallisella huomioinnilla voi osoittaa, että joululla ei ole mitään sellaista historiallista taustaa, kuin raamattu sillä edellyttää olevan. Uskonnollisissa kirjoissa ei ole niin paljoa historiallista johdonmukaisuutta, että ne kykenisivät määrittelemään edes osapuilleen sen ajan, jolloin muka olisi syntynyt kristus, jonka syntymäpäiväksi koetetaan joulun vietto tulkita. Esimerkiksi voidaan mainita muutamia määrittelyjä. Matheus sanoo Jeesuksen syntyneen Herodeksen hallitessa. Historia osoittaa, että Herodes kuoli jo neljä vuotta aikaisemmin nykyistä ajanlaskuamme. Luukas sanoo Jeesuksen syntyneen maaherra Kyreniuksen aikana. Historia osoittaa, että Kyrenius oli Syyrian maaherrana vasta ajanlaskumme seitsemännestä yhteentoista vuoteen.

Joulun viettoa taas tavataan paljon ennen sitä aikaa, jolloin Jeesuksen olisi pitänyt syntyä. Sitä viettivät egyptiläiset auringon jumalan Osiriksen, kreikkalaiset Dionysoksen, persialaiset auringon jumalan Mithran y.m. jumalien syntymäpäivänä. Tuo juhla oli tullut käytäntöön auringon jumalan palvomiseksi sen vuoksi, kun juuri tänä aikana vuodesta tapahtuu talvipäivän pysähdys ja päivä alkaa pidetä.

Kristuksen syntymäjuhlana tunnetaan syyspäivän tasauksen alku vasta ensikerran Bysanttin keisarikunnassa v. 380. Se, että joulun vietto on asetettu Kristuksen syntymäjuhlaksi, johtuu siitä, että sillä on saatu kalastetuksi kristinuskolle se uskonnollinen vaikutus, joka joulun viettoon pitkien aikojen kuluessa oli jo muodostunut.

Uskonnon muotoihin puettua vastavallankumouksellisten käymää luokkataistelua muonittavat ja johtavat SSSR:lle vihamieliset ulkoiset voimat. Meidän on helppo muistaa v. 1929 joulun tienoilla paavin johdolla nostettu ristiretki Neuvostoliittoa vastaan, joka yritys ei kuitenkaan kyennyt kehittymään aseelliseksi hyökkäykseksi, joksi sitä koetettiin järjestää.

Mainittuna aikana suorittivat papit useissa maissa voimakasta agitatsiota,

jossa väitettiin Neuvostoliitossa vainottavan uskovaisia ja mitä törkeimmillä häväistyksillä parjattiin Neuvostoliittoa. Järjestivätpä papit maaliskuussa v. 1930 oikein kansainvälisen neuvostovastaisen rukouspäivänkin. Useiden maiden kirkot noudattivat tätä kehoitusta, mutta ne eivät kuitenkaan saaneet ristiretkelleen kannatusta.

Kirkon taholta on jälkeenkin päin järjestetty kansainvälisiä konferensseja, joissa on koetettu voimistaa ja antaa suuntaviivoja neuvostovastaiselle taistelulle. V. 1933 syyskuussa järjestettiin m.m. Wienissä tällainen konferenssi, jossa paavin lähettiläs sanoi: "Paavilla ei ole toista niin palavaa toivomusta kuin nähdä kommunismi kukistettuna ja lyötynä. Joka kerta hän iloitsee, kun saa tietää, että jokin kolkka jossakin maassa on puhdistunut tästä tartunnasta. Hartaana hän odottaa sitä päivää, jolloin Venäjä puhdistetaan tuosta rutosta."

Tällaisen agitation lisäksi on annettu aivan konkreettisia tehtäviä neuvostovastaisen agitatsion järjestämiseksi.

Tämän vuoksi kansainvälisen proletariaatin taistelu uskontoa vastaan on myös taistelua sotaa ja fasismia vastaan Neuvostoliiton puolesta. Neuvostoliiton työtätekevien taistelu uskontoa vastaan on taistelua sosialismin puolesta.

OIKAISTAVIA VIRHEITÄ

Huomautamme lukijoille, että "Kommunistin" 19. numerossa v. 1932 julkaistussa Leninin "kirje tovereille" sivulla 894 kappaleessa "Ja me sanoimme" j.n.e. on paino- ja käännösvirheitä, jotka vääristävät ajatuksen.

Kappale on painettu seuraavasti:

"Ja me sanoimme: auttaakseen horjuvia, on itsensä alettava horjua. Nämä "rakkaat" vasemmistolaiset pikkuporvarilliset demokraatit horjuivat kokoomuksenkin puolesta! Me veimme heidät, loppujen lopuksi, mukaamme siksi, ettemme itse horjuisi. Ja elämä vahvisti meitä."

Kappale pitää olla:

"Ja me sanoimme: auttaakseen horjuvia on itse lakattava horjumasta. Nämä "rakkaat" vasemmistolaiset pikkuporvarilliset demokraatit horjuivat kokoomuksenkin puolesta! Me veimme heidät, loppujen lopuksi, mukaamme siksi, ettemme itse horjuneet. Ja elämä osoitti meidän olleen oikeassa."

Lehtemme viime numerossa (n:o 11 v. 1935) s. 533 2. palstalla on 6. rivi taitettaessa sotkeutunut. Rivin pitää olla:

...nutta lakkojen kasvua. Lakkotaistelua on...

Asia- ja tekijähakemisto — 1935

Laatinut Aino Pesonen.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, пл. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 170 Jätetty kirjapainoon 11/XII kirj. painett. 25/XII-35 г.
Ленгорлит № 34671 авт. л. $4^1/_2$ Кол. зн. 181.500 ф. б. 82×110. Тираж 1670 Заказ 3192.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1935